

„Argeislinn“

Kalgagn

H. M. J.

Vindastoll.

Reglugerð bláðsins.

1. Grein Bláðis skal heita, Argustium.
2. Tilgangur bláðsins er:
 - a. Þó nýja ungmennafélaga við, að birta huganar sínar í skipu íslensku máli.
 - b. Þó nýja malgagn ungmennafélaga, þar, sem þeir gefst kosur í að birta um félagsmál, og koma fram með nýsmál og hugmyndir.
3. — a. Ritstjórn skal hafa í hendi einu matur, sem kosinn er af félögum, í aðalfund þess, til eins árs í seinu.
 - b. Hann skal sjá um að bláðid komi út í réttum tíma, samt ákveðnum 5. greinar.
 - c. Hann skal og geta þess, að ritstjórn þess, sem í bláðinu birtast, sé skrifuð í breiðum og skipulegum íslensku. Skulu þri allir þeir er í bláðid birta, senda greinar sínar til ritstjóra og gáfuframt tilkynna honum sitt rétta nafn.
 - d. Heimilt er ritstjóra að selja nafn greinarhöfundar undir ritstjórn hans, og hann þinnur ástæðu til. Þunnaun getur hann neitað að birta í bláðinu, þar greinar, sem eru til þess skapas að hans álit.
 - e. Ritstjóri hefir heimild til, að birta vel samdar og fróðlegar greinar, sem kunna að berast frá utanfélagsmánum. Skal hann og leitast við, að hafa efni bláðsins svo fjölbreytt og skemtilegt, sem kosur er á.
4. Grein, a. Þó hvernig reglulegum fundi, skal ritstjóri skipuð í sama ritstjórn, ritstjóra til

ad. lóðar. Gildir ein skipum til 24 vikna
i sum.

b. Ritnefndinni er skylt að safna nöfn
eðri til blaðsins og afhenda ritstjóra
eigi síðar en 3 dögum fyrir ritkom-
lag blaðsins.

c. Varnarþing einhverji úr nefndinni, að
safna til, eða rita í blaðið, svo sem þeir
þer, skal ritstjóri rita nöfn þeirra
nefndarmanna hjá sér í þar til gjöfðs
bók. Skylt er svo ritstjóra, að birta
nöfn þeirra á fundi hversjunn.

d. Þegar ritstjóri þess yfirfarir greinar
þor, sem borast hafa, skal þá ritnefnd-
armadur, er ritstjóri þar til skipar,
þora þor inn í blaðið, með þeim
leiðréttingum, sem hann hefir gest.

5 Grein.

e. Nefni greina má ritstjóri eigi breyta.
Hin svonefnda blaðarmannarettir
skal leggja til grundvallar fyrir
riðhætti blaðsins, og þer ritstjóri
ábyrgð á samhvermi í riðhættinum.
Blad blaðsins se að minnsta-hætti
ein stórsk, skrifuð með rennulegri
skrifleturastórð. Kemur það rit á
hálfmánaðarþrest, og skal það leidd
upp á fundum félagsins, annað-
hvort af ritstjóra eða þeim, er hann
nefni til þess.

6. Grein.

Blaðið skal geymað hjá ritstjóra
og þer hann ábyrgð á að það glattist
eigi.

7. Grein

Reglugerð þessi aðlaot gildi á aðal-
fund. U. M. F. Lindastéll árið 1922.

Landskróki 29 jan. 1922

Matjón Þyngveisson Ragnr. G. Gíslason
Kjartan Þjarnarson.

Eftirfarandi breytingar samþyktað á fundi 8. febr.
1925 sko. heimild aðalfundar þ. á.:

4. gr. a. hljóði þannig:

A hversjunn reglugerðum fundi skal ritstjóri skipa 3 menn
í ritnefnd sér til að lóðar. Gildir ein skipum til 2ja
vikna i sum.

Í stað áttalsins 1922 í 7. gr. komi 1925.

Landskróki 8. febr. 1925.

Kjartan Þjarnarson.

Eftirfarandi breytingar á reglugerð Argeislaus
vinnu gerða og samþykta á aðalfundum í Reykjavíki
1927.

3 gr. a. hljóði þannig:

A aðalfundur á hvest skulu kosna þeir menn til
að hafa á hendu ritstjórnum blaðsins. Þer þer þess þess
ábyrgð á blaðsins, er skipta stöfum með þer eflis
samkomulagi.

A idrum stöfum í reglugerðinni þor sem átt
er rit einu ritstjóra, breytil þar samkvæmt þessu
í að átt si vör þor.

Í stað áttalsins 1925 í 7. gr komi 1927

Landskróki 18 Mars 1927

Kjartan Þjarnarson G. Gíslason Kjartan Þjarnarson

Handwritten note at the bottom of the page.

Argjstinn

XII árg.	Þunnudaginn 12 Febrúar 1922.	1. blað
Heimur þitt annanmorm sumun- -dag	Ritnefnd: Guðmundur Sveinsson Jóhanna Mariusdóttir Ingabjörg Þjarnadóttir	Ritstjóri, Kristján E. Magnússon

Þaru tilagar:-

Nú þegar Argjstinn er að byrja sitt 12. starfsár, vil ég þess ritstjóri hafa ávarpa ykkur rakkum orðum.

Argjstinn er matgagnakla-ber akkur þvi að reyna að gera hann svo in gandi að hann geti orðið akkur til samdar, þegar eflinkamendum vorur lita hann og geti einuig séð að við höfum notfært akkur hann réttilega. Aðallega hugst þann, álit ég, að má tilgangi sínum, með því, að þeir, sem ekki hafa einuig á að byrta hugsanir sínar á fundum með einum eigin orðum, komi með þor til hans, vill hann því ni er hann hefur gángur sína skora á þá sérstaklega og alla þelaga að leggja ni ekki á líði sínu og hlýfast ekki við að nota sig sem allra mest. Virdingarfylt
Kristján E. Magnússon

Vertu áreidantlegur.

Þegar ég ni i ritstinni þekki að vita, að ég veit i ritnefnd, sat ég og var að hugsa um hvað ástændi veit áll skilviri i lífinu og vil ég ni fara um það nokkrum orðum.

Það hefur þá þann veit talin mjög mikill hrofur hjá hverjum manni að vera áreidantlegur og um leid veit honum sjálfum til ámetanlega gagns; það eykur virðing og traust allra á honum, svo að enginn, sem þekki þann, hikaar við að lána honum eða gjöra honum annan greiða, því allir vita að það er á verum stað og verður áreidantlega endurgoldið, því það skendur einu og slafur á þok, all sem hann lofar, er þetta eitt hið mesta lofsorði og órangskaparmerki, sem nokkrum

manni eð borið. En gefa ekki
foreldrum og fulltrúa fólks
börnum og unglingum aft
ilt eplið dem, með ándheldni
og áreiðanleika. Lofa þeir ekki
börnum aft í gætt, til að finna
þau, en sem þau ekki einn
sinni eða sei að efna og þá
að all ándheldni se ill þá
en þin skatlegust af ællu
sem börnin verða þeir, því
þin kemur þeim, til að
hætta að breyta foreldrum
og meta all loford einvís.
Þú skiltu sömatilfær
ingun þeirra og kemur þeim
til að lofa hikaust allu
þínu, en hinda ekkert um
spudimar og þótt þá ein
spámenning, allsagt er þvín
þau að efna.

Lama má segja um þá
að vera góður eða að biðja um
allstónar lán, þótt ekki se
nema smámunum. Kemur
þá ekki oft þvín að stílltur
biðja hver áða að lán se
næl, þingustjórn, skóli, summa,
klut, sjal, muntla a.s.fu, sem
svó gleymist á skila aftur,
samt þvín of látisþvín
til þess að þá lán þvín og
samur er fleygt þvín og
þangað svó annaðvíg verður
eigandi að leita að þvín
sjálfur eða þam þvín þá
þvín seint og illa. Þetta er
líka hatalegur vandi, þvín
með þvín að vengast á slíkt
bónastagl, leyfist sömatil-
finningun og mönnum fíust
ekki nema sjálfagt að þvín

þakir sínar uppfyllta þá
stórum, sei að þvínarlausu,
er þá þvín nandeynlegt að
foreldrum innvíg þvínunum
um að vera áreiðanleg í
smáur sem stórum að efna
loford sín og stánda í stílltur
með hvata smámunum, sem er
í einu ordi, að gþra þau svó
áreiðanleg, að ord þeirra stánda
eins og stáfar á þvín.

Þau börnin að foreldrum
in breyttu þannig, rekyu þau
sig alvíg á ósamstögli og
áreiðanleika, hvorki við þau
né áða og veri einnig órang-
lega gengid eftir ándheldni
og samleikvíg þvín þeim,
mundu þau leggja meiri
skund á að halda loford sín
og reglusemi í Fulltrúna-
ámunum of þvín skreyta sig
þvínunum lánspjórum en me
á sei stað.

X.

Þorsvígindi.

Þvínast lítum þvínudags-
morgun var þvínast til knátt-
spyrnum a.s.fingar. Þvín og
altaf áður þvín menn
upp til handa og þvín, þvínun
áður en þvín náttúru. Þvín
þvín hersevitimar komu út
á vígvállum, völdu herfor-
ingjarnir láta þvín. Stúll-
uram og þvín á völdum. Til þvín
að fylla upp óvíg þvín,
þvín eins og allir vita, þvín

vígnt í heila nótt, svó að
áurum og þvínun náði þvín
í áur, þvínun var svó áður
og þvínun að þam völdu leggja
þvínast til á óvígurum
upp á líf og dæða!

Þvín þvínast allagan, vígnt
inmíg ámunum samum, með
svó málum gng, að ein
þvínun í þvínun misti vígnt
ur þvínun þvínun, þvínun
var sem sei vígntun að þvínun
þvínun og eðlladí að þvínun
að þvínun þvínun til átur, og
þvínun þvínun gngþvínun í þvínun.
þvínun. Með þvínun meir
lega að þvínunum, v. þvínun
v. þvínun, v. þvínun, þvínun og v. þvínun.

Riddarum þvínun hljóp á móti
v. þvínun, þvínun þvínun, sem
ekki þvínun gerst svínun 2000
ámunum þvínun, að þvínun dættu
þvínun hljóp við hljóp í stórvíg
þvínun, en þvínun þvínun lán
þvínun og gátu lít þvínun,
gengt þvínun meir sei samum
að dættu upp alt þvínun og
þvínun gengt þvínun í meir þvínun
þvínun þvínun, en þvínun þvínun
þvínun þvínun óvígum þvínun
þvínun, þvínun þvínun samum v. þvínun
og v. þvínun, þvínun þvínun í
þvínun og stógu svó fast sam-
um þvínunum vígnt í vátu-
num, að vátuþvínunum stóð
5000 m. vígnt þvínun þvínun á
þvínun, þvínun þvínun samum
af þvínun og þvínun, og þvínun
þvínun þvínun, þvínun svó
skelkadr að guli líturum
þvínun alveg af þvínun en þvínun
þvínun í stádin, þvínun meir

lentur saman þvínun, v. þvínun og v.
þvínun, þvínun meirast í stórvígnt
meirast meirast af
svó mállí grígnt að gngþvínun
í þvínunast í 700 km. lánun
svó. Þvínun hljóp þvínun, v. þvínun
vígnt v. þvínun, þvínun þvínun
10700 m. í loft upp, en þvínun
þvínun stánda vígnt, á
annast eyrast, en svóvígnt
var á vígntun þvínun, þvínun
þvínun, v. þvínun, þvínun þvínun
í þvínun meirast og þvínun
þvínun lánun. Vígnt þvínun
þvínun leit upp meir, svó eg
sei ekki meir, en þvínun
þvínun í þvínun meirast þvínun.

Þvínunast.

Þvínunast meirast 2 þvínun, vígnt
vígntunum þvínun svó svínun
vígntunum þvínun þvínun
og svó þvínun.

1.
Þvínunast meirast þvínun
þvínun í meirast þvínun.
Meirast þvínun þvínun í svó
þvínun í þvínun þvínun.

2.
Þvínunast meirast og þvínun þvínun
þvínun, gngþvínun, þvínun
í af þvínun þvínun vígnt
svó og þvínun hljóp

Dulium.

Argjislinn

XII. arg.	Lunnudaginn 27 Febrúar 1922.	2. tbl.
Reumur út annan hvorn summu- dag	Ridnefund: Gudmundur Sigurðsson Helín Jóhannsdóttir Jens P. Keiriksen	Ritgjafi Kristján C. Magnus- son

Þ. heimi eru víða villusögur,
svo von er það, að margir gymmast hlata
að hugsa vel og skilja sjálfan sig,
í samræði, það er réttur lífsins mót.

Þá víða demist gamla vátla ill
og víst er mikill sátt í þessu ströngu,
ef sérhver vetti, líka hvað hann vill
þá veru stýgla, floki á lífsins hafi

Víð þig sjálfan veru hveinshilinn,
og viðkvæmasti lípinnangum vata,
svo er mái sálargræður þinn,
í sámi neyju hveininnar, að hafa

Langbjörg frá Vatnshorni

Hvað er lífið?

Lífið er gata
leyst í margan hátt,
að hleggi og gráta
hefir skipti á þrátt
Oftrúsi er brottur heilann
um hvað lífið veru, og einu allt,
þegar er hefi yfir minna

Hér að ofan þinn er að lífið
hér á jörðu er gata, sem ekki
er svo auðráðin. Skáldið segir
sem svo; að það stuflust á
með sorg og gleði. Það er
áefat sátt, matur hugsa
seir lífið, helur og hugpani
astumammis, en þeir eru
margafnir hugpani bettinn-
in, á eoku áminnum en þeir
oft á ^{þessum} hja áttur, að við
vitum ekki hvað við viljum og
þekkjum áttur ekki að mör
virdist, við höldum á meðan
við erum börn, að lífið sé ad-
eius teitur, á meðan við mytum
áttur og unbyggju foraldra, á
þá kvíðum við engu, þá er það
gleðin og ánægjan, sem á heims
hja áttur, en þetta er hvefult.

Markmið eskumammis átti
að vera, að setja sér víst tak-
mark og vinna og keppa að því,
láta ekki hugfallast þótt
skundum blási á máti, en ad-
eius vera þolinmáttur, þar til
er þessi aflur. Þegar við
litum á þringum áttur og
virdum fyrir áttur lífið, þá
sjáum við svo margar hlíðar

þess; það kemur út í svo mörgum
myndum; fyrir áttur virdist lífið
leika í leyni, enginn skuggi, engin
sorg, fyrir hinum, sem mami
virdist að hafa þessum mikla hafi-
legleika hinum fyrir, virdi aðrei
gleði eða ánægja, en sí aflur á
móti einlegur skuggi; skáldið
segir: „þótt leiki á vorumum
húfasti hlátur, þá leynist í
hjarðinu sávarsti gráttur.“

Hinn ungi eskumadur, sem
á allt lífið framundan sér,
leggur áttur úti djúpið, af
skáld að heiman með þann
farsa áselning, að komast
sem hast uppi brekkuna
bráttu, hinum þinnst allt þótt
hann gerir sér ^{ekki} áttur, í hugar-
lund allar þar frestingar,
sem fyrir hinum liggja; það
er svo mikill munur að kom-
in rólegu sveitalífi til kaup-
stadanna, hann stíkur alþekki
í himinryggi heimi, sem hann
er staddur á; fyrir í skáld þótt
in hann sig ekki við þó lífn-
áttur hetti þelaga vinna, hann
saknar eskuláttanna og vin-
anna heima, en þann bráttur
þer hugur hans að hveigast
að gláum og gleði; að þelaga
haus hilla eynu hans, til-
hveigangin ver til að mót
lífsins. Adalþunsmáttur til að
leggja grundvallum undir gafa
mammis, er gáttur þelagstap-
ur, lenti matur í vandaum getu
þaríð svo, að matur messi
mammis sitt og heidur, þá er
allt mist, því það eru þelagi
til að hatta skleinum áttur

fallna, en rétta hinum hjálpar-
hönd.

Hér virdist ungdómurinn
ekki hafa það mögn hugfast að
vinna, vinna er svo nauðsyn-
leg hveigum einum, sem hefir
heilan og krafta til að vinna, að
hugsa sér eskismammis, eða
hin, sem ekki vill vinna, þeir
mei minna mig á vefurmas
áttur, heidunna hvítar og vinnu,
höndið bleikt, svipurinn
áttur og þer vatt um hug-
leysi, andlegt volaði, hann
lífið dauður. -

Skáldsmadurinn aflur á
móti, þótt sér sjáum hann
að hveiki, þessu af eskid og
dagins þingja, lífið sér í
hvorn hveigingu hans, þjórn,
hveigti og dugur, svipurinn
einbeittur, augum skörp og
þera vatt um andlega vellídan

Langbjörg frá Vatnshorni

Þrá-dómur.

Um síðustu aldamót spáði
Ánnar Þedison, að eflin 300 ár
þekktust engis áttur drúgtíni á
heiminum, nema sem meðal
til þess, - að hegna fyrir stórkost-
legustu gæpi. Þessu áttur meim
verða þá demdi, segir hann, til
þess að drekka Kanak, Whisky,
Champagne, einu og meim eru
sui demdi til vabur og
bráttur hegninga, þetta verður
áttur sí skelfilegasta hegn-
ing, sem hegt sé að dema
nokkum manni á. (Hauk)

Sundiskani

Reg. vil leyfa oss að skilja
nokkur orð um sundiskani.

Vís félagsmenn einn að
líkiadum stítt kommi þeim
grein í þroti, sem við er á milli
höfum um hönd. Þessi er það
að ekki er hægt að efa þá
í þroti árið um þing, sökum
sérhællunnar, og svo er ekki
hér heilar laugar, en það
er hægt að gjöra meira í
þessa áttina en gjört. Lund
er mi vita kent hér í þroti
um og sennstáðar við laugar,
en þar er vanalega svo fáir
menndur, gætu verið helu-
ingji fleiri. Það er svo sund-
skafi hér frammi í þroti, sem
ég álit að við. Félagið
Lindastoll gætu haft sér-
lega mikil gagn af, ef við að
eins viljum leggja það áttur
að fara þangað tíma að vorum,
því þátt við höfum þessum
þalli hér hjá áttur, að þá
mun reyndu sama, að það
er þetta að lesa um á i volgu
vætti, en skóla, annars er
hver og einn sjálfþáður,
þar og hvernig hann lesir
sund, ef hann aðeins gætu
orðið góður sundmaður.

Vil ég eindregis hvetja
alla félagsmenn að (eða)
þessa í þroti þetta er þeir
hafa gert, því þeir er einhver
hér þessum og myndast
í þroti, sem til er meðal
vætti fjöðunnar, skora ég
á ritstjóra Argjólans og alla
félagsmenn, að láta þetta

málefni ekki deyja út, en
gera það, sem þeir geta því
til framfara og eftlingar

Félagsmáður

Ný lídindi

Máfundurinn átti að byrja
kl. 7 og ég flýtti mér eftir
götum, því ég bjóst við að
fjölment yndi, er varð líka
reyndur. Fálkinn ruddist
inn í húsið með engri
minni hráða, en þegar
sautíð, er rekið í reit.

Þegar lýrd var þengjum, ein
menn, að í radustöllum var
komin, einu af hinum
andlegu leiðlofum Þag-
ferðing; enginn geignast
í augum hans, enda er
líkur til að hann sé þinn
að eiga margar orsolur við
him gamla ein mann-
kyssin, þótt almenningji
hafi víst þeir allvinnalegir
stundum. Þu verður senn
sinnar við þann ívott allari
hann ekki að tala, þetta
skipti, heldur um klóður-
málið. Hann las upp
úr Háfarnialum mörg einni
með iðhírnungum þrá sjálf-
um sér og þótti flestum
hann tákast vel. Þá þó
hann að tala um þóðu-
kredin og dekur þar, sem
orðið hefur í taf þeim.
Virtist mönnum hann
lesa upp af klóðum langa

Kapla eftir Björn Olsen og beta
við þrá sjálfum sér á þóttum
orðum um Finn Jæsson.
Til þess að sýna að hann
sjálfur var líka vinnu-
maður, sagðist hann vera í
þeirri skóðu að Þemundur
þráði hefur á klóðum.

Þess og aðrir vinnuamenn
vilji hann þara rök þeir
sinni skóðu og þau voru
þessi, það var þarinn mjög
dukt með klóðum.

Kapluinn vinnuamenn
álit að Þemundur hafi
sagðad klóðum og vitan
lega varð hann að þara lýrd
með þau, sökum hjáttu
almenning í þeim tíma.
Þegar menn heyrdu þessa
vinnuamenn þeir klóðum
framsögumenn, urðu áttu
menn svo hrifnir, að þeir
stóðu upp, hver á eftir öðrum
og þóttu þann með
mörpum, og þóttu þann
orðum. Það sem best var
og ein kenning við lofðu
þessar, var, að nokkrir radu-
mennirnir notuðu mer þrá
sömu orð og í þessum við kló
Lokufari. Þetta er mjög lofs-
vert, því að í þessum klóðum
línum, verður ekki af að
spara sem mest. Mér finnst
því sjálfþátt, að láta þessa
mjög þáða sparnadar klóð
í þingum vitan um, að
hvar geti hann þátt við
skóðingji.

Maða einni var flutt
um þáðskattaka, þí þessum

Georg. Framsögumáður var ein-
dreginn með skóðum, og
þótt ágreiningur geta orðið
um það, hvort raduamannur
hleypti klóðum meir út um
nefni en munninn, voru
margir, sem töldu radu-
ágeta. Þó voru ei allir þessum
skóðum. Nokkrir menn, sem
hafa huldur utan um eigin-
gírinn ekki skóðum er skóðum
í egg, þessu eigi högg radu-
mannsins, svo að eðli þessum
þóttist. Þessum var
skóðu eitt radumanns, sem
er prestur, hugsum hann
var þannig, þessi stefna
er ný og þar sem þeir
þessu hvernig verid reynd
sinnu, á þessu sér ekki til-
veruð. Allir sji þessum
skóðum hugsum ein þáris-
legar og skóða í máti máti
sinnu þessum framþáttum.

Mað var á dagþrá, þrá-
máladefnur. Framsögu-
maður lýsti helstu stefnu
um vitan tíma og einnig
þrá að hann hneigðist að
andabru. (Sinnu sinnu).

Um þetta tíma miklar
munradur og reyndist sítu
þessum einu og þessum
sinnu vilur halda fast
við gamla góðþátt og
þrá hvernig orði þessum
þessum; aðrir láta tíma
nýju stefnu og töldu þó
eiga þetta við ni þessum.
Þessum endis þessum í þessum
dekur, sem ekki var hekkur
við að þrátt. Þannu þessum.

líkjummi að keusa þessu í lag
sitar mér, og ætli þá að byrja
á því, að gera við sumu gas-
lampana.

Þá var flutti einið mitt
alvinnubatur; það var langt
og kom víða út. Lillojur réttu
manns nam mjög á reiki; þó
vildi hann láta taka lán til
að leggja í yfirs mautar-
leg alvinnuþyrskaki, verdu
mú það miklar umráður
og marger af úti. Fleiri hiltu
væður og má þar til nefna
hreyfingarnum, sem hilt
langa sparnatarnæðu. Vildi
hann láta efnamennina
leggja þé í þyrskaki og
væða spjaldir hveran mikil
þeir tekju af grátarnum,
en verkamenn áttu að vinna
þyni svo litlu kaupi að
þýlotýldumum. Yfir að
láta cumt af skyldulíði
sinnu á hreyfingum og muna
við það all marmættindi.
Kostaduna þyni þessari
þvæðu mannida hugum.
Kvæð hann þá, að þyrskaki
þessuast þessa, til að geta
stáðist. Morgunum síndist
þátt mjútilegt, í slútri hug-
um, því hann mætti engu
áðan til leidar koma, en
því, að aukta alvinnu
hreyfingarnum, sem þengju
nóg að gera, við að flytja
milli hreyfinganna; sami
máður kvæðu vera á möti
þagnatarnæðummi, af því
hann vildi gera alla þagna.
Þá, sem mestur lók til

mals, þynnað þar sem þynna
þynnum (þetta) endli, og kvæð
slefnuna alveg íhefta, hann
lók l. l. antit, þynnaðer-
máður, og þó að útskýra
það og sagði, að á því sem
menni að þagnatarnæðum
vildu gera alla þagna.
Þessir þveir menn eru hreddir
við það, ef slefnan kemst
þvæðum, og er það van,
sokum misþekkingu þynna.
Amars þynna er metalmáður
á hæl og eftir skotum
sinnu geti hann hæist við
að verða stýttur, svo að hann
yfir ekki lengri, þynna. Hann
er þynna lítill og er ef til
vill hreddur um, að verða
lengdur svo mikil, að hann
yfir einu stór og þynna
þynna. Þvæðat yfir þetta
ekki til að gera alla þagna
og myndi því mautarleg.
að halda samræmisfund
eftir þynnaþynna skallanefnd-
anna. Aflur á möti máttu
þessir þveir verða þynna ef
þekkingu veri þagnat milli
manna, því þeir getu hæist
við, að þá viltót við það, sem
þeir hafa mi, og veitti þeim
sitarnefnda ekki af því, ef
hann kemist í þynnaþynna.
Amars veri æskilegt, að þessir
þveir, gæfu, ut bakur, í þynna
mú þynnaþynna, svo almennu
ingur atli kost á áðyni
skentum. Þó þynnaþynna
verð á þynnaþynna um það,
kvæð veri réttara að segja
10 af hundrati eða 10 af hundrati;

má oned vissu þynna að deitur
um vana atviti, þá þekki komit
þynna áttur í nokkrunum þynna; en
margis af minnerandi þynnaþynna-
armámmum eru litla viltót hedd,
hugviti og dagnatarnæðum.
Amars er það í þynnaþynna þynna
að samþynna sé mjög gott í
þynnaþynnaþynna, því að þynna
væðum þynnaþynna enda vanalega
á þynnaþynna. Amars er ég
alveg sammála viltót væðum
manni.

Dulinn.

Ngæislinn

XII árg.	Summudaginn 12. Mars 1922.	3 bl.
Skemur út á annan hvern summu- dag.	Ritnefnd: Magnús Bjarnason Dijaleif Arnadóttir Sigurbjörg Þomasdóttir	Ritstjórn Kristján C. Magnús- son

Ungmennahvöð.

Mú er lítið að hefjast handa
meyslin fjáðri áskulpijód.
Lú má fjernað fíanska strand.
Grelid glesst og hefjufjót.
Kraun, drengir, hefjist handa.
helgid alljant, líf og blót!

Um sundstarfsemi.

Beitt af því, sem U. M. F. F.
hefi gengist fyrir og komist í
frambæmd, er sundkensla.

Mú mun allmörg ár hefir
sund verið hent við laug
félagsins, sem stendur upp
með Þauðargili. Flestir vidur
heima að sundkenslan hafi
geit þeirna mikil gagn, og
einganga vegna þess, að laug
in sé svana næmi, kunninn
flestin unglíngar hér, sem
komast ein upp þessmíngar-
aldur, að fleyta sé. Nauðagn
ei því, að sem flestir geti fleyt
sér, er svo mikil, að við ung-

mennafélagar ættum að
leggja mikil þraun, til að tryggja
a því áleiddis. Það er aðallega
þess, sem við getum gætt.

Þ þessu lagi að reyna að fí,
sem flesta til að taka þátt í
sundnámum, og í aðru lagi,
að gjöra sundlaugina eins
gíða og ástandur leyfa. Um
þessa átrúid er það að segja,
að ég hygg að flestir ung-
mennafélagar séu fúsir að
hvetja sem flesta, til að nema
sund, enda er fjóðin alltaf að
sjá það betur og betur hvers
virdi, sundlistin er.

Lítan sundlaug félagsins
var byggð, en mi lítin mörg
ár. Það er þessvegna edlilegt
að ástand hennar sé ekki
gott, þar sem lítill hefir verið
geit við hana, sem skemmt
hefir, enda er laugin als ekki
móttaf, nema gjótt sé við
hana. Þessáklaga þarf að dýfta
hana laugin, því að Þauðar
hefir gjótt hana, einnig að
ultra botnum þarinn, að
vatnið geti verið hrínt, mestum
á heimum stendur. Þessmíg og

með hvaða halli, efni sé best að
gjöra við laugina, geta antíð skipta
skóðanir, en mun það alla ég ekki
að skrifa í þetta skifti, enda er það
áramsakad eum. Um hitt velta ekki
skiptar skóðanir, að laugin þessmíst
vígðastar, þessvegna vil ég skora á
sjóm félagsins að hín allhugi, eða
láti allhuga hvaða leidir séu heppi-
legastar í þessu máli og sjái um
að vígðastinni verði lokið áður en
heimum þyrjar í var.

M. B.

Það fer mér best?

(Frjött)

Margir spyrja: Þessmíg á ég að
hladað svo líkamsþegurd mín
sijóti sín sem best? Þessmíg finnst
það ártugt viðþangþessmíg, en það
er það í rauninni ekki.

Það fer þessmíg best? Viltu vita
það? Það leggt andlit, og þessmíg-
leg þraunganga laus við tilgeit
og sífeldar tilraunir, til að
vera sem mest áberandi. Láta
skóðun þína í ljósi með þessmíg
og skillingu, edlilegt og þessmíg-
legt gláðlindi, ringjarmleg þessmíg,
í gleði armara og hugþessmíg-
andi og uppþessmígandi að til þessmíg,
sem þessmíg eiga; hafa stóðugt
hugfast að halli hafi þessmíg ef
þessmíg heldur að það mun vera
þessmíg, sem viðsladdar sem. Þessmíg
virdingur þessmíg þessmíg, sem eldi
sem og vinahug til barnanna.
Þessmíg hóþust, lállilla næstætti,
ekki áðessmíg, í hug heldur einnig
í hjarta. Þessmíg mun þessmíg og áð,
allir þessmíg innan skams að

eloka þessmíg og dátt að þessmíg, ekki þessmíg
hladaðun þessmíg eða ytra skraut,
heldur þessmíg það sólskín, sem
þessmíg þessmíg, það mun þessmíg
til að segja: "Þetta er gíð maun-
eolji og heumi þessmíg alt vel." Ekki
eftir þessmíg, heumi þessmíg alt vel.
Hafðu það í huga þessmíg, sem
þessmíg hefir einhvern og þessmíg.
"Það fer mér best."

Sigurbjörg.

Brif.

Þessmíglega vinnu:-

Bestu þessmíg þessmíg Þessmíg
ansþjálðis, sem þessmíg sendi mér.
Þessmíg sendi ykkur samt ekki
heillaðkaupþessmíg; ég get sem
sé ekki samþessmíg þessmíg, af
þessmíg ég þessmíg ekki þessmíg
þessmíg nóg vel, en þessmíg
get ég ekki samþessmíg af
þessmíg ég þessmíg þessmíg.

Þessmíg einleg vinnu,
Anna (Hauka)

Þessmíg - Brot.

Það var summudagormorgun.
Þessmíg skemur mun mun gluggum
á lítill þessmíg þessmíg. Það var
móttulega þessmíg, en antíð
að íþessmíg þessmíg eum ekki
yffingefit þessmíg.

Þessmíg, sem þessmíg átti
heima, hét þessmíg og var löggjaf-
morgun. Þessmíg var af fátök-
um þessmíg þessmíg, en

hafði þarist áfram við mánuð
með mikilli aborku og
dugnadi.

Nú kom fluga flugandi
in glugganum og settist
á nefið á föni. Hann
munskadi tók hendinni
um nefið, svo flugan
vart að yfirgefa þennan
útsjár línd sinn. Hann
vaknadi nið fyrir alvöru
leggdi hendurmar svo langt
að þor gengur fram fyrir
múgaflium þá lagð hann
augum aftur og hugaði.
Hann var að huga um hvað
fyrir sig hafði komið
kveðid áður. Hann hafði
verið á dauðleik og þar
hafði hann kynst þeirri
gegnumtú og elskulegustu
stúlkun, sem hann hafði
komið í kynni við. Það
hann stengt þess heit,
að ná áttum þessara
stúlkun ella engar. Þú
hét Guðrún og var einka-
dóttir ríkasta kaupmanns
inn í eum var í borginni,
svo útlit var all annað
en glöulegt fyrir föni.
Nú ákváð hann með hjál-
fum rei, að hann skyldi
kynnað foreldrum stúlk-
unnar. Þá hann var stáðrúð
inn í föni, að komast á
framfari hjá þeim og það undir
eius í dag. Hann klessi
sig nið í skyndi vaknadi
sig og fróði og þurstaði
hár sitt, þó í yfir þakkaðum
lök gungustafium rei í hönd,

setti upp hattinn, hljóp niður
stígann og út á götu. Þekkt
hann fyrst inn í hlidargötu
eina, sem lá að Adelstræti,
en þar átti þá heima, e-
hann alladi að þenna.

Þetta í föni hann gengur
fram hjá hvítmáladu húsi,
heyrir honum vera þarist
til sinn in einum glugg-
annum. Hann litur upp
og rei ungan manni við
gluggann, sem bendir
honum að koma. Þor þá
að vinda piltinn fyrir sig,
en þekkt ekki svipinn,
samt áfróðar hann að
ganga inn í húsið; gengur
hann upp trappunnar,
en rétti í föni hann etta
að hrugga dýrþjállunni
keimur pilturinn að dýr-
unum og áttar: "Þó sem
nér svipist, segi hann, er
þetta Nanni, komdu þlénað-
ur og sell." Þú þessu saur
aði hann út in rei. Þor
vissi ekki hvaðan á rei stóð
veðrúð, hann gat ómögulega
komið þessum ungu manni
fyrir sig, en honum þarist
hann rei. Hannast við
svipinn, ja honum gat
ekki stjálloast, þetta var
hann Haraldur litli, sem
hafði verið með honum í
2 fyrsta bekkjum gagnfróða-
deildarinnar. Þeir höfðu
verið sessumantar og lesid
saman. Þor svo hafði
Haraldur veikt og áttid
að hveða frá námi, til

annars lands á hildurhali.
Þeir höfðu skrifað á i þorstu,
en svo föni bréfin að koma
stjálkar og stjálka, og að lokum
hætti þau alveg að koma. Þeir
glöddust báðir innilega af endur-
fundunum. Þor hvarnig stóð ni-
á allu þessu. Þor var Haraldur
komið í þetta stóra og skaut-
lega húsi. Þetta var fyrsta hup-
unin, sem þor fram í huga
föns og fyrsta spurningin, er
hann lagði fyrir sinn sinn.

Haraldur sagði honum þá,
að hann væri kinnu aðmista
báða foreldra sína og byggjinn
hjá födurbróður sínum hi,
sem hétu Ólafur Jónsson.
Þá rannkadi þor við rei, þetta var
einuitt nafnið á födur stúlk-
unnar og þótti honum nár heldur
en ekki þengur í föni, að þá
hitt Harald. Þú þá sagði hann
honum alla söguna og hét
Haraldur honum lífsummi sínu
þeir ákváðu ni að hitta um
kvöldið í leikhuisi borgarinnar
þor þar allur kaupmann, þor
hann og dóttir að vera og var þú
að þela Harald að kaupna að
göngumitana. Þor þeir ni þang-
að, sem þeir voru seldin og
Keypti Haraldur ekki 4 hildur
5, og eftir lét föni eius. Þú
þeir síðan. Áttukar á döm-
kirkjunni sló 7%, þegar föni
gætt inn í leikhuisið. Hann
var kinnu sínum bestu föt-
um og föns þau vel saman
við yfir lit þaus og líkaus-
byggjunu. Þor honum visad til
sætt við hlid Haralds og þeim,

sem voru þar komin með þor-
um. Þor þeir Haraldur og föni
undir eius að tala saman og
Keypti Haraldur hann födurbróður
sínum og honu hann. Þú þú
þau við, þar til leikurinn byggadi
en föni tók ni ekki mikil eftir
honum, hann tók meira eftir
stúlkunni, sem sat við hlid
Haraldar. Þá er leikurinn var
lokid, stúlti föni við þau, eftir
að kaupmannur var kinnu að
þjóða honum, að koma heima
Harald einhverjum tíma, föni lét
ekki líða langan tíma, þar
til hann þor í heima sökningu,
en eftir hann þarist honum
en meir til Guðrúnar koma.

Það voru ni líðni 5 mánu-
ðir, þá föni þor hafði séð
Guðrún í fyrsta skifti.
Þá var það seinni hluta dags
þess, er föni útskrifaðist in
háskólanum sem lögfræð-
ingur, með 1. eink.; að hann
alladi að heimaetja Harald
vinnu sinn. Þor hann kom að
húsinu og þarid að dýrum,
kom Guðrún úta trappunnar
ar í göngubíningi. Hann
spurdi eftir Harald, en hún
hvað hann ekki heima.
Fylgjast þau þor saman
frá húsinu. Haraldur þor
að segja heimi um þráð
sitt og hit og þetta og
áttalfrátt gengur þau lengra
og lengra, þar til þau voru
komið út fyrir skarkala
borgarinnar. Þá rannkadi
föni við rei. Þarist þarist
(máttara) í þorist hans en vant

þirst hafa i Argeirlanum i
 netur hafa flestar veid condin
 dúbnefni. það er övudhannan
 lagt ad þora ekki ad kammast
 vid ulmida sinar. það er alveg
 sama og eg þorði ekki ad koma
 ast vid það, sem eg þorði sagt.
 Dúbnefni ein ad minni byggju
 þrátt fyrir það ekki ríttlaus.
 þau geta veid gát ef saminnad
 ur notar allar sama dul-
 nefnið. þá getur hann orðit
 eiss þektur undin þvi az
 sinu skinnarnafni. Vildi eg
 malast til þess ad háttviti
 greinarhöfundar setta fram
 regis skinnarnöfn ein undin
 greinarnar. Þinnig vildi eg
 stjótta þvi ad bestvintum
 nitotjore ad hann gerði setti
 til ad þá greinarhöfundar til
 ad undirrita med skinnarnöfn
 um sinum.

Þis lesendinn þringefa
 greinarhöfund.

Þeysteinn Þjarnason

Þristillinn i akti barnsins

Þitt sinn sagði Þaggo líti
 að móður sína: „Mamma ef eg
 væri böndi, vildi eg ekki láta
 nokkurn þíðil spretta i aktin-
 um minum, eg vildi einung-
 is hafa gatt horn og þagra
 ávætti. Þóðinn hófði alvarleg
 i hann, og sagði: „Það hljómar
 þagurlega, drongur minn, en
 hverjig er það med þinn akur?
 Þú þorði þú mjlega síð gótan
 þíðil upp i hornum.“ Þaggo leit

undrandi i móður sína. „Alur-
 inn minn mamma! Þu eg
 i breiut engar akur emþi.“
 Þú heyrði þig mjlega láta
 góth and, sem eg þorði aðrei
 heyril til þin adur. þá datt mér
 i hug. Þú heyrir einhver, sáð
 vandu þvái i bystad þans lítila
 þaggo minn. Þvín do. Þis vorst
 er akur, sem akaparinn þerfi.
 gefid akkur til eigna. Þorelðra
 akka og kemarar hafa veit ad
 sá þar grín sáð, til ad spjota þvái
 akur, er geti þorid ríthulegan
 ávætt. Þu til þess veidum síð
 ad hjálpa þvín. Þóðinn verða
 sjálf ad hjálpa til, þau verða ad
 skilja ad það vanda, sem aðrir
 vilja kenna þvín, er þvalla,
 sem verða ad rífast upp adur
 en þvín ferða natu, eða þvalla
 til ad þella þvái az ríthji ut
 þá sá þetta skýnd móðir in
 fyrir lítila drongnum sínum,
 hann skildi þana og sleit
 þvillinn þust in lítila aktin-
 um sínum, og hann mun
 vissulega halda a fram og gþvín
 það og einnig eiss og hann
 sjálfur sagði þegar hann
 vor ándinn síð höndi.

Dans.

Það hnekle líttlega sumu
 telag, ad eg stuli alla ad
 gþvín, svo gþvín ad minnast
 i dans. Vildi eg leyfa mér ad
 spyrja, hvað væri dans?

Þet eg ekki svarad adom en þvái
 ad dans sé nefndur sá þvín.

smíngur og ípmiskona. Þótakur,
 i samfalli (takt) vid hljóðforaðatt
 inn, sem ein az fleiri breuvingar
 þar, taka þatt i (c. smíngurinn, en
 ekki hljóðforastattinn) eiss eftir
 skippum dauðþórus, eða þvái
 framþvái. Þetta svar i alment
 vid um dansinn, hvort sem
 breuvingarnar ein þ þvalla,
 þ. stúllur eða i þvalla, eða stúllur.
 Þu lítum nánar i dansinn
 eiss og homur er almentrast
 háttad mii ándi. Þar az þvái
 dansa þvái og i þvín smí-
 þau hvort ad áðv. Þvalla þvái
 (þvái gþvín) en: Þvái hönd
 þvái er löng utan um milti
 þvái og aþvín um milti
 þvái; þvái hönd eftir
 miltimandi síðum þvái,
 þvái annad hvort i þvái þvái
 þvái og þvái háttid upp
 med hálfþvái handleggju.
 þvái metast aðvín þvái
 arnir, eða þvái eða þvái
 þvái aþvín i þvái þvái
 eða þvái öð þvái, aðvín
 taka um þvái alþvái þvái
 umnar az leggur þvái þvái
 þvái hönd eiss, i alþvái-
 þvái þvái. Þvái leggur
 ípmiskona þvái hönd sína i
 þvái öð þvái, þvái
 þvái aþvín þvái þvái þvái
 i þvái ordum sagð þvái
 en ekki annad en reglu-
 þvái þvái þvái og þvái.
 þvái þvái er alþvái er ekki
 áðvái ad dansleikarnar ein
 eiss vel þvái az þvái en, az
 dansinn þvái þvái um þvái
 þvái. þvái ad þvái akka þvái.

anna vill sem aþvái þvái ad þvái
 þvái, en þvái ad til þvái
 si þvái, sem allar er gþvái
 eiss þvái og þvái aðvín þvái
 azift þvái og þvái sjáist ganga
 þvái.

Þvái hafa lastad dansinn.
 regna þvái ad þvái þvái gþvái
 þvái og þvái þvái til milti
 hollu þvái þvái. Þu eg síð
 ad ávái ad dansinn er þvái
 ekki um ad kenna þvái er þvái
 um sjálfu ad kenna, þvái þvái
 ekki dansleikana til ad hittasta,
 milti þvái þvái upp ad þvái
 þvái. Þvái þvái þvái
 þvái til þvái ad aþvái
 i ávái þvái þvái az ad
 natu þvái; þvái, þvái þvái
 ad kenna dansinn þvái. þvái
 er þvái, sem dansar, er ávái
 þvái az stund.

Dansinn er i sjálfu sá, milti
 gþvái skenstun, en med þvái
 er, eiss az alþvái. þvái
 gelur ávái of milti az þvái
 gáta, az si dansinn þvái milti
 um þvái, verður þvái þvái-
 þvái þvái az minni skenstun
 ad homur en ella.

Þvái þvái milti ef þvái
 vildi segja sítt ávái i dansin-
 um. Þvái milti þvái
 veit um þvái sítt i íslenska.

Dansandi.

Argvistinn

Dag.	Sumudaginn 9. Apríl 1922	5. tbl.
Reiur ut annanþvott summu- dag.	Ritnefnd: Petur F. Hauksson Jean Valgard Blaudal Óskar Refaelsen	Ritgjafi: Ludvig C. Magnus- son

Kalkadar grafi.

Það má líta á hlutina þjálfun og mismunandi hlid. Það er þó efnid af það sem andlegt er, hefur ekki misgafulega þess sjónis, ekki aðeins að því leyti, sem þess er hlidar þess en í rauninni alíkan, heldur líta mennirnir einnig alíkt á hlutina, eða sinum augum lítur hver á sálfríð, eins og halsbátturinn áttar það.

Þegar er að ræða um menn eða félagskap í þessu sambandi, má fyrst og fremst greinarmuninn í þessum hlid, sem snýr út og hinni, sem inn snýr. Þú þess, hvar hlidar vildi ég stjálta að sluttu um alhugasendum.

Maðurinn er heild, eð félög, svo margvirlega krafta, andlega og líkamlega, að þess hvern er það mikill vandi,

að forskast sem þjálfun, og þá, er ástundandi að leggja ekki aðeins stund á þá hlid, sem að þessu snýr, heldur, eugn sidur hinn, sem snýr inn að einstaklingnum sjálfum.

Þú sam lívarinnar hvíla allar í framkomu manna, eins og verður honum hót. Líf að ástunda þessu þessum hlida, er út snýr, en það er ástundandi að hinni sé ekki vanrækt, heldur sílji þáttar í þessum hlid, svo gfin hlidinn sé ekki annað en spegilmynd heunar.

Þar sem hver framkvæmd í upplök sin í andlegri starfsemi einstaklingsins, verður sin hlid er að honum snýr sjálfum, að vera þjálfun og þar, sem hann ástundar mest að þessa.

Þú hlid er í mannlíf þess og það ein er, mun mörgu vinda að ymislegt þendi. Líf þess, að af mikilvægi hugað um hinni gfin hlid. Þessu þáttar gati þess að hinni sé þáttar, þótt þess vanrækt að

einhverjenn leyti inni mannum. Að þessu stjálta medal annars ynnar veitur, sem fremur spilla mannum en bati hann, s. d. líka í hladaþendi og líka í skadnum, sem hvortveggja getur gengid svo in hafi að það foralki einstaklingshlid, svo það njót sin ekti.

Það mun eigi séi stad, að þólk, sem yst þáttar, er hlid eftir líknum, hugna ekki þáttarhlid, sem að nokkurnadunum sé þessu og hollur. Þú hlid þáttarhlid, sem að því snýr er öðru þótt hinni sem út snýr sé þessu. Þessu er að þessa um hinni andlega. Þú hlid í hugnum, sem mannum, sem að honum snýr er sluttum öðruhlid, en þessu, sem að aðdunum veit. Þetta er Kalkadar grafi.

Þú verður að alit að allir menn vilji vera saunir og fullkomnir, en þar skodur, sem lífid þess einstaklingsins, gfin sjálfstæði hans aft er þessu þessu að þessu leyti og þessu sjálfstæðid ekki hinni hlid, verður maðurinn einn og málud þjót, alastanlegur í yfirþóttum, en ekki einn í gegn.

Þú maður í þessu sambandi í framkomu seura manna, sem aft er halsveit lífid af tilgætu, verður maðurinn að þessu hinni þótt hinni

og tryggileg. Þú stjálta getur sluttum eugan veitur gengid, og sílji hinni, er hinni allar að þessu sig í satum, stjálta sig hlid og lagt af þessu höndunum, allt til þess að yfirþóttid sé mögn þáttar. Þú ungar maður, er veitur að láta, sem mest í þessu þessu og hinni sé þáttar sjálfur í sama tilgangi. Þú ekti mörgum, sem málud þessu þáttar yfirþóttid, þar sem einstök alit veitur vera lögd við yfir hlidina, verða það arjalfrátt að þessa: Þessu þetta, Kalkadar grafi?

Þessu gildi að miklu leyti um félagslífid, og það sem þessu veitir saggt um einstaklingana. Þessu, sem í félögum ein, þessu sína galla yfir í félagslífid og þar verður félagsheildin að gata, þessu, að það veitir ekki til þessu.

Þú verður ekki veitir að allmargis eyða þessu sínum og annara líf að þessu veitir ein þessu ein, þessu hlid af því egnahagslegt þessu og hlidur vanalega að þessa svo. Þessu þessu veitir ein þessu ein og þessu hugnum hálta er þessu alastanlegur þessu þessu þessu.

Þessu þessu, sem í að þessu að þessu að vera, sem mest af þessu sem mest hinni inni hlid, manngildið sjálf

verður að vera auðað og meins
en yfirbordarneum, sem
sinnast en eru ekki. Þú
nija kúmslād mja ekki vera
kalkaðar grafir.

Nú þegar ljósid i nætturn
ummi, blessuð vorðuliu þer
sigurfor, allum ver að
kappkosta að láta ljósid
einuig sigra i sjálfum
akkur og allri akkur skof-
seuni. Það hefir ekki
að vera yfirskis þess góðs
en afneita þess krafti.

Brief.

Heinu.

Þórn foreldrar:-

Þú þriva mikur hefir eg veid
ekki og lídur mi mjög illt,
það munuð hugsa þá mi þegar
heun lídur illt skrifar þin.
Þú þórn, kom foreldrar! það
er ekki min skuld; eg veid
svo þyrtansþegin hafa skrifad
ykkur aftur, þegar eg skrifad
til að láta ykkur vita að eg
veid gift, en þekkt ekki.
Svar eg veit að eg myndskulda
það ekki en mi þann er megi
til með að láta ykkur vita
að eg veid andin komu Roberts.
Vilti eg þá skrifa ykkur aftur
en Robert leyfði það ekki.
O, eg þann þá þu ranglega
eg hefir þreytt gegn ykkur.
Þórn foreldrar; hvort mikid
hefir eg ekki ortid að líds
þyrir all þetta glappastól

Nú er þann dæimn og eg veit
ekki dæma þann ed ákklaga
en það get eg sagt ykkur
að eg hefir ekki lifad einu
eiuasta hamingjundag i
þjánaþendinn. Þyrt var
þann dagður við mig,
en eg þindist af þungs-
uninni min ykkur og gæta
heimilid mitt. Þy þórn
ekki að láta þann vita
það. O, þó! Þú þjálpri
mji, þann drakth refelt
meira og meira; þann gat
ekki heft heldur sötk
dippa og dippa og vidast
var það alveg þradilegt.

Þórnin; eg a þyrir þórn, þó
þreugi og einu lille skultu.
þann notuð af þradala,
þegar þann heyrdu þóta-
lak þann i þlygnum, og
eg var alveg hlífðarlaus.
Robert lá þyri og allan
þann þinna leid akkur
mjög illt. Þú lifi eg af
þyrtkastaþe þá notkunum
niumu minnum og munu
þeis stýrtis mja orod
þeuringum eitthvad þann-
negis. Þy er að reyna að
numa, en er ekki vel heit.
göð og svo eru það þórnin
O heinu þy ykkur myndi
þeinu lída vel. Þórn eg
þórn gæta þessa heimilid
og upplinum min. Þy til dag-
ana þangad til eg þess var
þá ykkur.

Þórnin; mun það hlydast
þy hefir þyrir get rítti
minnum til þess að

þara að þidja ykkur þinna.
þyrir þyrt þyri ykkur
ólansáum dotti.

Þórn.

Duldast.

B. Þjórnson

Með angur a þekknunum þann veid
þá þrasandi i dæni þinn leid
það eit þann ró
við áðnum þinn hlo.
þi er hitti næmasta þreugi.
Þu min þetta vissi þá engin.

Þu hvöldid þinn þann ekki einu
þann kvæði þann i það einu.
Þú þugast þá til
og þeysklega grét,
i þrautu var liforanin þengin.
Þu min þetta vissi þá engin.

Þann leid þverja lidandi stund.
Þú leitast þann þann i þund.
Þú hvilti þá til.
en þugnumin ríki
var þinnu min ástrvinum þengin.
Þu min þetta vissi þá engin.

(S. y. þyrti)

Yfirlysing.

Þy þyri þyri þinnu yfir, þá
mji þelli það illt, að þyrir að
áminna þuðlorna munu min
það að gera ekki það sem
engin þyrir þyrt madur
þyri gift. Það var þinnu

þyrir skánum, að ein geitun
min lagði sig útaf og sofa-
að; þinn allad þer andvitat
ekki að vakna aftur og eg
var heldur ekki að rifast veitt
yfir þyri. Þy að þann alla
munu, vaukuna, eg vissi það
að þann langaði til að sigla
it i hafid og þannu okunna
stigu og svo þegar þinn sigldi
af stað og þyri þyrir þannu
þafnarþyggjuna, þá skedi það
sem alþyri hefir eit að þann
þyrir. Þyri motþargar þann
vaukuna i allri sinni, dýrd
siglandi i sjómum og skultu
i þannu, veslings vaukuna lét
þann lif sitt og gönd spjttist
upp i loftid. Þetta er svo
afur létid þyrir að stýrtu
qutan vauk og þann að auti
létid þer til munu að
leggja. þyri þannu eg allum
að stýrt þyri vaukuna, er
eg þann að þasta i sjónum
þetta þyrtist þyri með
allum til eflibreytini

Þuvalat.

á haum svo að veigja til að aukta
 afl sitt, en það geris haum
 með idkum íprátta. Nað-
 symlegt er að ríka sem
 flestar íprátta og gubblida, því
 ein íprátt skyrkin þessum
 vöðva hin him. Aðeins einu
 íprátt skyrkis eða öfa alla
 vöðva líkamans og þar er sund-
 id fremst í flakti. Öfnum
 sem flestar ípráttis og ger-
 um áttur sterkari og um leid
 hafari til að heyrja lífborátt
 una, því við idkum íprátt,
 ef hin er fraktroung með
 nokknum áhuga, verður hvar og
 einu sterkari, því er ei hægt
 að mótla. Þokum öðru, mi
 þyggja einhver að öfa sig, d.
 í því að taka upp hlut, afler
 það þá, að haum getur ekki
 bifad hlutnum fyrst í stad,
 en eftir dælitum tíma, með
 slöguvi idkum, getur sa
 saccu, leikið haum upp.
 Það er þetta annað, en maður
 inn er ordinn sterkari í þessum
 vridi? og með fjölbreytni í
 ípráttasali, verður haum sterk-
 ani í allum vridum, sem
 haum hefir idkað. Leggjum
 því mikið í áttur fyrir
 ípráttirnar og hófum það
 hugsað að sí sem í sterk-
 bygga líkama hefir mikið
 og góð skilyrði fyrir því að
 vera heilomgáður alla sína
 æfi og þá er það þengid sem
 dýrmættast er í lífinu

A. G. A.

Tokkur orð.

Þessi líd er háfa íslensku, þó
 það áttar margar langar greina,
 um fjárfangastand fjárfangastand.
 Frammin þessu góð meira er því
 en er, en í hinum aflin meins.
 þrátt fyrir áfgar hladaum, held ég
 að þessum hugandi manni sé fulltítt
 það skuldafan, sem íslensku þjófin hefi
 velt síni. Þent hefi vort í nokk-
 rar leidir til að háfa sig ein þessu
 skuldafeni. Þú leidir sem flestin veigi
 þessu er sparnatankidid, en það lilla,
 sem gótt hefir vort í þessu átt
 vordist ekki háfa komid að fullu gynn
 því að ekki hefir vort sporað nýgn
 alment þer, sem skyrja, að framgangi
 þessu þessum, háfa hugnað sé að leida
 í naðir löggjafarinnar til fylgis og
 fraktroungar þessum. Öfugt er um
 um undirtekta löggjafarinnar.
 Þinnur leidir, sem flestin er saur-
 doma um að sé lang óruggust og þent
 sí að aukta innlenda framleiddu.
 Þú þessi leid er seinnist og getur því
 eigi balt ástandid fyrst um umu.
 Þú þessi leid, þitt þinn bati ekki ástand-
 id ^{gins fljótt og hin} ~~þessum stöms~~ er síni eskulegast,
 því að í þessu bilt, er umid í því
 baktmarki, sem þjófin hefir átt að setja
 sí fyrir tungu, að vera spjalpa og nýgn
 meira en það, flýty mikið út en ekki
 inn og myndu sí þessum svarandi
 þjóðarand.

Þó minnum dómi bygg ég að lengst
 vort náð með því að skelpræmna þá
 að vort síni með fraktraki einu baki
 língsinnar, án þessandi raðolafna
 löggjafarinnar.
 Þú fullvala íslenska ríki klóm-
 gist og dafni!
 Þýstium Þamason
 undirskild af hófin.

Argislinn

XII. árg.	Þunnudaginn 7 Maí 1932	7 töl.
Reumur út	Risnefund: Ragnvaldur Gíslason	Ritstjórn:
annahrosmunur	Agnes Stefánsdóttir	Þorsteinn C.
dag	Karolina Gísladóttir	Magnús
		son

Írniblóm.

Öll heimili. Þú í landi þínu,
 sameiginlegri löggjöf. þessum
 má heita að hest heimili sé
 ríki út af fyrir sig, þar sem
 heimilifadir og húsfreyja eru
 hönungur og dröfning afis
 hjúnum og síðalidi.
 Þessum hángungum er eint-
 um að sjá fyrir þarhaga-
 þessum ríkissins, en dröfning-
 annar að sjá um heill þess
 og heidur og þegnarnir, þ.e.
 hjúnum, eiga að spjalpað ad
 þreyta eftir þessum melum
 heimilisþessum. Þú þess
 eiga þá þómin að háfast
 að, auk þess að heidra þor-
 eldra sína, eina og skrifad
 sleudur: þann eiga að þessu
 heimilid. Þó þann, sem avallt
 er í fraktraki á að þessu
 þessu og smekktisi og mun
 þá fátt hefur heit til að efla
 góðri eokumansins er
 blómur. Þó þess og þess.

myndasýninga eru eirðis
 vort fyrir þá unglunga, sem
 háfa leikið sí fyrir hendur
 að þessu heimili þú með
 þessum blómum, það eitt er
 nað sömum fyrir því, hve
 góð áhrif blómurleik hefir
 á þá, sem vilja sína heimi.
 Þú mi mun margar
 geta sagt að haum þessu
 ekki að rekti blóm og svo
 sé enginn þessu til að rekti,
 þann á, geta þess sagt, sem í
 þessum og kaupstóðum þess
 og háfa margir ekki meira
 þessu góðum í þessum
 þessu. Þá þess þessu áðung-
 leika háfa við roki að skyrja
 en ándvelli er saut að yfir-
 stiga þá, þann fyrir með
 því að leita sí upplýsinga,
 sjá þess og þessu rita og er
 það algengt, en þann síðari
 með því að rekti blómur
 inni og er það líka algengt,
 þá ekki he, í landi meira
 heit í kaupstóðum.
 Þó unglunga þessu á
 undan í því að þessu
 þessu meira með blómum

sem þeir svo hefðu ánoðgi af að hlýma að i leuolundur sínum, & að állur þessi samvæmanlegt við stefnu ungmannaafélags þess þess. og þess vegna vil ég gefa þeim, sem hingað til ekki hafa þengið við blómasetti, en myndu vilja þyrja i þi átt, afurtilid yfir til yfi með þer i innblömmum og svo að lokum nefna nokkur algeng. Þeim er þá fyrst að hinum einvörðungu aðrinum, sem þurfa að hafa til greina við ræktunina:

1. Uppeldi plantanna.

Innblóm eru ymist rækted af sprutum, þ.e. plötkublitum en þá. Þá þau eru rækted af sprutum & best að gróðursetja þau undir einu i gullapotta, en þá þau rækted af þessum er þetta að rækta þau i hösum með glerloki fyrst i stað og má þá láta slíka þessa standa við afna inni í herbergjum.

2. Jurtapottarnir.

Þeir eiga helst að vera í ábrennum leiri, má þá hafa þá ír þi, ef ekki er hægt að vita sír leirpotta. Yfi þöngvættu á pottunum á að leggja minsteinsflís eða glerbot til þess að moldin lokist og missi ekki um of raka eða annars efnis sem geta sprengt ír henni með vatni.

3. Moldin.

Þessi þá af hrada efnum

moldin er samsett er hin nefnd ymsum nöfnum, s.s. langmold, myra mold, lögumold, hirmold, safnhangamold, grannmold og áburðarmold.

Í allri þessari mold er meira og minna af fjörfnum. Þu en mold, sem er hafust fyrir flestar okkar blómsegundir, þi einhvern innblömmum er áburðarmold. Þ.e. mold in vermirættum og grannmold rætt af þessum grastendi. Þannan við þessu mold þarf svo að blanda sandi og gull er líka að blanda hana með lálit af líkslun eða nota.

4. Nering og raki.

Til þess að plöntur geti dafnað þurfa þau góðveganeringu og raka, og er hægt að sjá fyrir þá með því að rættu moldina i pottunum með áburðarvatni, sem er það hægt að hafa til af hidda áburði og líkslun áburði. Þá þá best að nota, quano blöndu, sem er þannig samsett að i 20 litra af vatni eru látin 100 gr. af quano og blandan svo látin standa i fjóra daga áður en rætt er. Líka má saka niður horn og leggja þau upp i vatni og rættu með þá.

5. Þyrta og loft.

Til þess að plönturnar

geti mynd holsignu í loftinu, sem þeim er ómissandi, þurfa þau að hafa góða þyrta og hreint loft. Þó þannig þurfa líka að smíðast til, svo að áll plantan geti notid hássins safnt. Þá þá þarf hún þessum rættu lag.

6. Hita og kuldabreytingar.

Þá rættu ákiliu þarf hitu að vera sem þarfastur i þingum venulegan herbergi hita og þá yfi. Milla hita og kuldabreytingar er staðlega fyrir plönturnar en þá við-ur ey mannum.

7. Rykt.

Þessi má rættast rykt i plönturnar þá að þá þá þá þá af hiddu illa einu og mannum, þegar þann er þessum.

Til þess að ekki safnist rykt i plönturnar má alþrúpa gálfið þur af gjalfsagt er að vidra plönturnar við og við, einhvern að selja þá ít i regningu-þur til þess að rykt, sem þann að hafa rest i þá, þessum upp og þessum huddu.

8. Lifrarla plantanna.

Þá meðan plönturnar eru ungar eru þau hafdar i lítlu pottum, svo rættu má til til allra hlida i þeim. Þá þó þó þó eru af stóru er hett við að moldin sírni og verði þannu fyrir plönturnar.

Þegar rættu hafa

gegnum ofid moldina i litlu pottunum, eru plönturnar gróðursettur i ný i stóru potta og i þá áll moldin in minni pottunum að þyggja með til þess að þá þurfi ekki að þessum við að þessa rættu i ný.

9. Geymsla.

Inni i herbergjum þá þessu blóm eru geymd, verda að vera þó eða skapar fyrir gullapottana, þá ekki henda að láta þá standa i gluggunum nema þegar blida er af best.

10. Hvild.

Flest innblóm eru þessu en þessum hvildu að verduin, og verdu þá að geyma þau i sválu stað. Litium má ekki þá yfi 3 stig og ekki má heldur vera frast i þeim.

Þá má er, sem þessu ganga fram hjá litta (þó árdinu, en nefna nokkur innblóm og þá þessu er sír henni legd við þau.

Rós (rosa) Þessi er vidda rætt, að af lalid að til ein af þessum um 5000 afþingd, þá þurfa umþessu og natremmi til að geta þessum vel. Þetta, þá best i áburðarmold þurfa að gróðursetja i ný i herbergjum, rætt með áburðarvatni og geymt um hiddu þessum við 0° loftslag.

Þegar þannu er rættu er plöntur til uppeldis, er má legd að lítlu henni rættu eiga að vera líta.

Þá hiddu hiddu.

Felja (auraleua) Helgumna þrúf
ast eins og risir best á ákand
armold. Þetta er gróðursetja
eig þrjúgahvort á og geymast
nið 3° huta yfir huldartúnarnum.

Fuchsia Af henni eru til
mörg afbrigði. Hún er upp-
haflega frá hjeradinnu Tili í
Púru. Ameríka og er eukar
fögu. Þetta er með þregli-
lega litum blómum. Adallega
eðlid af stíllingum. Þarf að
vörast með áburðarvæði og
gróðursetja í skoti þotta
á hveigju róm.

Pelagonia Hún er hálf lí-
kend. Þessi blutar greinanna
deyja á veturna. Af henni
eru til mörg afbrigði. Þar
er að af greinum og þarf að
gróðursetja í mig hinar á
hveigju róm.

Þessi plöntur matli nefna
af þeim sem hafa það sameig-
inlegt að þurfa rebarhúld. Þær
til eru líka plöntur, sem þurfa
ekki rebarhúld og eru það
einkum: Blómsturlaukar. Þeir
eru víða reklarir estendis og
geta líka þrífist hér. Þeyra
undir tilgjatling og eru til
af þeim margar tegundir, þar
á meðal af þeim algengustu,
Hyacinth og Tulipana.

Laukana verður að gróður-
setja í kassa í Lepulekermín-
nið ed Oklaka og geyma þá
þánnig í tvo mánuði. Þá
þessu geymslu spira þeir og
eru þá betnir og gróðursetti
í nýja mold í kassa eða
þotta. Verður litum þá að

vora mikill. Þá þeir eiga að
blómstra fljótt. Verður þann að
vora um 15° til 20°.

Þegar laukarnir eru þannig
er í blóm að að setja þá í
vall af sátt lofslag og
milli glugga. Af þann hátt
endast blómum lengi og
eru til mikillar þrjúði.
Þessi má hafa svo hátt á
laukarnum að þá hali, þá
þá er laudinn nis.

Þessi laukar geta líka
þrífist úti. Verður þá að setja
þá niður í kassa til spír-
unar í Marsmánuði og
gróðursetja þá svo í gáðinn
þegar þer að hlina. Á meðan
jardsegurinn er ótakur og
hitum ekki mjög mikill
eru blómum mjög fögu
og þá til mikillar þrjúði.

Þessi jurtir má rækta
á sama hátt og blómsturlaukana,
einkum þar sem
hafa rólarknida og þróam-
grás og róleyjar.

Þetta þá að eig hefi ekki
við hendina meir heimildan,
nið og veit heldur ekki hvernig
hugljúft þelagssykkinnum
nimmum þann að vera þetta
muraðnefni, læt eg þá
stadar munnið, en er þá
til að láta þeim í te nán-
ari upplýsingar, sem
þess kynnu að áska.

Laundarkisti, 6 Maí 1920
A. G. Gíslason

Hvernig getum við aukid þekkingu vora?

Þegar gat þess á síðasta fundi
þegar eg heyrði þessa spurn-
ingun fyrir ykkur að eg myndi
skrifa um þetta mál þá í
Arguslam, þá maldi eg þara
um það nokkrum áðum.

Þegar við litum til þaka,
til eskuranna (þótt við einu skilgjám)
sjáum við það ljörlega hve illa
við höfum verið þeim línanum.
Þá þess að andga akkur andlega,
hve gálauslega við höfum ánið
þann góða tíma og eyðilaggt
þannig mikid fyrir akkur and-
lega og líkamlega.

Þetta slafar af þá að eskur
er full af fjöri, galeyri og gleði,
hugnar aðeins um líðandi slud,
hófir svo litid þann á leið.

Það er eukenni eskunnar
að njóta lífsgleðinnar, sem
fylgstum máli - og ekki á annað.

Þá erum við ekki lengur
þórn við helgum til hugvandi
manna, og erum í þeim árum,
að við allum að geta þótt
fyrir barnabrotin; við höfum
þroskast og andgast andlega.
Þótt litid sé af erum þorum
að þaka meir við akkur, of
við aðeins viljum leggja þá á
ekkur þáfiðu salir.

Margar eru þar leiðir, sem
hagð er að láta, til þess að
þá sig andgadan af andlegri
þekkingu. Þvora margir hafa
ekki þess meir verið uppi
í heiminum, sem hafa þrúft
að þergast með aðri og egg

af þá málum sem þá hafa
sett sér, hinn heimsþegi þá
millungr Verðisagði. Þá þá
vill verða þegar þá verður að
nimna; það er eumitt það þvora
og þergast á móti állum þálu-
num, slafsa með heila og hönd-
um. Þá er samfordur um
það að hvar einasti maður,
sem hefi mögn eindreginn þá
vilja, getur komid svo að setja
hveigju þá í þann þvora, sem
þann vill, og það gerir þann
best með þá að hjálpa sér
sjálfur.

Þann lala um það að
þá sér þátekis, en allir eru
þá þá, þegar þá þara, um
þessum henni, andlegur andur
og veraldlegur um ekki allaf
þann þara, en hvar þessa þvora
þá oss þetta undir lífid eftir
laundam? - Þá svarar hvar
þá þá sig -

Þá spyr einhver. Þvora
um við ekki þeringa til að
andga þekkingu vora þá, við
þvora þá að þvora, en eig álit
að það þvora hveit ekki mikil
inn þvoraustur til þess.

Þannig af þannum getur
þvora þá í góðar þvora eins
og annar þvora og þvora á við
mikla þeringa. Þvora kynslóð
verður að þvora sig sem best
af andlegnum andi andlegur
þekkingu, til þess að komandi
kynslóð taki við og haldi á þvora
en hveigju ekki af þvora þvora

og í þessum er framþráum fjóð-
 anna fólgin, allt í heiminum
 er undir orpið þreylingum,
 samt hverfur en armad miðt
 kemur í sláðin. Þegar vor
 ni alluquum nánar þreyt-
 ingarnar, hvest sem þó komu
 fram í mátturinn eða mam-
 lúinn, komuust nit ad raum
 un. ad hit ad hit nýja hefir
 sanalega einhvergi yfirburði
 yfir það gamla. Þetta foris
 ess heinn saminn un, ad
 stötuþ framþráise í heim-
 inum og hinn kemur af þri
 ad þekkingin eykst þá kyni
 til kyn. Mannsáttum hefir
 signt það ljóslega hvern
 þeyfórnitil framþráium hefir
 vord á sidustu öldum, niþóinda
 áldin er einhver hin mesta og
 merkasta áld, er nokkinn samin
 hefir ummíð yfir mammbrym
 Þinn hefir í flestum greinum
 hafid þessamlega niþt linabil
 í rögn mammbrymsins. þá á
 þinn eius og allis adinn tímar ro-
 na sinar í undanfarandi áld-
 um, ekki adeins er mestis hug-
 sjóinn þó, sem komist hafa í
 framkvæmd, heldur ad þri er
 mestis allt ástand þjóðfélaga
 ins og lif mamamma, eius og
 þri ni er lifad medal mont-
 áða fjóða; un þetta metti
 svo mikid vita og veda ad það
 gati þengid ut í það ástand-
 lega; vil ei þri ad cidustu
 beuda á nokkrar leidir, sem
 mei þunst ad melli hatta.
 þá er þyrst ad minnast
 á þyrirlestra, þri gata árcidan

lega hafl mikil og góð ábrif
 á mænn, þyrirlestrar sem
 er fluttir af skynnum
 minnum, er hafa þengid
 þekkingu og reynslu á yms-
 um svikum; það hefir einu
 niþt átt er sláð heri þessu.
 þilagi ad meim þessa vord
 þengur til þess ad halds
 þyrirlestra og er leidirlegt
 til þess ad vita ad slíkt
 skyldi alveg leggjast niður, en
 þvoign er það ad þeuna. Stóllaga
 voredi. þá ma minnast á
 þóksögn, góð söfn gatu
 litla gert mikid, það vordur
 vorka krakid. Þu við hefir un
 gott þóksa þu heir í þilag-
 inu þá vor árcidanlega
 mikid þengid, en þilagið
 þyrstí ekki meim þengid ad
 eiga það, það gatu vord eign
 allsa þejarknia og hves ein-
 slaklingur hefir þá ad gang
 ad þri. Þó er hinn svo-
 kalludu námþlokka, sem
 þlinþari, málgaþi, ekki ung-
 mammasþilaga, halar un í
 sidasta töl. og vita til þinnar
 greinar, það gebid þar þengid
 upplýsingar un þyrirlestra-
 lag þessara flokka, sem þria
 er niþt upphafsmæm ad
 ad sidustu skal ei gatu
 þess ad min allium med
 þessu skifi er sír, ad við loka
 un þetta mál til alvarlega
 ihugunar ni á þessum fundi
 og ungum vor all un það á cumm,
 núnum svo upp ad vori med láð og
 dug, og grum þi það sem við getum
 yppum ad við semm ungmiamalaga,
 Þó. Stefánsson

Hugleiðing.

Þegar sit við gluggann, stani
 ut í loftgeimnum. Þunglid varpa
 daufrí birlu sidur á þinn þakka
 þóðina; margvislegar onupri
 koma fram í huga mei. þó er ein,
 sem ei engandegis get þumid
 in huga mei. þi er velli þeygim
 þi adoc í sláðin. Þei þesti mynd
 er allab þeyri augum mei, dag
 og nótt alveg eius og þeyri. Ei sa
 hana ristilega þyrir manud sidur.
 þama sidur þerr við hljóð-
 þóid med yndislega þjóðlampan
 í augunum, minnum þil þil þil
 eius og þann vori ad þjóða þess
 Þisþagi vordum í himnumum
 og hlita emid yfir midokkam
 þuin aljósum. Þrasvarta þarid
 sem þellur ábindrað sidur un
 þróst og bestar
 Þvona var þinn í þyrsta einu,
 sem ei sa hana þeyri ei þam
 þinn til þóður þennar, full af
 þjóri og ástarpalu. þinn var auþ-
 þilofud, þilofud þil málara,
 þam var ad þinn þalleþur og
 eþrilegur lidamatur, en þam
 var slarkari og drakki sig ut in
 þeiminnun ut in ástinni þennar
 Huldur; þeyri siku sidur þelli
 ei ad þam hefir miðt áleign
 sína í þruna, og komist í emþi
 meiri óreglu, ofan í þetta þellu
 svo ad þam var seltur í skulda-
 þangelsi og dó þar efti 7 daga.
 Þesling þulda, ni vord þinn
 svo sorgmold þinn gleymski öllu
 gleymski þri ad þinn var til.
 Nu þejmumun ekki gjallandi
 gletitlag í eyrum mei, þeyri ei

kom aftur. Nu sat þinn þógnul
 med samant þreytar voris og
 hálflokt augu. Hljóð þeyrið
 andvarpaði - gret þveinadi í
 dauðans angist. Þeiliþa stumun
 og þamþrangin, hljóð þeyriðust
 þi hljóðþeyri.
 Þegar hlustaði un ei þam
 ad þinn myndi vita af mæðum
 minni þi þó ei.

*það mig langa yfir
 þeust aðrei med þi þi þi þa*

Nu er þinn þarin yfir á land
 ádauðleikans. til sinar sína, þar
 skuggþri ekkt á þeyri ádauð-
 legu salir. þar þyrngur þinn og
 spilar yndislegu lógin sin eius
 og þeyri ei hefir þana þyrst.
 þar sem aðrei hefir qvater
 ni þamþvati þar sem
 solin. Nu ad eilífr þar
 ávélur þinn í ádauðlegu salir,
 sem aðrei þess.
 Þhyldi ei ei þana.
 Þhyldi ei þi ad þeyri til
 þennar þeyri ei þer í minna
 tongu þeyri.
 Un það getur enginn auþ.

Pursulato.

Argjóstinn

XII. árg.	Sumudaginn 29 Október 1922	8. tbl.
Heimur úr annantvorn sumu- dag.	Ritnefnd: Eysteinn Bjarnason Eyþór Stefánsson Valgard Blöndal	Ritstjóri Kristján G. Magnússon

50 ára afmæli Landaströktis
17 júní 1922.

Vorid er komid i vatningaleitun
vorid er komid ad strijast um reytun
Vormandi andblaum venginn forandi,
vornir og fogmet i byrdunum vorandi.

Salernar hreyfast i samþunga byllingun,
samgledjust vordagins glampantruglingun.
Byrdun er afmæli bojar i Skianclinn
bojar, seu hvelir i almættis handinn.

Fimtin ar eru farin af leidinni
fjalksins, seu hugdist ad lifa af veidinni.
Handveinar slatarins gengur in gardinum
gefandi midjumum hlutverk med ardimun.

Byrdun þeir Ami og Binar und brottunum
þinni ad sigfa lit fisljar i snekkjumun.
en hallur inn granlenssti hyski ad vorunum
þeinu seu ad flutti in uttanlands forunum.

Kyppingar Handveinga þinust i byrdina
bradlega hlutu þin samveinga byrdina.
Flaklur ad hvarvalna fyrdar af landinu
þisur ad lifa i vermannna handinu.

Vidoklifa salin þa vaknar i Sjaldunni
vekkjium þjalga i byggjingarokjirakunum
Þokunum grundina klædir vid kafirna,
þroffandi ledid um þjodraknis gogfirnar.

Falkid er varid i þinnukundun byggjandun,
fadendun, nemendun, veitendun, þoggjendun;
einkunga sinuandi allunarverkinn
eflandi Skadinn und velferðarmættinn.

Quid var i folid og quid er i miðid
Quid er i stafni þa slepud er i framtid.
Vorkid þor unnuist of vilgann ei þroglun,
vældin ad eilifu sequimur hlytun. -
P. O. O.

Hugleiðing

Stærn félagar:-
Þig langar i þauum orðum
ad mymmast i einu af eign
U. M. F. Sindastoll, seu orni þinn
ad félagarinn, yfirleith, þafi ekki
mikiun ahuga þyris, þad er
Argjóstinn. Þafid þid notkun
sinu hugpad um hvad þid i saun
athud, þar seu hann er? Þy held
ad mi þyris munna meiri hluta
félaga se okath ad segja - Sei -

þegar eg hugsa um þetta, dettur
mi i hug orð skaldsins gida
H. G. Stephansson: "Argjóstinn þyris.
Þis Sindastoll þinrad. Þis þinn
þessi orð, þegar eg set þau i saun-
band vid félagað okkar, svo einu og
hvót. Vid eigum ad lata þyris
Argjóstun ahuga, mentun og þrost.
stafa þa U. M. F. F. gognum
málgaun okkar, þyrist og þreust
innar félagsins og svo einuig
ut þyris takmótk þess. -

Þy vil reyna ad giva ykkun
dalills grein þyris hvu þad er
gagnlegt ad hafa þetta málgaun
1. Þi þad ad margir eiga þagara
med ad sefa hugpanir sinar
þram i riti en rædu, þar seu
þeir eru þeinu ad taka lit
máls i fundun.

2. Ad þad þrostar silleitri mannum
þvi hvu mun reyna ad vanda sig
i ritumidinni, er hann veit þyris
þram ad þad i ad þona þram þyris
þleinu en hann sjálfan.
3. Ad þad getur orðid til þess
ad munu vid svo upplidsagar þar
ad þeir lati nafn sitt undir
greinar sinar, veitstaklega of þein
er þeint til andstodinn.

4. Ad þad getur orðid til þess ad þa
þinn sami þari ad taka lit i fundun
All þetta vinot vid ad outa i klæd
og mathi þenda i ein þleinu þvi
lit þinnunor.

Þvi vil eg segja, þokun þessi
orð skaldsins til okkar, Argjóstinn þyris
þa Sindastoll þinrad; og munum
ad vid eigum málgaun, seu veit ad
er ad vita alhyofu.

Valgard Blöndal

Um Starfsemi Kvenna i U. M. F. Sindastoll.

Þy þessi aft veit ad hugsa um
þad hvu litit starfsemi er medal
Kvenna i U. M. F. Sindastoll.

Þvareyni sitja stultun þeggandi
i fundun? Þvi lata þar ekki
skodanir sinar i þyris i velferðar
málun félagsins.

Orðkun er safalaust þeinu
og þad er mi ekki svo ástlilegt,
þvi þeinu eiga allir lit i þeinu
sinun, þeinu gengur ad orðun
þa þyri lit þyris, en misþafut-
þvi þja munun gæti þennar
als ekki, nemu ritu þaman ab
efinni. Þvur er orðkun litu.

Þy þessi aldrei talad i fundun
þi þetta er gamla sagan, en
þad er als engin afsökun, þvi
all veitun einu sinni þyrist.

og eftir ad þyrista spoid er
stigid veitun, andveldara ad stiga
þad neka. I þessu félaga þyris
vid girt afklid ad þvi, ad lata
þvunfólkuð starfa i nefndun
þvi þad er ad minn aliti, þyrist
leidin ad þa þor til ad lata i
fundun, en þad mun veita
hugpad til þeinu hveftis.

Þy er ekki i neinum, safa
mun þad, ad vid eigum góða
krafta og þad þafuvel agala,
i medal þvunþjadarinnu,
og þad voru skad ef þein kraft-
ar leggir ónotadur þafuvel svo
orun ok þyris.

Þy gati þvi kalad einu til
margra þilla i félagin, en
eg veit ad einu i þvunfólkuð
i þetta sinu.

Þvora eg svo i ykkun ungu

valued, en er hærn gjerdi þad
soknadi honum fyrir augum,
og hærn dró fötunn síðar
ad sýn aftur, og hljópa upp
þreyur. Þykt þú þar þú
ad gamlann peldgrinn. Hann
sagdi við hærnngjafuholp.

Taglu undir æron menn,
svo skulum við fylgja
ad niður. Þú þinnam
hefur fölt farid æns lengi
og veroldin hefur verid við
líti. Þarfum við nokkad ad
vera ad huga að þessu um?
Þú. Þú er okkur lífsdagur
enda suminn.

Þú. Þú hefur þessu hærnngjafuholp.
Jeg er ekki búinn ad lífa
lífi mitt ut, get ekki verid
búinn ad þú. Lífið hefur
aðrei verid mýr líf annars
en ama og leidda. Jeg
hef aðrei sýd vott af
hærnngjafuholp, og aðrei
lífið glada skund. Þú
þú mýr nú ekki þú um
þad ad lífi mitt sý þegar
á enda. Þadur sagdi
peldgrinninn. Þú er aðeun
nunn arðinn, gemall og
nóðrari. Lífið hefur þú,
og þú hefur verid ungar. Þú
hefur æðun gleymd þessu.

Gleymd þessu hærnngjafuholp.
Þú jeg hef skrifad og
fólad, sáfnad ad og allef
hugad med mýr. Alti hærn
ungun þar nú ekki ad komu
i ljós. Þú alle jeg ad leik
gefumur, af alhuga, en
jeg þann hærn ekki
þú hefur all ad eignad

heimti sagdi peldgrinninn.
Þad eignad jeg. Jeg þessu
skrif og fallet þú, en, ad
þad li allof langt, þessu
hærnngjafuholp.

En þú hefur all ad þessu
koma. Þann þessu þessu
nu sverid hærnngjafuholp.
gegnum um eum af vidokefni
unum minum, en þessu
hefur jeg aðrei all ad eignad

Þessu þessu þessu þessu
og þessu. Þú, en
þú þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

á umi i leik lífins. Ad þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

Jóni þvág er þessi stúlka slúður og býr
með ströum höskla á líðandi ástun
þess draumlytling. Sem umm 1884
en allafloki laugur í Lönnum,
Jón glámmur og gleði heimsins
reynisk oft fallvakt þross
og lífskrúf á þessvanda hveli.
En allt sem að augga andan
mest, alid munu okkur seynast
þess. — Mundi ni ekki verða
eins drjúgt á melaskálmunum
þyng okkur að halda einstökum
sinnum ofurhilla guds þjónu
iman okkar vjebanda annað
hvort. Þrá legur þyngd á einhver
okkar, sta lesa upp velvaldan
hiss lesur eftir einhveru góðan
þredikona, með velvöldum
Sálma söng undan og eftir.
Mjög fýrsk. að það mundi
geta verið mjög hálidleg,
vel viðgandi, þyng þjónu
er byggir skrifur skrá sína á
hristilegum grundvelli. Það
alt, að góða hugsumina og
hveifa hljómsöldur himnastara
Lóna í ljórtánu. Þóna sem
verða þri voran legur storkan
sem þeir eru oftast hveifur. Þóna
sem haf, óhagganlegt gildi
í dýrri rákmörk linnans ímá
land eilífðarinnar.

Samall heimsomáður

Gríður

Jeg hefi hugsað mikið að
vita nokkur orð, en líklega
vestur efnið hefi lítilt í allt.
Hlefi hefi þyng hugsað mikið,
að þara nokkrum orðum um
það sem allis kammast við,
hafi ungu og gamla. Það
er orðir gríða. Hleax sem
þóru þara að hafa nokkurt
vit, þó er byrjad að hveifa
þau á þessu orði. Og venjulega
er þá þinn lit ofurhlot
kerling í sambandi við það.
Oft eru þórnin felið hveifur
nið þetta ímyndada felið.
Þvo þegar þau vaxa þó hella
þau að hveifur þessa gríða
en þá skapast ofur á þvorr
gríður. Því er ímyndunorok
þórnanna svo mikið þyngin
öllum áhrifum og gjörnt á
að þia lit allra handa myndu
sem margar vilja líkjast
gríðu. Þó eru þar ekki allar
skapast í þinni mynd.
Kana legast endur þella
með því að unglingsinn
verða ofur hveifur, en
vita þó ekki við þvág.
Þlundum gengur þetta svo
laugt, að þóll fólk sjá orð
fullorðit, þó er þvör möguleg
að vera einsonlu þegar dinn
lekur. Það mun vera margar
á lit að þetta stafi af því
að þórnin sjá hveifur á gjörnt
á upp vax for ánumum. Margar
gríður, eigi ósri þar þessu,
sem þyng hefi verið að seynast
að lýsa, en á sveini í
þjóðfjögum okkar. En

Jeg hefi horki linnar
nógu mikla þekkingu til
að líkja þar.
Að endingu vildi þyng minna
alla á það, hafi ungu og gamla,
sem yfir þórnunum koma að
ráða, sem líklega er meiri
hloti þjóðfjögum, að
þeir eigi hveifur þórnin en
því það gelur hveifur illar
afleiðingar, eins og hveifur
hefi verið á þyng að þvorr
það geti ef þí vill þvorr
í veg þyng óþvorr þvorr
þyngi sem er þjóðinn hveifur
líð ógagn og minnkunar

Þvorr

Þvorr (brot)

Státt munu þeir hafa þvorr
í hugum manna þvorr þvorr
þvorr, þvorr.

Þí við lílunum yfir þvorr
hveifur þjóðarinnar þó verða
þyng þyng okkur forvörkunum
þvorr hafa umm mikil hveifur
þvorr að þvorr eignum við að þvorr
þvorr, að al þvorr þvorr
mátt þvorr hveifur hveifur
svo að seynast þvorr samst
þvorr að lala þvorr sem þvorr
þvorr hefi verið á þvorr
mítt hveifur íslensku þvorr
þvorr annars eins makið og
þvorr Ólafsson laldihann
af. En þvorr þvorr dala
þvorr þvorr þvorr þvorr

lase gullaldarvili
hveifur minna ítt af sögunum
og okkur þvorr þvorr þvorr
þvorr þvorr þvorr þvorr
mátt. Og um er þvorr svo
upp lítt þvorr er löbun hveifur
íslensku. Þvorr þvorr þvorr
þvorr að munu ítt forvorr
hveifur um þvorr makið þvorr
makið. Þvorr munu hveifur
vorr, ein þvorr algerasta
þvorr þvorr manna þvorr á þvorr
á makið þvorr að þvorr
upp þvorr þvorr sögu hveifur
og átti þvorr þvorr þvorr
hveifur. Státt munu þvorr hveifur
þvorr í þvorr manna
þvorr þvorr þvorr, Státt.
Státt samstátt gótt vorið lítt
ómetanlega þvorr, gaman
munu þvorr þvorr þvorr
þvorr í makið þvorr þvorr
þvorr er lítt að leggjast makið
og í státtin lesa ungu munu
og þvorr makið makið þvorr og
þvorr þvorr oft af vörsta
þvorr þvorr er þvorr þvorr
þvorr þvorr þvorr þvorr
þvorr er ekki eingöngu þvorr
sem forvörkunum þvorr hveifur
vorr, forvorr er munu
þvorr og oft sjálf þvorr þvorr
Of. þvorr sögu þvorr þvorr þvorr
þvorr ekki þvorr með þvorr
þvorr þvorr þvorr þvorr
þvorr. Ekki er þvorr þvorr
lítt að halda við þvorr þvorr
þvorr þvorr, en þvorr um þvorr
þvorr all vör og þvorr. Þvorr
lítt þvorr þvorr þvorr
makið þvorr að þvorr orð

riki. Þann bókmenntama er
svo að segja eingöngu sögulega
fróðleikur, ein af afleiðingum
þess er sá að fjötur vorð sögu
& ljóðelsk & lífshættu
listamenningar. Skáld. Þey
bendi á þetta til að sýna hvernig
umhverfið skapað. Það hefur
verið sagt um Alfróð skovaldur
að ef hann hefði alit uppi,
uff til svarta þá hefði hann
orðið afbragts askasniður.
Hú bólar á fjölbreyttum listum
það er nýja listin. Um lesur
fornbókmenntama mi vildi
þey segja það, að við meginum
ekki lesja þar á hiltunum
af því þessa heimili, skólar
& bókaheimi. En við þessum
að lesa mána. Það var alltaf
lískilda að lesa eingöngu
fornbókmenntama. Þey hugsa að við
sjum og samdöma um það
er mi þessum við að lesa &
kyomar. Öllum helstu fram-
fönum 19. lövlu aldarinnar í
öllum venaldlegum andlegum
efnum. Þið þessum að þá
bókur á sem flestum svíðum
& eignast að hugla lesendur
og umtala menn. Þið lesendur
bókmenntama 19. aldarinnar,
síður þú ána kemur margra
grasa. ef megin þyngur þá að
leita besta grasið. En það er
mest um fjötur sögulega
fróðleik að ræða. Það fellt
nagis ekki heldur nýja
lífanum. Þinn ljóðastli
vöður um bóka & höfð okka
er: að skólarinn nota um þá
kennishöfundur á iðlendumát.

Það er sig ekki að gefa til
slíkar bókur. Þor kaupar svo
þar. Sama myndi merta um
þins erlend fjötur & maula
vél. ef þau voru þýdd.
Skáld sögunum ganga bókur
í almenning. Þann vandr
okkur bókur svo að segja á
flestum svíðum þor sem
aðrar fjötur hafa í val
Bókmenntama menningun
þjötur hafa þótt uppi
19 öldinni & þó að iðlendur
gefu meira til af bókum ut
líkölum við folks fjöldan
en þor þó verðum við samt
af þau í. Þinn af marta möm
okka er. Þorðal segir um þess
er þú: Þel metli segja um
þjötur að þinn hafi aldrei
verið fjötur af bókum en
mi að líkölum við þess
sinor. Þann bendir á 3. líti
til í þessum vanda 1 líti
að skyrta iðgöfu götra
bóka með víslyk
2 líti að veita iðlendum
bókum inn í landið & þjó at
landþjötur kosti þýðing
og iðgöfu erlendur í val bók
líti að fylla uppi mestu
skólin. Þið þessur lítið legg
þey engum þinn þor geta
allor verið sjálfþjötur en
einnig vörðgjafar. Allt er
því þessur á er haldið, þor
er þessur þor að þara þessur
lítið & var fjötur leyl að ræða
það ekki sá síðustu lítið.
Sjötur sem þey veit að
flestur hafa þessur sýni
Þessur. Þey hefði að einu

þessur þessur lítið er bóka-
kostum þey vona að öllum
skiljið. að þessur er um alvör-
mál að ræða. Þor sem á þessur
getur allit mikið um iðlendur
menninguna. Þessur blandast
ekki þessur um það að í
bóka kost okkur er slóvar
er þessur, sem aldrei mánefna
að sjálf þessur landið í
engu bók handa alþessur
um rafmagn. Þinn þó
lyfti sköng sem við vonum
mest á. Þvo að segja engar
bókur um fjötur & alvör-
mál. Þetta er þó smá-
menningur í samanterti er
við morglannad sem lítið
metli. Þessur mundaþessur
bókur þessur við að þá
inn landið í iðlendur
málum meðan þor er
ekki þýddor. Þor geta
þá orðið þessur að lítið sem
iðlendur mál lesa. Ef mi
bókur um er þessur er þessur,
sem við viljum þessur
okkur, er ekki að þá í
bóka söfnum er þessur
þessur þessur þó verðum
við að þessur, þor. þessur
um andugum gandi er sjötur
að þessur þessur bóka söfnum
ið um land. Þið verðar
oft þessur óþessur þor á
lítið að okkur alvör lítið
lítið velja efti & þessur
að hvar bóka voru mi
þessur í þessur er þessur
það var þessur alvör munda-
þessur að þessur er þessur
þessur munda er þessur.

manna sem gæti leið beint
í þessum efnum. Þessur þá
einstaklingur bóka fjötur
þessur er sýnið er þessur
manns er þessur með bóka-
val & kaup. Og nefndu er
modur þessur þessur bóka
samræði við þessur,
þessur alla í einu svo sem
þessur á þessur. Þessur munda
þessur óþessur með þessur
þessur & þessur þessur þessur
bóka val þessur þessur á
þetta lítið að megin geti
ræði um slíkar fjötur-
skap um bóka kaup.

Friedrik Hansen

Argislímm

XIII Órgangur	Sumudaginn 18 Febrúar 1923	2. Lóðubát
Stjórnarvit	Ríkisnefnd: Jón G. Ludmann	Ríkisþing
annar hvern	Helgi Ludmannsdóttir	Allvort Söhnur
Sumudagur	Jens P. Þeirsson	

It afmali Argislímmarfélagið
 síðast lidd hátt, löku því
 hagnýtingar sig líf, og orku
 fyrir beini þar lóðubátar
 afmalisins, tvö minni, er þess
 mjótt að birta þess með þess
 þótt áður hafi þess verið sungin
 sig líf að slíkt sem þetta lífi
 hvernig beini stöð en í blótum
 okkar Argislímmar. Þessi
 heit er við, að þótt þess lífi
 aði mörkfisk af þessum
 minnum, þó minni þess ef
 líf vill glatast, en gaman
 að láta þess á eflis okkur
 koma að ljóðlil hefir eit
 itök í hugum sumra okkar

Ludmann

Ólögðorminning.

- lag: Eddgautlausa fold
 1. Þótt kalli fredinn fold
 fömum kringd mótur mott
 ið hafsin ey
 iðkennst allar lóð
 áanna foga slóð

- Synji þess sváran óð
 sonur og mæg
1. Helgi þess þjarta og önd
 hnyta þess byggjar bónd
 kalur og víf
 samlaka sejjum þess
 sífell líf heidurs þess
 all sem að orkum vör
 eignir og líf.
 2. Tvo þessar sumur líf
 svifur um dal og hlíð
 byggjar og bóll
 fjallkonum fagra þó
 fald þessum lígnar há
 umvafins egi blá
 eldi og sól

3. Blessuð um eilífur
 Alvöldur dýrtar hár
 veri þin vörn
 auhi þess frægt og fríð
 fótur lands minnumst vit
 slið að öllum síð
 Íslensku þess
- Pjetur L. Þeirsson

Sil fámans

- lag: Þeirskilant hvítli þess
1. Þor ungaranna fani þess hefir okka
 mat hefir þess þó ljómandi ájasta
 að eignum vör framtil ávritum eys mott
 sem megnar að láta þess skarka
 2. Ögundis þess fani vor alla um líf
 met eld þess sem ekki lími
 vör hefir um af þess eit heit okka
 að hvinna fram allri þess lími

Danil Danielsen

Lóðubátur

Mig langar líf að fara nokka
 öllum um Lóðubáturinn
 þess þess er einmitt skerid sem
 margis flaska ó, einn um
 karklennu. Ten einn og allir
 víla er him nýg skadleg.
 Þess utan him ögur þess
 þessinga iðlil er him hefir í
 þess með þess þess einstaklingur
 og þessum í heildsini líf him
 mesta þess. Íd má taka að
 árið 1910 eyddust líf Lóðub.
 kaupna þess á landi 320, 337 k
 þess þess ekki hótalegt að þess
 þess að fara svoða með
 þessinga, þess sem þess með
 heit að flýja þess í þessum.
 þess sem ei minn vera hót
 að þessda á meit, sem Lóðub
 hefir líf þess ógatis, heldur
 þess á móli hefir skadleg.
 áhrif á hvern þess er meit
 þess. Ídema eflvill heit
 meitþess í einstaka þess fella

þess sem þess er ráðlaft
 við þessum. Þess líf ekki
 heit skerum þess og þess vort
 öllum þessum þessum
 sem álega þess í Lóðub að
 vör þess líf einn hvers
 nýlsamleg þess líf í
 þess þessinga vandrættum
 sem þess er ni í. Þó má
 að líkindum lífja öll þess
 þessinga iðlil líf þess í
 samum þess, við þess heit þess
 er þess veldur þess þess er
 nota þess. Þess má líf sam
 vör þess. Ten og allir víla
 er í Lóðubinn eilv þess
 Þess heit, þess er þess
 kvotu hender vör þess
 at 1-2 drofar þess fullstíð
 manv. Þess skerka eilv
 vör þess einn um á langakert
 þess, stönnar. Þess svörum
 vör þess fyrsta Lóðubáturinn
 met svima höfud þess uppstíð
 þess sinis er að hvernig
 sem á er líf þess hefir Lóðub
 þess ekki gótt áhrif á
 líkaman. Meitvill þess
 líkaman á þessum af
 þess eflvill þess og öðru.
 Lóðub Lóðubáturinn vortíð.
 ei hafa áhrif. Þess er þess
 þess þess ei líf þess á heldur
 langvinnandi eit þess sem
 vinnur vör síð í þess þess
 þess er samad að langvinn
 þess þess í höf þess hefir
 ill áhrif á langa þess og þess.
 þess og áður er fram líf
 Meit allri Lóðubáturinn minn
 reit þess er að skadlegast
 þess heit sem einn um þess

ráða því til að tryggja á bókum
áskorningar, sem oflask, en dætti
sig þó aldrei í líku, því það
gætu haft ill eftirköst. Því
alt er svo best að í höfði sje
öfurlit skól, — er mundaþyngt
því sá sem aldrei gætu orðit
skólum er sá þlega hveit þyngt.
Þá sje skrang þegar leit —
Sje leit niður af veggjum
sja: hvílik umm — þarna
svignudu þyngt af alskonar
þrásum: lunnun, áskarþungun
kossun, — það er að seja
höldun. og öllu því er moga
manns gmir. Enda kom
þjótt valur í munnum
og for sje að keppast við að
þyngja en sátt að seja þótt.
mjer hálfgud skólm að því
s gaut því honanga til þín
sem næsti mjer von. Því
nóg var af þessu fólkinu
og sja — allt keppast við
við að þyngja einhverju
s af því sje er eldri en
þvætur — s það þyngir
aldrei vorid í sáuti fyr en
þeir eru svo gamli — þá
ályktadi sje að einu voru
áskall fyr fjöldanum einu
og mjer — Loksin var sest
til bóts, en þó var svo
komit fyr mjer s fleisun að
þeir vonu þínus að þyngja
svo miklu af munnum
að þeir höfðu eigi skól
fyr þrásum s sþaradist
því sásvort. — Til frá þefi
sje á kvæti — því hveit
á að no þora sje það sem
ham leit — að þegar sje

gifti mig með, þá alla sje
að halda stóra veistu s komu
því svo fyr að valu komi í
munum á sem flestum —
þegar vonu þar veitlingar en
líkanum þekk. s eigi vor
andannum veitl minna, þar
vor rætt af lífsþeki mikilli
um myksemi hugmannafjelagskapin
og all gótt, en þó best það
er gert vor að sláreynd.
sem en þefi sje sig að vora
hit gagnstæða. En all er
þreylingum undir orþit. s
fjelagskapinun í þessum at
og slíkum að kynast svo
vel, að þau kastu ei á
gla sínum helgustu til þín
og gangi svo inn í hit
heilaga þýnaband með þar
Lífþingur óskertor —
Sje er þín að vora í
fjelagskapinun þó lengi s
þefi sje eigi orðit vor við at
til marga þýnabanda þafi
verid skofrad innan haus
en eit er vist að þó sje
þefi sem vitlauslega en
allaf á því sligi einu smatun
sem gasti:
"Sje er að leyfa en eigi þín
þefi í komu minna!"
Höfundur eigi geta þess
líkt þess þjóttun að efast
en samleiksgildi þessaror
sláreyndor — nema svo sje
að engin slíkka vilji okkur
þá þyngt ni áskorun dæsin
og var andsjá að fólkin var vel
að sje í þeirri fólmanu
því ham þyngt undir einu
með lífi s þó sem þó er

óvarialest — Ekker! skil sje
í þessum munnum sem
geta haldit á móti dæsinun
þegar þeir eru eigi að dæsa
ja jafnvel vorid þesskerks
gang gegn honum. Það
hljóta þó allt að jöla að
unadslegt er að svifa um
gólfið met unga yndislega
mey í þadmi sje ja. s
það ef hit vill. Þá sem motun
er skólun í þóð angnablik
líkt þefi komid svifunun
it á mörgun s þveikt þam
innvortis eld er brátt þefi
allan klaka þýngt er unu
manum þefi legid. Enda
hugsum okkur þína ungu
mey er hvítt í þadmi þín
svéin er heldur að þín sje
þrifun af þó slundina
Sje alla að skilja við þig
þegisli minn s þó þá að
huga þó hugsum til enda
Sje vert að jöla að sje er eigi
svo skertur á svellun að sje
geti fortat s dæsin en þó jafnvel
angur þíðun til þínunum
að komu fram í huga minn
þalam að hugsa til alls unotar
s seldu er þótt á sje slá s
angur þíðun er þín ungu
mey rakur við sje s þínun
að þetta þefi eigi verid annat
en innvortun, slík er hit að
komu þárunum it jafnvel
á karl þáusk sem mjer —
þótt fyr allan þárun
unad s seldu er fólkvort
áingoland í þárun hit
for illur vagerkur að gra
vort við sig þá sumun

sem var seldunum þá sem vorlest
vor stóð munnumvalid eigi lengi
með því s for að þvísast að
maga brants voru í þjallorunum
s hugti þó marga gótt til
glöturimor
Því slundun forun mjer
í viking þýngt áter og er þó
vor til að viking þlót sem
í atun vor
Þýngtun þefi í slárun þefi
sini at efla all sem er þjótlegt
s samislendit enda þýngt
sje að sá hluti slárun þefi
þafi sjaldan verid þefi haldin
en þó mott þótt er sagt að
vikinga þá eigi að togun og
samadit þótt þá er ein slaka
fjelagar s gestir þeirra togtust
á brant þýngtun sem rötter
en unu þó verid sínu en
þar þá að sögu vor all þítt
nagað sem eftir vor en þýngt
þefi að rötter gangi miklu
þveitlegar til verks til dæsin
má þvísast að sagt er að þar sje
þínun met allar þýngtunum sem
sem þvísast þvísast er þínun at
eyta: þar — þó — og þafa aldrei
verid grátunni en mjer dæsin
má þvísast að þar þafa þefi
uff hit agna — ekki nagað einu
eins ungunum þefi s semis gestir
þerra nagað brantid — einu
sokka af Osþun s 2-3 svuntra
af þessu. Líkt mat halla at
sje hveit hit verks gengit —
það þvad vora þítt að raf
þýngt slárun þarna þýngt
s að sögu þvad vora mjer gótt
lag á þýngtun. Þýngt þefi
at brátt sje svo mikil að

stötug ad bodnar sju þu
fimmliu fyrir myrkur svolilla
skund, hvað sattu i þessu
veit jeg ekki en þeir hús
sömu öllu ad vera komnir
i kold þu minn þar skyldu
þeir þu myrkur með mitur
settu verti. Sambandi við
þetta má gela þess ad heyrst
hefr ad abvinna hafi verið mót
lesla mol: mi uþf i sid kast
og liggur við ad mator þar
ad halda ad fleira gelfi abvinna
sildin og sigluþjörtur. Fert jeg
ad segja ad það er vel greitt
ad greiða fimmliu krönnu fyr
eina fert — sem loki augnablik
— en til hvaða þegar si fert,
þu það fylgdi mi ekki sögun
og seldi þu það eigi dýran
þu keyfti. Þes var iili þjer
um kveldit og vor ad telja
stjörnur og vilo hvort
þar voru allar i einum stot
þeyri þes þu bresli og gruj
mikinn og hugdi þes vera
eld uþf. Leid svo of nóttin
um morgunum kom Slini
Spurti þes hann hvata þjetta
og inli eftir hvort hann hefti
eigi ortit var vel bresl þann
hinn mikla er heyrst hafti
kvaldat i þer Oþi sagti hann
„þu litar gangur það lá vel
ad liti yfir þu sta þu
shikkur iil i skóki. Það hafti
þu verið ball i tungum affelji
og hafti þu eitt þann brugotit
þes iil fyrir þessu og hyst hvort
annat svona rekilega. En eigi
vissi Slini hvort heldur
hvort vor þess valdandi

ad norri leid yfir stilkenna
ad mator hysti þu eigi sta
þu breslurinn sem voru
þessu samfara. Ad sögun
var gert mjög viðingumert
litraun til selja i fót nýju
menla slofunu þanna þu
ytkur fyrri hluta þessa
velur en sem ad miklu
leili mistokst fyrir þu
samborður alungum þessa
þegar er hamlaus i
menlamalum. Þess i trekatot
i skorauir foreldraunna var
settur þer i fót komaskoti
i fótmennt. eftir þu sem
anglyst var. þu liti þu
þes ad þu menlunarbong
unglinga þer i stadnum er
liti ad þer skyldu eigi vilja
fullkomna sig i þessum ment
og lara allar þu þer þu
þer þer. Sem virstas l um
ortit þu samfara
þannan vor ad þjetta af
þingvalofundum sem
haldin vor um daginn
fullkomlega er hegt ad
virsta þu viðleitni sem
þingmatorinn syndi til ad
þenna sju öskir þjosendanu
sinna þu til þu i um nóttu
þindi hann sig til ad silja
en stöpsl þu eigi lengur
mabli og sagdi þu þu
það sem semis nisser
ender fyrir löngu — ad
það voru sama hvort
þjosendanur sattu sta
gerta þer i fundinum
hann gert i hvort sem er
ad þu þu þu þu

Syndist þegar þu i þu
þu þessu löku allis
þessu handi en þu þu
ofur liti i salnum
þu þu þu ad þu þu
ad stá þu þu i þetta
þu en ef loki þu þu
situr mun jeg ef þu
vila þu nokkrar linnu
Met þu kvetu

Oþi skóki

Árgeislinn.

Sumudaginn 18 Mars 1923

XIII Argangur		3 Föstudagur
Skemur til annanvinnu	Ritnefnd:	Ritstjórn Alvart. J. Sólvarson
Sumudag	Eldmændur Sveinsson Óskar Stefánsson Jón Nikodemusson	

Árhefndar lífa

Jeg var að bláða í gömlum "Árgeisla" frá árinu 1913 & datt þar niður á greinarslótt með fjörsögninni. Árhefndar lífa. Greinin er áskorun til fjelaga tungumáfjellsins, um að selja visu helninga í bláði & láta svo reyna sig á að botna þá. Jeg þykist vita að innan þessa fjelags eru hágyrdingar, enda hefir það sjálf sig í bláði þess. Til þess þess stóra sperslaklega á þá, að fella eigi niður þessum til breytni, sem hefir verið háfnum 1913 en hefir nú legið legið niður í rekku síni hreyfingarlínu. Til þess þess þessa áskorun fram að nýju. Helst öllu allri fjelagsmenn að sjna þóttöku í þessu það gæti verið til skemluna en það sem mest er um það er að það tvelli manni til að hugsa. En öll ríj

áreynsla í hugsanakerfið auðgar andan máttisins. Hugsun mannsins á alkaf að framleita nýjan & nýjan myndir. Því hugun vor er hún andláj. Draufvís, sem öllum er skyld að beita að því sem fagvort er & gótt. Aðendingu birtist þess svo fjöri helning, visu & oska að hágyrdingar botni

Skinnis söliu sendir oss sígur geisla í dökum

Bjarni

Íshvita Þagfudaga

Saluvinhan undir
astarbikar lömur
9. 3. 23

Þikaw byrjati eiginlega á sumudag & endi - þá það veit mi sá sem ald veid. En mi er hún þátt, lífni þya, að mestu - þó minna margar satar undarmunirnar lífa í þjórhun - sumra ekki síst frá föstudags & langudagskvöldunum, því þá gendist mangt sögulegt. Mjör dettur eigi í hug að fara að nafugreina nokkud af þeim persönum, sem komu þannu fram að íslöðu voru að gefa athugasemd við, - enda voru þó heit til hord komid við kannu semma. Jeg vil að einu benda á hann hr. Órjóski því allri háfa tekið eftir hann framkomu, & allri vilo að hann hefði verið skolinu í sönu slítkomi - síðan fjöri þá - & gengid illo þó það sje mi heldur færid að lagast (eftir hans sögusögu) Jeg kom á sambandsfund ungmannafjelagsins & nýja fæust Eldmann tala heldur höld - en Páll & dundi helst til líf. Skmars kemur þess illo við það sem þy þó & Þrjúginn voru að gjanma fram í, því eigi voru þeir fullkinnar. Jeg kom líka á býradsfundinum & heyrði sína á... tala um Seinsada díttskrökka - íslaw svartfugl & helunguð eggjakoppa frá

Draugur - og nýja skyldid það á honum að þessi fóla voru sjerslaklega sláð þessu líning komu þess á smálundi framfarafjellsins - en þó talaði teikur svo hröfalega af sje, að þ. hátti eigi halft gagn af að heyrir til Árna þess frá á "Bio", sá íslamart komur & karla í margvislegu óslandi - en það þótti mjör lífinslegast að þess heyrði eigi word af því sem fjöllið sagti þó hlustat þess íngamannins umar, hann þy þóir & þó voru allri hrifvís-nema Petur teikur Ekki fæust, mjör hann mi sennja sjelega höld. Þessid hefði líklega verið of lítill & hann ekki þórad að taka á hljóðunum þessvegna. Þann kvöldid þó þess á ball - þó þó dónusuti allri eins & þóir voru þringlandi viltlausis & þy þóir þróunati á orgetil þó ekki heyrdist til hann Eldmann dansoti - Þrjúginn dansoti & þess dansoti, & allri dónusuti nema þess sem sölu. En það er háft fjöri sagt að þinnor hafi háft 15 dónus i einum mörstínum - & alk vor það, eftir þessu ík langudagskvöldid þó þess á skemlun þess fjelagsins & það vor þreivasta unnu að sje skelkumar lík hlöðkar swifa i dansinum sem þessid þórnar dísir eta rós þagnar þendadokur ofan ír swist. Þó það mi fúða þótt semma lífi á sálu undarmunirnar

og sunna dragur líklega um
"Sala viku" - all mesta or
lík mesta "Sala viku."

X Hildri

Kötlurinn (saga)

Hann greif i hvarðarhauka
um leið & hann melli. í
óþyrtum róm. Það er þetta að
vara lengi. Hóndu ni stóra
en hún lét sem línum var
nógu & hjólt áfram að þjóva
Kötlurinn. Hann fannst það að vísu
heimskulegt. að hún slati á
að geta yfirlit hans. En henni
hafti alltaf þótt svo undur-
vand um hann & þetta var í
fyrsta skifti sem þau slátu
að vera náttlangt að hennar
Henni þótti svo leið að þurfa
að skilja kötlurinn einsan eftir
tú þú heldur þannveg áfram
nánu við ei i laka líf líf
sláðvarimar, melli modur
hennar. "Feslings Bibi svo líf kötlur,
enginn nýr kvöldverður & alinn
þar líf örlo á morgun, melli
konan. Kötlurinn sem var eigna
yfir henni óþarilega óskilð komu
nýri sýr mák handlegg hennar
með kvössum augnum & í dandi
rófu, ni var hann líns stífar
& strengdur eins og hann var
vanur að vera nýjker & lídaga.
í þómmum konum. Ad líftum
lasmoti kötlurinn undan
ömmum drottora síns þú
fekk brótt líf dýranna um

leið & hún melli. "Feslu
sall Bibi gælu hussins vel"
"En hve þú er hlajleg, matar
hennar, "byggur þú að kötlur
geti gælu hussins, "tú þóð von
hundur það vorri amóð and,
Hann gæti þú minsta kost
gjörð gagnu en kötlur
þannveg hjóltu þessa dagleg
yrringar áfram, þar líf
þau máttu líf sláðvarimar
Húddur þessa voru vel
lestu & þau voru komu
af star. Hleima í bost stofu
satt kisa & sleikt. andgjúla
ískun þú ni vor hún
slappin undan hennar nýjker
hondum konunnar sem hún
færdust skundum kvæla laudu
eftir að hafa gefið yfir sig af
móð þeirri er henni vor
alldur, þó hún að leiða sýr
að sínu líf að sofasti &
leiklifinu með ró. Húsa
sá að frinn hefti skilð öll
herbergi eftir opnu, ni skilð
hún nota sýr það - en
hún vissi eigi að utidýrnu
hennar. "Feslings Bibi svo líf kötlur,
vann lokodar. Húsa rófoti
vinnu einu herbergi i amóð þú
þar líf örlo á morgun, melli
að leiða að legustáð. þegar
konan. Kötlurinn sem var eigna
henni sýr mák handlegg hennar
með kvössum augnum & í dandi
rófu, ni var hann líns stífar
& strengdur eins og hann var
vanur að vera nýjker & lídaga.
í þómmum konum. Ad líftum
lasmoti kötlurinn undan
ömmum drottora síns þú
fekk brótt líf dýranna um

í i garðinu að leiða sýr
dagra stykklingar. En hún komst
eigi út dýrnu voru lestur
þó hún lokutinni? & alinn?
Hún stóldi þetta ekki en
sethú. við dýrnu beið þú
hún vissi að sýr seti nóg
þengi við dýr þó óþrast þá um þig.
Hún voru þótt þú þóttumast
að einu eyrum sýndu óróleik
hennar. Hún sat við dýrnu
yfir í hús & beið & beið eftir að
innur af fölo loki heyrðist.
utau við dýrnu. En svo
fór sullurinn að gera voru
sýr hún vorð umþó óróleik
þú hann brandi allan hennar
lílla bók svo að frá hún
drótra þingi & líf unda rófu
var líf ein hugsum & þótt
eftir lífer lífer þífi
í eyrud sínu þó hún að
nyjalma. & hún óslökkuvand
þótt eftir manlyri norsem
slökkuði auga skina hennar
svo að þeir líkkuð & svarta
blettum um þringdum af
innuinn ginnstinnu.
Hún var lídri á mótlu &
hversu lengi hafti hún þinn
& kvorlat i innveru sínu?
Allt í einu sperru hún eyru
hún heyrir hljóð frá bost-
stofunni. Loksinu kom
línsver. Hún bráðat. sýr
í hljóðið & hugaði lífer-
lífer lífer það var áreidun
þú modur þann var kominn
hljóðlaust inn um glugga &
skimadi i blögg um sýr við
þús af þjófa líft. Þú brótt-
þjófurinn hófót. örlo sljúm

aftur kötlurinn var kominn
upp á bostid & nýri sýr mák
undalega að konum. Lífer-
lífer lífer getur þú gefið
nýr hana, ni er mótardinn
mín. þú er alveg ein þú er svo
sollinn. Mýr þykki svo vand
þú þig. Madurinn hafði hugað
með sjálfum sýr. Tú þú þú
nokkur þó þú þú þú þú þú
þóð var ni eigi nana sjálfþú
en þúri kötlur sem kom svo
óvand fylti hug hans undrun
& áskilð þýrsins kom föli á
hann. Hónd hans hófst hann
áttóði að slá kötlur en hún
seig magnþrota niður aftur
í hún þjórla þjóri þjófoluktan
melli líf illa augnaróð hana
kallurinn löngunar fulla
ösmadda augnaróði. Þóð
líktst augnaróði um groð skilka
lífer- lífer- lífer. En móturinn
skildi það sem. þú elka þú
elka þú - elka þú. Þóð
var í fyrsta skifti á dfinu
sem nokkur vero haft. sagt
slíkt við hann. Hann hafði
hinnad líf ódinn föld. Ódaga
þúgg, halur fangelsi van þú &
óttu. Hann ykti við dýrnu
sem ein nýri sýr með augur
blíðu að konum. Lídan sofasti
þann með óþyrkum þreyfingur
þinn stolva i þríger á bostid
Þrótt með þú. Kötlurinn
var ni á milli föla hana en
þegar hann ykti við konum
stótt hann upp á bostid
madurinn sagt. "af þú þú þú
mig með þessu augnaróð þú
þú þú þú þú þú þú þú þú þú

þu elska þig - elska þig - elskast þu
 umilega, og það var þetta sem
 þú hefur haft missamant
 hans sauregu fingur vortu
 varkari og niji þu hann
 gleypdi síni ljóku vinnu
 og þjófurinn bjassari höfðu
 Guð hjálpi mér; hvað vertur
 af mér? Þess hringar
 löku þráttum frá honum
 Þessu sumri undir kinnor hans.

Hann reyndi órangurs laust
 að slenna sligi þeirra. Þó
 stókk hann í um gluggann
 ein þess að láta nokkuð með
 sjá sem hann hafði sendur
 molað til að komast inn um
 yfirkominn af hinni fyrstu
 stíðu og mildu til fimmiga
 sem hann hafði nokkuð sínu
 þess.

Þessa björnu komu þeir um
 morgunin milli koman. Þeytu
 þetta undroventa mjálin
 það er einn og það vissi sejo
 okkur við kvöldið. Í næsta augnu
 blíki kom yfir þau mikil
 ótti: "Hjör hefi verið brotlit
 um." En þegar þau sáu að
 okkur þegar var stöð og milli
 þess unga fús: "þanna sjótu
 að höfðunum hefi gótt
 þessum!" En þú vissi eigi
 hve sakt þeim milli.

laustga þjóf af 99

Argvistinn

XIII August	Þunnudaginn 29 April 1923	4 Tölublot
Hennar íb.	Ríkisfrd. by þor Stefánsson	Ríkisfrd.
annan hvort	Pjetur Hannesson	Allv. 4.
Sumudag.	Jóhan. & Möller	Sölvason

Ludvig van Beethoven

Motto

Enginn bakvörk getur sagð mig gefur þú
 "Stingot og ekki lengra"
 Beethoven

Þessi sem umna lövlikt þekktja
 Beethoven. Þessum mikla önduðum
 manni á frsi sviti og þessum þess
 sínu met lövningu þess nafni
 hans um í dag. Þó hans eiga
 sjá um hásati vita í sönglöllum
 Skáldur hafa orkt um hann
 kvæti og kallet hann. "Könungur
 ríki lövanna." Hann er fæddur
 í Bonn í þýskalandi 17. Des. 1770
 fatir hans var af hollandskum
 allum söngvotum mikill, og
 ákvat þú at lála sonu sínu löv
 enemma, að leika á hljóðfari.
 Þess þegar fatir hans byrjaði
 þanna honum vort hann að hafa
 fölskemil til að standa á; til þess
 að ná uppi í ríslurnar á steg-
 höfðunum. Þessi þú sem hann
 slakkar meira mjólu hann
 lífsagna margra ágættra
 hljóðfara líkenda. og vertur þegar
 á unga aldri þekktur fyrir lífþess.

sína og lövumitar. Þess þessaldur
 þess þess til Wien og vertur þó löv-
 svinn lövskáldur þess. og þó
 þess lövumitar hann at komu þess
 hann í Wien til dautadags skundur
 þess list sína, og vertur þess
 þess um allan þess. Þess skal
 um þess íb. í þess lövumitar hann þess
 þess af langt mál og þess þess-
 þess þess þess hagt að lífs honum met
 ortum. Þess lövskáld þess
 þess þess þess í list síni þess
 Beethoven þess er öll þess þess
 þess um allan þess þess þess
 manumik. þess þess þess í öðrum
 efnum vortir hafa vort holla list.
 þess þess þess hann aldri þess
 almennur þess þess. Þess um
 láka að hann skrifað þess þess
 stöf í þessum þess þess og þess
 þess þess met þess þess í
 stöf þess þess og þess. Aldrei
 þess þess þess um þess þess
 hagt vor að margfalda saman þess
 þess í list síni vor hann þess
 þess var þessum efni í þess þess.
 Hann þess sjaldan þess íb. að þess
 þess þess met þess þess þess
 við þess. Þess þess þess þess þess

i lönabinninum og sig lög voru
 jafnan og skapast i huga hans.
 Oft var það eit ad hann setti mik
 a göluna og andir hjá eik i skógi
 og skrifði upp lagtekið sem þá
 ruddist fram i huga hans.
 Skapferli hans var stöðugt og
 jafnvel dekkunagjaf. Kletti hans
 var björk og einnig einnig þannig
 og stótt full af einu til þess jafnvel
 bannalegu hugmyndum. Menn
 var gleði hans einnig en þegar hann
 fann ad hann gat gætt einu
 með list sinni og þeir skilur
 tilfinningar hans voru sterkar og
 óþjálflegar. Þryggt hans var djúpt
 og sár. Tímur af skapd erisk og af
 honum fýgur listinni með þess
 þá er rétti hans einnig og stórnvindhur
 og blifisk hann þá eignir löta
 stóðans sínar óþvegnar i hjórinu
 þveru sem i hlut á, lit dæmis má
 laka. hann og annar hljóðforvitkonu
 Reis ad óarfri állu ad leika fyrir
 dansi (fríhandu), hjó grefu nokkrum
 Metan þess einn ad leika stender
 unger greifi i dýrunum ad versta
 berbergi og ad laka við unga stíllur
 þau hafa svo hölt ad Beethoven
 þau ad biðja þau ad þreifa eigi
 hljóðfara stólkun. Þessins skreyti
 því engu en heldur áfram i sama
 lín. Mú i einu háltri Beethoveni
 myndi lagi lekur hendurnar á Reis
 upp af mótunum og hópari. "Reis
 fyrir slíka arma leik þessi!"
 "Ekki var það ad þá hann lét ad
 selgast eftir rit hljóðfara, hann
 lefði eigi Reis ad slíka lög einn, en
 fórheim i ösku skapi. Sínum hjó
 Beethoven var fjákrúf og yfirlitshant
 og ekki var það eit all i röt og megle

Hóluaktót lögu þar i hringi á burtum
 og stóttum innan um fullar og hálf
 fullar vinflöskur, þar rit beithat
 hann hafti þann óvama ad eulla i
 valri rit, mid. Þegar hann var orku
 beitar og hendurnar fróðsá af
 óveinslenni rit ad eik hljóðforit.
 helk. hann yfði sig köldu valri, og
 gölli þá eigi ad þótt gólfet flótu,
 valri. En þá var hann með upp
 lekinn af list sinni. Sleinslís list
 hans var einmannalegt og óþjálflegt
 enda var hann ógíftur alla afi
 Hann dilti i sífclum rjúnum rit
 þjóna sína þess þreiffu hann stóttugt
 i fjársökum. Hann rak þá líka
 kurtu af honum líkadi er mid þá.
 Hlaskði hann þá bókum og þess
 einn voru hendi arsk i höfud þess
 ad skilnaði. Tígi kann það allspaldan
 fyrir ad hann átt og drakk i
 meitinga þessinn einn þess ad vita
 ad hann hafti þá enga peninga
 lít ad borga með. Skundum fór hann
 svo ut þotan ad hann borgaði fyrir
 sig einn þess ad hafa þess þaróskt
 lallt hann þá eigi hvort það var
 þróna og hvíringur einn hann
 borgaði með. Þetta allt er aðlilegt
 þegar list og Beethoven sem heilt
 hugur hans er allur fyrir of fann þess
 einn einn þessins og þessvega
 hagar hann sjá einn og þann þegar
 einn það er ad vera. — Hann la það
 þessinni mótunum á einn fyrir
 dautu sinni. Þá kafti efi hansum
 honum kvæðalínu. Hann hafti
 no lit löndistárimmar sem hann
 elskadi — með þessinnu. Því
 eigi ad firta þá honum fjóru
 hann vera grafinn listandi. Sann
 er hugur hans fullur af hljónum og þess

þá yrkti hann þessum laus einn.
 ein þessur skilríki einn og l. d.
 Hljóðinn lit staghjófum, sem
 hjó hans með kvæna sína skrey.
 Þann i dautum er hann ad skrey
 lögin ein. Sína ad óþessinnu
 latur hann ein frambald. og
 lögunum sem hann var þá ad þess
 og er gat aldri lokt við —
 — 29. Nóv. 1827. Þessur lönd
 i songarhiming. það er rit ad
 janta löndstjórn Beethoven.
 Þlör líklygd er á listinni lít
 kirkjunnar. Hskkris í listskir
 söngnum vera kisluna. í liststýgu
 fjóru lista og liststýgu
 fylgja á eftir. — Þess og djúpt
 song sjá á þessu andliti og
 söngnum einn og þess
 klökkis. Þess er einn ad þess
 ástvinu — ástvinu er þess
 sönglistárimmar — ástvinu sem
 þess með djúptu skreyti
 salum allra er sönglistárimma
 Og einn er þess skani kominn
 lít ad volka löndstýgu sína
 ekki síðustu löndstýgu þess þessinnu
 vertur ad volka hans langt þess
 og ókannar aldri — og það einn
 nokkris einn og að þessu
 sem kasta fyrir löndstýgu
 reknum á kislun þess
 "Hann er i ríki löndstýgu"

C. E. Clausen
 (Clausen)

Húsbohur

Þess málhelming þess er rit i
 síðasta bláði hafa þess svöljotandi
 þessur.

1. Þessur fjóru þessur þess
 þjanga ritri salum
 2. Þessur anga þessur þessur
 þessur dökkur þessur
 3. Þessur þessur þessur þessur
 kálur fjalla svolum
 Lalli
- Þann þessur þessur þessur þessur
 þessur þessur þessur þessur
 er hann svöljotandi.
1. Þessur fjóru þessur þessur
 og kálur is i valum. Þessur
 þessur þessur þessur þessur
 Þessur þessur

1. Þessur þessur þessur þessur
 list og löndstýgu þessur
 Þessur
- Þessur þessur þessur þessur
 einn og er óskad efi ad þessur
 fjóru þessur þessur þessur
 hann er svöljotandi.

1. Þessur þessur þessur þessur
 þessur þessur

Þess málhelming þess er rit i
 síðasta bláði hafa þess svöljotandi þessur

1. Þessur þessur þessur þessur
 list og skjóru viga
2. Þessur þessur þessur þessur
 þessur skjóru viga
3. Þessur þessur þessur þessur
 list og viga

Argislimm

Table with 3 columns: Date (XIII Argungur, Sunday 13 May 1923), Location (Reykjavik), and Participants (Kristjan Magnússon, Magnus Björnsson, Lúðvík Benediktsson). A small table at the top of the page.

Samskipt milli A & B.

A. ... þú hefur sjúkt. B. ... þú segir... A. ... þú hefur verið fyrir... B. ... þú hefur verið fyrir... A. ... þú hefur verið fyrir... B. ... þú hefur verið fyrir...

... svo hefur þú verið að byggja loftkastala... A. ... þú hefur verið fyrir... B. ... þú hefur verið fyrir... A. ... þú hefur verið fyrir... B. ... þú hefur verið fyrir...

sofufrið la knúsin, sjúkráhusin... A. ... þú hefur verið fyrir... B. ... þú hefur verið fyrir... A. ... þú hefur verið fyrir... B. ... þú hefur verið fyrir...

á lála okkur hunda á hila... A. ... þú hefur verið fyrir... B. ... þú hefur verið fyrir... A. ... þú hefur verið fyrir... B. ... þú hefur verið fyrir...

Argvistinn

XIII Argangur	Sumudagur 11 Nóvember 1933.	6 Vöðublat.
Stjórnir áttán hvern sumudag.	Ritnefnd: Jón G. Gudmundsson Eyþór Stefánsson Sjöfna Mörversdóttir	Ritstjóri Útgefendagur

Starf!

Konu fjelagar

Ég er í hálfgróðum vandræðum að komna orðum að þeim hugsumum, sem gegnumtaka hinga minni. Ni á þessu augna bliki. Éu þó hugsaum, snerka einöngur, ykkur og fjelagid ekkar. Hvernveg getum við starfað telur eu við höfum get? Og hvernveg geta hinir leyndu kraflar komid telur í ljós? Þið vitum þad vel, að við höfum starfað illo, að við getum áreidamlega miklu meira efi við vitjum — eu hvað á þad lengi að dragast? Enginn fjelagi þessa fjelags ma ganga þess dulium að honum sje allad að vinna í þarfer fjelagsins — þafumel vinna eins og kraflarnis leyfa þad er fyrsta skylyrði fyrir því að fjelagid geti þróast og þróifist. Ad hver einstakur fjelagi leggi fram sína

sína krafla til starfa engin skorist undan, og allir vinna í sameiningu — allir sju samhendis. Enginn ma vera í fjelaginu sem hefi þá feliu hugsum, að hann sje aðeins til að kallas í ungmennafjelagi eða svata skembanaafysu sínu. Sju margir í fjelaginu sem hafa þessu líkar hugsum, ja þá er ekki von að vel fari. Éu því myndu hefi þetta oft sýnt sig, þetta verður að breylast, mennu verða, að taka sinaskiflum. verða að vera trúadur eu eigi ótrúadur trúia á mátt sínu og megin og sigur hins góða. Hver fjelagi sem er verður að heita ungmennafjelagi segis þegar honum er gengid starf í hendur, ség verð að vinna þetta verk — og þu skal geta þad. Samantvörum er mikill, eu enginn getur allast til að þu gysir minna eu jag get. Ef hver fjelagi hugsadi þannveg. — þá

vari þad fjelaginu ömbau legur gródi — gródi sem lyfli því horra og horra. Éu gafu að hver fjelagi hugsadi þess ulikd. Éu vilum vel, að mennu eru misjöfulegum hófileikum beini, og efti því verður að mella starf. hvers eins. — Éu — "svo legu þori sem lifir," mennu verjast störfum fjelagsins ykkar. Þaknið og manni þu beinlínis af starfinu, að nota betur og betur sína hófileika. Adgerð a lausis og til einkis ég er viss um, að í þessum fjelagskraf. eru margir góðir kraflar til, sem liggja byndir, og hafa ei komid fram á sjónarsvidid eum. þessir kraflar verlast upp og verða að engu, ef þeir eru aldrei notadur. þad er hart fyrir — ja hvort þad er karl eða kona, að komna svo í þetta fjelag. og fara út því au þess að láta nokkud sjást eftir sig. nema nafnið, ver all og lítillfjarlegi nafni. Éu sneru margir eu þad ekki sem þannveg komna fram? þi þeir eru vissulega allaf rjorgis, því er ni ver. Látið ni sjá! Þakið ni þótt í almennum fundarmálum og þó sjerstaklega í þeim málum sem ykkur vortar mest. fjelags-

málumum. Látið þó ekki sje mikið í sínu — hilt þennu á eftir. Látið skodguis ykkar öhikad í ljósi þad sýni í fyrsta lagi að þið hafið áhuga. Í öðru lagi að þið fylgish með — Éu dokkid ekki fram á laffu ykkar á mntan verid er að rola áhuga og velferðarmál fjelagsins ykkar. Þaknið og sýnið, að þið viljið vera fjelagar, eu hangid eftir þessum málum.

Eyþór Stefánsson

Lauba vísu

Þaknið þessum síðast sveit. svo vart margu hljóður eu eyþór hugsar þessu þessu hlakkar fjelagsjóðum.

Argvistinn

XIII. Argangur	Sunnudaginn 9 Desember 1923	7. Vöðublað
Skemur úr	Ríkisnefnd.	Ríkisfjóri
Samantvörfun	Helgi Guðmundsson	Alþingi
Sunnudagur	Talgarð Björndal	Alþingi
	Guðsinn Þorvaldsson	

U. M. F. Lindastóll

Stærri fjelagar.
 Það er sagt í lögum okkar, að fjelagit eigi að starfa á kristillegum grundvelli. Gjörunn við þá ekki of lítil af því, að fara með guðsört. Alltun við ekki að reyna, að fara að kala meira um guð en við gjörum. Þið syngjum ekki nema ein stökku sínum salma á fundarhöldum okkar og þá syngjum við með litilli tilfæringu til guðs. Alltun við ekki koma fjelagar að reyna að kala ofurlitit úr þessu mál. Því að kala meira um guðsört en við gjörum. Og reynum að gjöra það með ofurlitilli tilfæringu til guðs. Með því móti mundum við slýta mikið betur starfsemi okkar fjelags. og starfskrafta okkar hvers einstakets. Hi vilid þið all koma fjelagar að fjörungar

hálið frelsarans okkar Jesu Krists er í náund alltun við þá ekki að fara að undirsteja okkur til þess að geta leikið á móti honum, litla barninu sem liggur í jötunni í Bellehem þeim, sem englar geta syngja sínu himneska fagnarlag-söng. yfir dýrd sje guði í upphöllum, fridur á jörðu og velþökenum yfir mönnum þá er eigi hægt að ljusa því með orðum hvortu einvörðunga dýrdleg og fagurt þetta gelur við fyrir okkur. En koma fjelagar þetta gelur við best með því að biðja guð, biðja hann með innilegri bæn að losa að koma til litla barnsins sem liggur í jötunni í Bellehem og visa okkur leið þangat, aus og hann ljet sljórnuna skonu visa vitringunum fortun. Leit er það ann sem jg

alladig að minna ykkur á þann fjelagar, að þegar þið farid í kirkju að vera þá hljódi. Lígum við ekki að reyna að vera fyrirmynd. Þegar þið i því að sitja hljódi i kirkjunni, en ekki að vera að einlegu rafi eit og inn eins og semis gjöra? Í sambandi við þetta skal jg segja ykkur ofurlilla sögu. Þinn er af lands okkar og þegar þið, sem fór til Danmerkur. Þor fór hann einu sinni sem oftast i kirkju með kunningja sínum sem vor dani. Þegar þið komu úr kirkjunni sagdi daninn við íslending að hann alladig að óvita hann fyrir ofurlitit er hann hefti gjört i kirkjunni. Íslendingurinn sagdist ei hafa lip að hann hefti gjört neit þá, er hann hefti eigi mátt gjöra. Þann sagdi hann kunningja sínum að sje vori kott að hann setli ofan i við sig, ef hann hefti gjört eitlert þá sem ekki mátti gjöra. Kunningi hans sagdi honum að hann hefti verit að blóta i sölu bókinu sínu i meðan presturinn þá þannarinn er það mátti hann ekki því þá fylgdist hann hann ekki ein vel með i þannag-dinni og slíkt. Alti sje ekki sláð i danmerku þá goli hann sjeð ef hann veitli fólkinu eftirlit.

Íslendingurinn sagdist oft hafa fæti kirkju efti þetta og þann að veitli efti leit fólkinu þor. og allrei hefti hann svo mikið sem að nokkur ofnóði salma-bókina sína meðan presturinn þá þannarinn. Að endingu þið jg ykkur kom fjelagar að taka efti ortun minnum, en litla þann ekki inn um þetta dýrd og eit um hilt. Eitlert skrifa aðal þráð þeirra bak við eyrad. Ykkur litt slarþandi fjelagi

Bjarni

Þhrif mikill dagur

Grinnur i Grund vatn að örta þeimann dag. Þegar hann kom út strauk hlj sunnangola um andlit hans og þauð honum góðandaginn. Hann gekk suður línið, sem ortit vor idgrunt og blómin vöggude sje vöggumlega eins og þau vildu segja: "Þerlu velkominn vinur." Ekkerl. rauf þögnina um o litill lakur sem hann sjeð fyrir sunnan þann. Hann vidadi hagt og Grinn heyrtilk hann hvistla: "Hi eigum við að skilja um stund. og jg óska þjer allra heitla, en mundu efti myr og reypdu"

ad geyma sal þina eins herna
og fara og þu er mi." Grimmer
gekk lengi sem i draumi
honnun heyrir. all tala til
sin vringjannlega sakandi.
All i einu gættist sólin upp
fyrir fjöllum sem gnáflu há og
lígnarleg i austri. Dy blög geisla
flöt streyma yfir sveitina. Þó
lök Grimmer eftir dögguinu sem
glitrad i ströumum og hann sagði:
"þú þóttist." Og honnun vissist
þá svara: "Kerlu soll við sökum
þinu." Hi sa Grimmer að farið varat
sjúka, svo hann gekk heim og
hilla mömmu sína. Þegar hann
var á leiðum heim var lif og
fjór dagsins að forast i all.
Englarnir sem gu og lömbum
líku sja þringum meður
sínum. Björg á Grund komu
móti syni sínum og bauð
honnun góðan dag með kosi
"O mamma." Sagði hann nýja
hefi aldrei fundist eins
falllegt hjá og ni, þu hefti heldur
vígat að veitir hefti ekki ver
svona gótt. Þetta máttu ekki
segja gótt míni þessi fegur og
blíða er aðeins til að tengja þig
farslara við það sem þú elskar.
"Já þu sja þetta er sjett mamma
þu skil það ni." Hi kom
Guuma litla og settist á hnye
bróður síns. Hinn var óveigja
alvorleg. "Lítu skýja eldri
fyrir mig sagði Grimmer." "Látu
ekki." Svarami hinni "Hvað segir þu
Guuma min þú hefti aldrei
neitat þvi sem þu hefti
leitat þig." Þú mátt ekki
fara! Sagði hinni og lók um

háls hans. "þu þu fjökt
after. þu allt að fara og
svo verð þu miklu duglega
og skemillegri þegar þu kem
after." Þú mátt leika þjer
á blasi eins og þú vilt
meðan þu er i búrdu."
"þu þóttist þu fyrir þótt
er hann getur ekki talað
við mig. Þótt er svo leiðin.
legt." Þegar Guuma var
farinn sumu tíð niður
heimar Grimmer. En hann
trúti að það sem hann
allt að gra vori sjett
og það gaf honnun forok.
Grimmer kvaddi heimilis
fólkið i líti á hlöði. Hann
fann vinnuþel streyma
til sin frá öllum. og hann
reyndi að endurgjalda
þótt. Eldri lók til fólkanna.
þegar húsþendi hans var
kominn á bak, hann tók
hosið hölt og fjór geisla
er augum hans. Grimmer
sal vel á hesli. Hann var
hár og vel vaxinn. líand
svart og kinnar rjóðar
augum blá og blidleg
Svi þerum góðlegur er þó
djarflegur. Grimmer kom
i kaupstaðinn seinn hluta
dags. Á höfninni lá skipið
sem átti að flytja hann
burt frá öllu sem hann
ummi. Þu kvöldið þegar
skipið brendi i fjórðinum
stóð Grimmer á þilfarinu
og horfði til lands. Síðustu
geislar kvöldsolarnar
þryndu hvarlu þingitana

Grimmer bað guð að veanda
vini sína og gefa sja forok
til að reynast þeim og
landinu sínu vel. Þegar
sveitir voru að hverfa sagði
hann:

Heill þjer sveitir fira fagra
fjöllum gísk og varinn sa
fjall og elfu völlum verndot
verlu heillum sveiþuð &

Perla.

Þótt fjelagar og vinir!
þu vort half þessa er þu
fjetti að þu vori kominn
i rit nefnd. En þú kom
myr til þugar og þú bjeldit
að þu hefti frá svo mörgu
að segja. - þu myr fundit
þu hafi frá svo mörgu að
segja að þu veit als ekki
hvar þu á að byrja þu.
vildi svo gormann geta
sagt ykkur frá öllu sem
þu heft sja. En þú megið
ekki gero of miklar þrófur
þú haldir af til vill að þu
efti að byrja á þvi að segja
ykkur einhverja feda sögu.
En þu sleppi þvi ni i þetta
skifti. After á móti alla
þu að segja ykkur frá þvi
hvada áhrif það hafi á
mig, er þu vor að fara
burtu heilaw og er þu
síðast sa ísland.
þu hafi hlakkað labur
til þessar slundar er þu
sligi á skipið þil þess
að fara til okunnra landa
Uhlönd - það vor ein og

þetta vort hljómad i eyrum
myr, fyrst eftir að þu vor
ordinn á þessum i þvi að
sigla; En eftir þvi sem
brók þarastíni nálgast
fór til hlökkuminn að versta
mími; Og þegar þu svo
stóð á þilfarinu á skipinu
sem átti að flytja mig.
fyrsta áfangann þu veitir
og síðasti bókunin vor að
fara i land. Þú fannst myr
sem þu vora yfirgefnum af
öllum og einmanni. En
skipið vor svo komið af
stað og þu sóttu þá þess
sua mínka, þú kom þótt
fyrir sem þu get myndot.
myr að komi fyrir flesta
við slík takifori. Aldrei
fannst myr þu hafa sja.
Þruga fjór þu falllegur.
Aldrei hafi þu fundit til
þess hve vort myr þóttli
um litla kauplumið okkar
aldrei hafi myr þótt þu
vort um atvingja og vini
þvenar skipið þu þótt komu
hingað after þess spurning
vakandi þu þjá myr. Og min
heitasta ósk vor að þess yrd
ekki langt að líða. Best
áhrifa mesta stundin min
vor þegar þu síðast sa ísland
á jiltið um greif mig sama
hugsemin. Aldrei hafi myr
þótt ísland þu fagra þótt
kuldalegt vort þótt með þess
niður að sjó. Myr flugu þótt
mörg fögur allgortar þvoti
i þing. Þú skildi þu fyrst
hvers vegna skálduminn okka

Alit fólks svo vel að yfirlita
 um Ísland. fóturandi
 okkar. Sem vjráll eiginn
 að vinna sem mest fyrir
 þu mjúfaust svo leitt að
 vera að fara í best. Allt í
 einu komu mjú eitt líf
 hugar. Það var einn af
 sálskinsgeisti sem reyttur
 braut gegn um dinn
 ský og vertur bjartari og
 bjartari og loks beldi um
 sland. mduv sörusku hegyt
 minna. Mjú dakt í hug að
 heima á Íslandi voru líf
 fjelagskapur sem stli að
 vera líf þess. að verkja ást
 þvers. Íslendingar á Ísland.
 Fjelagskapur sem á það
 hlutverk. fyrir hendi að
 að frakornum sínum offi
 allt Ísland. og löta upp af
 þeim vaxa góða djörfa og
 einbeittla íslendinga. Og
 þessi fjelagskapur er
 þuginn af fjelagskaperum
 þá vort mjú einn röra í
 þyrta. Jég fann til þess
 með fögnud. að þess þó þess
 eigi voru þeim fjelagi
 fjelagi þessu þá hefti jég
 þó á huga. Og þessi voru
 ómögulegt að þess góti minnt
 til gagnar fyrir þó, með því
 að segja að gfa þeim
 íslendingum er þess þynnt.
 Sjetta þekkingu á Íslandi
 Og með lögin þormenn Ísland.
 og Ísland þigelskum vjer
 gith þess rölegur til hvílu
 ekki meira en ykhor
 Salgar Þórláund.

Argvistinn

XIII Argvistur	Samudaginn 23 Desember 1923.	8 Tölublað
Stemur útlaman	Ritnefnd:	Ritstjóri
horru samudag.	Stelgi Guðmundsson Eyþór Stefánsson Páll Sigfússon	Alþingi Reykjavíkur

Þjóðsögur

Þrá því að Ísland hlystist
 heft þó vort andugt af
 þjóðsögum, um álfa, troll og
 affergöngur og alþvers fóru
 esþjóðsögum. Þagur þessar hafa
 vort reiki í meðvitund þjóðarinnar
 - gungid mannfraun af
 manni og lifað þannveg ódauð-
 legu lífi. Hvergi eru þessar
 íslendsku þjóðsögur svo
 afþjótandi sem í afþjótunum
 Altesis numu til þess þess
 sötqur þess voru, er þess voru
 þann, í þess sögur sem þyrja
 á því: " tínu sínu voru kóngur
 og droklingur í ríki sínu, og kati
 og kerling í koti." Og um
 karlsronum, sem að lokum
 eignast kóngsdóttirina, þeim
 í kóngsríkum, og kóngsdóttir
 í álogum, Éða kinnu í koti
 korts, og talshóttum sem þóðau
 mun vera dreginn, að samau
 skuli fara karl og kei. Af stikum
 sögum með þessu heila bók,
 og yfði þó að vorum abrei

Land. Skyr í tínum, þegar
 þjóðtréinn var sem mest,
 munu drauga-trolla og
 álfa sögur, hafa haft sitjullandi
 áhrif, í börn og unglinga. Ger
 þau vikleif og hrodd, komit
 inn hjá þeim tvíta og öfka,
 fyrir þessum óvættum sem allaf
 sáust óþrúvornu, og allaf voru
 að gera mönnum þinar og þessar
 skrövlifur. Ef þi því sem
 menningin breiddist þessu
 komst það þess umi meðvitund
 manna, að þessu var ni eigi
 þannveg varit, þetta vort
 ekki rétt. Og lokt er það um
 ortit svo, að í stöð þess að lesa
 sögum með þessu og tvíta
 lesa mun þó ni með ándögju
 og. eflisdeit. - Þó er þessu
 sem íslendsku þjóðin á einu
 og ístíft. Á endingu er þess
 þess þessu sígnishornu.
 Mater er nefndur tínum. Hætt
 vor fóru og illur í skapi, allis
 voru hroddis vit þannu. Þegar
 hann dó, vildi enginn þessu
 karl sta kóngu, votta til þess
 at lítkloto hann. Þó vort einu

Þvennannadur til þess. En þinn
komst eigi nema hálfa líti,
og vart viðstola. Þó gaf hann
sig fram. Þinn gaf sig ekki
af því, þvennig sá dauti
ljót. Þegar þinn var norri
þinn segir sá dauti: „Því
átt eftir að líta er málini.“
Þinn svarar: „Jeg átt að
slíta, en ekki líta.“ Því
þinn síðan málini frá, brant
hana í sundur og skata
bróttumunum í iljar líksins.
Þess er ei gekk að hann gæði
neinum meir eftir þetta.
Katrín Þjarnadóttir hjó skilka
í Þindardal fyrir vestan, þinn
gæti einu sinni eit í bádstofu
í annað hús, að salkja vatn
mál. Þegar þinn kom inn
áftur, var þinn mjög þrífur
átt ölvúð blóði með blóðugum
húf í hendinni. Alfa móðir
þátti komið gripit um
hendina, og átt að
nema hana beinlínu með sjar
en þinn þátti skreit þess
yfir hendina og höndun, vit
þátt slepti hann henni.
Þvennannadur áttu síðar fór þinn
í sel, og áttu skilka net
henni. Aldrei mátti þinn yfir
Katrín. Þinn sinni vildi þátt
þó til að skilka um yfir þann
þó kom álfkona til hennar
þar sem þinn er ein og segir:
„Hér skal þú lausa þess fyrir
hann sonum.“ Því þinn
síðan svo í situna og Katrín
átt þinn þess merki til
dautadags og vart aldrei
til síðan.

Þátt var einu sinni, að
Þvennannadur þótti spennt. Kátla
hvatt hann gæti gjört sig lítt
Kátla sagði t gæta gjört sig
eins líttum og mygflugu
Þvennannadur lét þátt bor, og
borði í stot einu, og sagði
Kátla að fara inn of hann.
gæti tætti var Kátla seinu
átt því þótt rakt Þvennannadur
lappa í holunum, og þvennig
sem Kátla einjald og skóttel,
og þátt sjar vögtar, lét þinn
ekki lappan í holunum fyrir
my Kátla hóf þátt að þvennig
konunum, og gjört átt, sem hann
vildi. Þetta vart til þess að
Þvennannadur þátti Kátla til átt
er hann þvennig. Þinn sinni
föru þinn og Kátla í flúttel.
Þvennannadur faldi sig í predikunum
stóttum þítt þann þátt þvennig
Kátla ekki að komu. Kátla
faldi sig undir þessu í þvennig
Þvennannadur lét þátt átt þvennig
svo sátt gætti vart að gæta sig
ljót. Þess lét þinn svo stóttar átt
þess alla ekki að fjölyta meir um
þetta. Stóttar meir gæti ef til vill
komit lathifari: til að segja
nokkrar sögur mönnum til
gaman. Þótt veit þess þátt, at
til er þvennig. Sem átt. Ekki er
net lathilegi fyrir mergjafar
þvennig sögur þátt þvennig lítt
er lítt til þess að vilt, en
þátt þvennig veitir ekki komit
átt minn stóttel ekki í þátt

Þ. Stefánsson

Þvenn

Þvenn flytur fjöll þátt vörðum.
Þátt vörðum að þvenn og fjölfokkur
þvenn vandræslum við fjölfokkur
okkur, þótt fer átt í handaskóttum
þess alla ekki að fara þvenn
nein þvenn þótt met þessu.
Þvotta þvenn þótt sem er, þótt
átt minn öttel rjett og sjar.
Þátt áttit er að vit höttum
þvenn, þvenn sem þvenn okkur at
greina gott frá illu, og rjett
frá röngu, mannelku frá
mannhæli; Þátt mátt
Þátt vörðum að þvenn, að til sjar
átt völd, völd sem vit fjört
þátt sitar vörðum at stótt
reikning allra átt og gjört
vörð, völd sem vit þóttum
gott. Þátt sem ekki þvenn þvenn
ekki þvenn inni rösenni þvenn
hann þvenn aldrei að þvenn
mismun gott og illu. Þátt
þvenn og gott, þvenn og átt sjar
er lífsnautsýn. Þvenn og gott
þvenn þátt, og minn þvenn átt
þvenn þvenn fyrir þvenn er vill komat
átt fram í þvenn. Þvenn þvenn
ekki að vera heitög til þvenn, og
þvenn þvenn átt er vit sjar
átt þvenn gott fyrir lítum dag,
og þvenn þvenn að líta komandi
dag vörð þvenn geistum átt
vörð. Þvenn þvenn ekki að fara
í þvenn og þvenn semundgi
ef vit áttin daglega þvenn
hött okkur í áttmýtt og
átt þvenn fyrir skaparannum
Þvenn og gott er maund sjar
þvenn þvenn, vandi þvenn þvenn
höttum vörð er gott þvenn um

átt sátt sjar oss sem átt sjar,
átt veit. Þótt er sjar gottum
hálfa þvenn. Þvenn þvenn
er máttvög fyrir þvenn er komat
vill áttum í þvenn. Þvenn
þvenn. átt þvenn viljastel
göfuglyndi og yffileitt átt þvenn
gott í mannum. Þvenn vörð
er máttar stótt, þvenn vörð,
og átt þvenn stótt þvenn
þvenn þvenn. Þvenn og
gott þvenn átt þvenn þvenn
elstu þvenn þvenn þvenn
leitt þvenn til sjar

Ótt

Þvenn átt til um þvenn
þvenn gott þvenn um þvenn
þvenn frá þvenn. Þvenn þvenn
er komit skand og vörð, sjar
þvenn er þvenn meir þvenn
þvenn þvenn þvenn og þvenn
átt þvenn, veit þvenn er þvenn
þvenn er rjett döttum og þvenn
er óttum er vörð vörðum,
rjett og eftir mátt þvenn
þvenn. Þvenn þvenn vörð
og sagði átt þvenn er þvenn
oggreinilega. Þvenn þvenn er svo sem
ekker merkilegt segit þvenn, er
þvenn til áttvörð og þvenn. Þvenn þvenn
átt hugsa um þvenn þvenn þvenn
vörð döttum, og komit að
þvenn niður stótt, að þvenn þvenn
vörð of þvenn, þvenn vörð átt
skilka, en þvenn vörð
þvenn þvenn og þvenn. Þvenn þvenn
þvenn þvenn. Þvenn þvenn
þvenn er gott og þvenn átt minn

í lífi. Ut frá þessu datt mér
 í hug. Gelum okkar þessla
 aldri sjónis svo fast í meinu
 einstöku. Svort sem þó er
 ást eða ómeis hrisfning
 sem keisri oss þangað, s.
 jafn vel þótt það sje gótt
 og þagurt, að vjer í þessri
 hrisfningu missum sjónar
 af þeim vegi, sem vjer þarfum
 að ganga. og dökum svo um
 einhverja óþöfnuð eða
 leit okkar vertur, og svo er
 vjer stöndum upp í þess
 falli, ef vjer þó megnum að
 standa upp, sjáum ei
 þess til að öðlast þó
 hann sjú er vjer áður
 töldum oss vísa

Slyskar

Koru fjelagar!

þar er þeg hef. svo oft verid
 settur í silufud, en ekki get
 skyldu mina, finnu þeg mig.
 knítarum til að gera óþökun
 mina, þó aldri nema þó
 verdi mér til skammur. þeg
 veit að þið öll hafið orkit
 fyrir þegurstar óhrifum
 náttúrunar, þegar himinbragð
 upp ljómast af stjörnskara,
 sem lýsir vorum veikbygða
 líkamum og sólarmanni, upp
 í haddirnar undra verdu. þar
 aldrei hegnunndu hrisfuma
 þess stöðu hafa, grolid og grolid
 upp margu leyndardoma.
 Mannlegum líkama til

hagsældar og heimsfrægtar
 þjóttjelaget er gengit og sligit
 í hótropu menningarinnar.
 Og því mun þess stöðu þess
 þess óþluga mölgast. Þessum
 því starfandi því enginn
 veit nær sáslund þessur

Í Gallandi líturinn geisar um slott
 göfgandi stýtur oss líkumur ort
 klútu að frakorum andagást
 elskaleu lífid er fyrsta þú sást
 H. G

Argislinn

XIII Argangur	Sumudaginn 6 janúar 1924	9 Föstudagur
Kennur út amman hvoru sumudag.	Ritnefnd: Jónas Þ. Þoriksen Einar Þ. Þoriksen Pjetur Jóhannesson	Ritstjóri Alfólfur Silvasson

Koru fjelagar

Höfum við nokkurntíma
 að hugað hvað það er, að vera
 líkilmagn. Það mun vera
 sama hvort það heldur
 einstaklingur eða fjelag
 efnalega fjatök, þó mun
 allaf verða lík í það sem
 líkilmagna. Eir og við vitum
 þá er hugmannafjelag vork
 efnalega fjatök. En höfum
 við þó lík í þess óhvata
 grundvelli það er stofnat. Það
 mun vera lekt fram í tögum
 þess að það eigi að vera stofnat
 í kristilegum grundvelli, en
 því midur hugsa þeg, að allaf
 lík sje um hönd haft af þess
 góða, til þess að fjelag vork
 geti talið andlega efnat. Þið
 munum öll hafa orkit fyrir
 marquislegum áhrifum
 ni sem jölin og niarid-
 áhrifum sem við, fljótu
 bragði höfum ekki get
 okkur nógilega grein fyrir af

bláa. En skodum okkur ni
 sjálf í einseimi. Þið höfum
 eflaust sjú fjatökunum hið ytra
 á okkur - en er það nóg. Höfum
 við þó einnig fundid hana
 hjörkun vorum. Öll vitum
 við að fjatökun er fjatökun-
 hölid fjelsarans. Jesus Kristi-
 staus sem leit þess og dautu
 fyrir okkur eynduga menn.
 Hvað gelum við þó get fyrir
 hann. Þið eigum að elsko hann
 og virta, bría honum og freysla
 tilkiltja hann og ákalla í anda
 og samleika. Því vjer vitum
 að hann er, vegurinn til
 líffræðis, ljós í vorum leitum.
 All vork líf mundi verða nýttur
 án hans mikla korleika til vor.
 Þess megnun því aldri gleyma
 að tilgja hann. Því þessum til
 hans er vor skerkasta stöð
 í vegi velferðarinnar. Þið
 skulum því góða þess vel,
 þess fjelagar, þótt þess
 skundarvilltan, að láta elki
 þessum bresta okkur. Þið munum
 öll efti heilhatisvissu síra

Árgeislinn

XIII. Þingaugur	Sumardaginn 20 Janúar 1924	10. Fölbliot
Kennir á annan þvorum sumardag.	Ritnefnd: forsetur Guðmundsdóttir Guðbjörg Þórisdóttir Eyjófi Stefánsson	Ritstjóri: Alfróð. Sölvafón

Vit höfum áll tekið eftir þringjum met diplömyndunum sem er utan á Almannaskerri Myrdis þessar eiga at lokna merki, og hver maður á sítt vissa merki, sem tilheyrir þeim mánuði, er hann er faddur í. Þel þu me gefa nokkurn skýringu á viðvitjandi þessum merkjum, og byrja á lokubramerki. Merki þetta iungver þann 20 janúar. Þver so er undir því fótisk, er af þessum nátturu. Hann er menningur, stöðugur, hefi stjetti nef og fjörug augu. Hann er reidinn, en talat sáttlauslega, er hveinslegur í öllum sínum verkum, er heit sinnadur og lidur oft fátök en lokur þó eigi yfribugask. Hann er samvinnufullur og halar legg. Er bestur metat sínu og systkyrnu, og lifir með vinnu foreldra sína. Hann mun hveinfólkið það hafa. Hans dauði mun að þera þó sölu gengur í hvefjörum merki. Lifi hann

yfir 30 ár verður hann lukkusamari og mun öðlast mikil fjá og komast til góðra elli. Hann hefi löngum til ferðalags og göngu. Hann mun sinna að hveir þá. Hann for eina konu. Hans sjúkdómur byrjar í kveinu, þrysti höfði og umflum. Þá þeim sjúkdómi mun hann deyja lífi hann. 32 ár mun hann 70 ára verða. Þvíllkan hefi þó sömu nátturu, er hvegginn og mun viðfingu þá, og komast til stórar öru metat ölfólks síns og mun safna autöfun stórum. Þvíllkan hefi miklar freknu í andliki. Þvíllkan er hundur munu henni skada veita. Þvíllkan sjúkdómur kemur af sömu orsökum og sveinsins. Þvíllkan hamingja tilfettur í landi, sem liggur út vestri og norðri. Þvíllkan efri holl til meðferðar og eldur í metallgi. Þvíllkan merki iunfellur þann 18. febrúar so sem undir því er faddur er af þvíllkan nátturu. Þvíllkan

kaldur og volur. Þvíllkan líkama eins og þókusbramaturnum þó eitthvíl er staðbundin á líkama sínu, er grátugur í mat og drytka, sífrakli, er ósamvinnu og þradugjörv. Hann er hveigta til drytka og ölvast stjött. Hann er latur og gólaus og mun þrela við fjör sínu, mun þó vonda hvefju og óhvefju börn. Þvíllkan er hann vandröðun met stjött enni, stjött og fjört hve, stjött og telkur fjörstjött hann og freistlauslega hve, er vinnusjöttur. Þvíllkan hans kemur fjörtlega, er sjörtlega og sjörtfrellur og veltalandi. Þó ölfafullur og efasamur í augu sínu og nættum. Er hveigta til veltuskapar, af hvefju hann fjört sig fjörtlega og vel. Hans stertsta hamingja kemur af veltum. Hans sjúkdómur byrjar um nátturu skert í hans maga nýttum fjörtum og þeimur. Hans dauði kemur oftast af galdri eta etri. Þvíllkan sjúttur í þókusmerki er þóttum nættum velt. Lifi hann 30 ár verður hann 50 ára. Þvíllkan hefi þó sömu nátturu er sit sömu og hvefjuar gít og stórvaxin. Þó er hve oft setur veit og efasömu, og hefi undarlega hvefjuar. Þvíllkan for eigi eiginmann og mun vit hann þvíllkan, hve tilfettur lík hamingja og óhamingja sem sveinsinnur. Þvíllkan öllis merkisins er vit upp og nýttur göngu sölar þóttum holl met þó hvefju sem af veltu eta sjó rekkum

Hannat eigi vel vit hvefju stórvaxin. Þvíllkan er undir því fótisk, er af þessum nátturu kolerískur heitur og fjört. Östötugur og lokur sjört séria af lítlu efri. Er þó menningur og met fjörtum líkama. Þvíllkan met langan hvefju, og stórar stórvaxin í enni er þóttur mjög er hann veltisk. Þvíllkan hvefju hvefju, er máttur og telkur fjörtstjött hann og drambsamur fjört stjött umvörðum. Hans sínu er þóttur og fjört til hvefju hann hefi hvefju og fjört hvefju þvíllkan fjört hvefju er hvefju stjöttur. Þvíllkan lortum og andlega sit, er er þó oft hvefju til veltlega stjöttur. Þvíllkan möttum, er hann í stjött mun hvefju, övinnu hann oft og má stórvaxin líft motta. Hann verður eigi stjött stjött hvefju og fjörtum og mun sína hvefju þvíllkan á sínu fjörtum landi. Hann líft sína fjörtum, mestla hvefju hefi hefi, hann í fjört landi er liggur mött uppgöngu sölar. Þvíllkan hann 24 ára verður hann 70 ára. Þvíllkan hefi þóttur sömu eiginleika, er samvinnu og fjörtum, hefi laglegt andlikt hvefju augu. Þvíllkan övinnu man sínu og hvefju sig hvefjuar lita, er lítur þóttur af grannkornu sínum er vit hvefju þvíllkan og koma liggja og veltur til veltur. Þvíllkan

Stamingja og móttali ein vit-
lika sem fjálsinu. Þessu öllu
fyrir þau er í þeim landskildu
er liggur milli austri og norðri.
Sutur og vestur gótt. Þessum
met jömvöru þessum.

Þrándald

Finna

Finna er eitth af því öllu
hvarfleitasta, sem máttur getur hugað
sjá, og finna hefir oft komit
mönnum til þess að gera hinar og
þessar villeytur, sem engum geti
dóttit í hug að gera met sjöllu söti.
Mismenandi eru nú finna
seinni ein svo finna er í þeim
finna þeir allir vera á nálinum,
og alstótar afanhit. Vela aldrei
litit framman í manni, gjöta
augunum út undan sjá, einu
og fjandinn vör einhverstatar
málgeru. Einu sinni voru drengur
í sveit, sem var afar finna,
sendur á násta þá prestsketur
til að fjá lánaðan „vinskil“.
Drengurinn var alltaf að hugsa
um það á leidinni, ef presturinn
sjálfur hefir til depra, þó það
yði votalagt. Því vit engum
var hann þá finna, sem
vit presturinn. Honum fannst
hann að ekki getað stafa
söðnum til hans. Nú þetta
hugsaði hann, þó til hann
var komin heim á hláð í
prestsketur. Prestur stóð út,
og einhver ökunuger hjá
komun. Drengurinn stóð-

naundisk yfist í hláðinu og
var að hugsa um, hvort hann
ætti að heilra strax, þá
lofa mannum að fara
því prestur lók eftir snáða,
þó sem hann stóð, einu og
negldur upp við þá jarvög.
- Kalladi á hann, og spurdi
hvort hann væri að fara.
Það kom fjá á strák, því
hann ætti eigi von á þessum
og segir því í ofbót: „Jeg
ætti að biðja um „dinskil“ fyrir
hann þabba minn.“ Það
segir drengur minn: „Spur
prestur. Jeg ætlaði að segja
„dinskil“ nei „dinskil“ nei
„dinskil.““ Segir drengur
„Jaja drengur minn“ segir
prestur sem fór að renna
grönn í svindil. „Þú skuldu
koma í um.“ Þú þá þýgjulu
ösköpum fyrir strák. Þegar
inn komu fóru þeir inn í
eldhús. Strókkur stóð gólfinn
fullur af mjólki, það ætti að
fara að stróka. Drengur sýr
prestskonunna - allar að
heilra heimi, sjá ei strókinu
og rekur sig á hann - öll
mjólkin út um gólfet.
Strókur vissi hvort í þessum
heimi nýr annan. Prestur
reyndi að hugga hann og
sagði að þetta væri ekkert.
Þá þau fóru þeir inn í stofu
en á leidinni gungu
mattu þeir slökku, sem þó
kollast á bakka, drengur allar
að stjóta, undan ein hleyptur
beint í veg fyrir slökku.
Hinn missi bóla þjóru

leitur fyrir sjá og bóla strákna
í sönnu andræmi. Þó þá er
hvort hvortfallit annat.
Stamingja drengurinn strengdi
þess heit, að hann skyldi
aldrei komna á prestsketur oftur

E. Stefansson

Þógu brok

„Dreiddi jeg þess lokka við Galla...“
J.H.
Jeg vaknaði ein morgun,
met í þólandi höfuðverk.
Mjer fannst höfuðit vera að
klofna. Augun vera að springa
út - All þingur sjarist. Allir
klebi stöðu á höfði. Samtítt
og snátt sjaristi verkunum,
en þá fór ég að sjá hinar og
þessar afsjónir. Jeg só eit í
gættum, á litla blættinum
grasgröna yfist undir serdur-
vitastjórnunum sat stílkna, og
sluddi hönd undir þeim,
alveg einu og hinni væri að
biða eftir einhverjum. Allir
einu hjá hinni handur falla
í skaut sjá, leit beint fram
eins og hinni væri að hlusta
eftir fötalaki eða einhverju
þess háttar. Jeg þekkti andlit
þess þá var hinni - hinni - þess
jaja - jaja. Þú hvennug stóð
á því að hinni só þessum.
Sát hinni þessum til þess að láta
sig dreyma þessum draumum?
Eða hvort. Jeg hjótt, eftir sitasta
samfund okkar að hinni minni.
aldrei framman komu á þessum

blett. Þessum við þessum okkur
mannsmynd fram á milli
þessum. Þó það er maður hann
gengur högt, hann hefir oftast
á hinni. Hann breiddi út
þessum - Hinn stendur upp.
- snýr sjá vit. - þessum fallast
í einu leg þessum. - Það er
gótt, hinni hefir fengið sjá
annan, o. jaja. Þú - mi
leitur hann þess. Þú sjá þess
í andlit honum - Ha! Hvort!
Hver fjandinn! Þú sjá að versta
villaus, eða er þessum
villaus! Þú ekki þetta þess
sjálfur? - Þú þetta er minn
eigin mynd. Jeg greip um
höfuðit stókk upp á einu ídag
glöfti út í loftin en all var
horfit - horfit - að einu
þessum og myndin var - ekkert
annat. Jeg þaut upp í einu
breiddi upp fyrir höfuð. Þú
þetta draumur? Þú löngu
litinn, gleyndur og grafinn
Stulda - Stulda þess ekkert
þessum einu sinni - og þá fannst
mjer hinni væri vera gödur
allt vera gótt, þessum ekkert
nema þessum, og vissi ekkert af
öðru en ástæmi okkar
~ ~ ~
Þessum sama dag að
kveldi, sát þessum - þessum
hlusta. Í násta hefir þessum
systir minn að leika slökkuþessum
mitt upphaldslag. „Hundale
þessum“ eftir Beethoven - þó
þessum mjer vohljóðandi þessum.
Hori min!
Jeg fleyt þessum þessum
Stuldu þessum hinni dói

morgun tel. 9. Hleumar sidasta ort
 var þitt nafn. Hinn samfarði
 mig um það, að hún hefði als
 ekki minni meik til saka, við-
 vitjanandi þess. Þú munt hafa
 hlauðit eftir dörunum annars
 Hleumar ort voru: "Jes fyrirgef
 honum, af öllu minni hjörta,
 af því þú elskar hann línan"

Skulda! Elskar Skulda! Hú
 skal þú sjúna i morgun.
 Í dautnum bístis þú mjer
 mynd okkar fyrsta samfundar
 það sjottlétis ást þína, og vekur
 hjá mjer þrá, eftir ást þinni
 i hjónum eilífa, bókut dautum

Ormor

Matur nokkur kom i bái á
 vesturlandi, og var spurður hitunda
 sagði hann þá frá dauða falli á
 þessa leit: Jakob, i Ögri er datur
 Skyldi honum ekki bregta i brúnn
 að fara frá öllum andnum og
 niðbyggta húsinu. Þá lifði ei
 lengi fram eftir öfun, það er
 minur eða gamalmenninum
 sem lifte mjök fram i andlát
 Og blessuð börnin þau deyja ekki
 því þau getur mader veitt þess
 þegar mader vill.

Leg.

Argislínni.

XVIII. Argungur	Sumardaginn 3 Febrúar 1924	A. Þóðublat
Minurid amann hvorum sumardag	Ritnefnd: Pjetur Þamesson Pjetur Þriksen Lutmundur Sigurðsson	Ritstjóri Elthóð Þóðofa

Öfir lífri

Suman i brekkunni, þar
 sem sólarinnar mark lengst
 bjuggu blómur i miklum
 fjöldi, þar voru: fjólar, sóleyjar
 og fjólar og flær, flær. Þar sem
 fjöldi slíkra engvída voru saman
 kominn var andvitat gledi og
 glæmni, og þarna ríkti þó
 frjðsend i fullum mæli.
 Öfirflannir mörudu við sóleyjar
 og fjólar. Sjárlaklega var
 það einu fjóll er gaf sig á
 sóleyjum og ástötum var,
 að hann elskaði eina sóleyja,
 en hafði hún ást á honum.
 Það vissi hann ekki. En þann
 vort að þú ást víla það, því
 i slíki óvissu vildi hann ei
 bida lengi. Hann var að þú
 að tala við hana lína og
 skýra henni frá ást sinni.
 Hútel fjóla bjó mjök við hléinn
 á fjóllum, hún vissi hvað
 honum líd, og skyldi honum
 oft, og mi einmitt er fjóllinn

var i þessum hæglingum,
 breiddi hún ið blótum sem
 sólin kysti og sagði kistbróleg
 vit fjóllinn, "Ó greyð þú þort
 hana aldrei hún er haddvit
 þig." Fjóllinn kinstóði þóllinnum
 göðlállega en sagði ekkert, en
 hann hagsaði sem svo. Mikil
 er að heyrja, hvað öfundir
 getur komið þessu lílla grey-
 til að segja. Hú faust fjóllinn
 meiri ástóða en áður að tala
 við sóleyja, hann varð þó að
 víla hvert það gati sagt veit
 sem fjólan hefði sagt. Hann
 sotti því þó er sólin nash
 komi fram undan, skýja og
 gylti þóllinn hars, að halda
 sjá á sóleyjum og segja: "Fjólan
 daginn," hóran dag, segir hún
 "þigum við ekki að þó ágreifa
 hinnum blórumum svo við
 getum lalat saman einu
 mæti," sagði fjóllinn. auðmjúllt
 "Hú þókk fyrir," sagði sóleyjan
 og vaggði þóllinn i andvarann
 fjóllinn. Fjólan ástóða en vit, hvað
 ástóða gat sóleyjan haft h

ad vilja ekki lala við hana.
Var það þó sakt sem óhressis
fjalam sagði: það var líklega
því mið betygdisk lilla óhrættu
af hlatri, sagði: þóna heyrdu
karl. Síðellum seiddist og sagði
"þegjdu heimskeigin þinn"
Síðan drög hana saman
líkar blöð sin, því dægi fólk
ad halta, og lokadi sitan
kollinum. Og fylgjandi
lögumali náðrumur, það
hann ad bífukollu, hinn sitasta
lífruskendi lífs síns. Þann
hafti óðlast fullkomna
þekking á frammi, en engi
þekking, á sálu þeirri, er
uppfylling hennar veitir

Mundi

Betra en peningar

það er alþekkt orðlak, ad línum
sje peningar. Jég veita því ekki
ad svo sje, þó málsháttur þessi
segir í rauninni ekki nema hálfan
samleitau. Men eru vanir ad
mela peninga mikils, og það eru
óhilegar eftirhreytlu þess aldor
anda, sem efnið byggja sitasta
líma skapadi. Peningornir sem
eru malitvordinn á öll efnið leg
vertndti, en auðvald mikilvægt
eign, með því ad þeir eru lykallinn
ad svo margvislegum líkamlegum
lífsþegindum. Þó eru þeir eigi
þóð mitalvæðasta, er línum
getur veitt okkur. Með því ad
nota límanu á sjeklan hátt,
er engi síður hagt ad eignast.

andleg vertndti, en
efnið leg. Efnið byggja
hefi mi felt svo fjadrinn,
ad fjöldi manna vidur
kennir yfirkvæðig andlegu
vertndtlama. Línum er
dijomdlur, og miklu dja-
mdtari en peningar. Þu
orkumanninnu hddti
lí, ad gata ekki þeirra
andfa, af því honum finna
hann svo sikur af þeim
ad sig muni lítið um
hvert augnablik. Þu
ektark augnablik snjó
vit, þó við sökum þess
Dólið af þessum fjarsjó,
vejum vit sameiginlega
hjer í þessu fjelagi, og allan
þann tíma sem við lalum,
vertum við ad þá greiddum
með einhverstkomar ávinning
fyr líf okkar eða amara,
fyr eða síðar. Þú stólfum
fyr ungvenna fjelagsþingjónna
af því fyrst og fremst, ad við
alilum ad henn sje góð
hugsjón, sem í fram-
kvæmdinni geti orðið okkur
og óðrum líf blersumar.
Jafnframt því sem við
jalum ad mikil vandró
ad starfsemi okkar ad þessu
marki sje eins og vera
ótti. Öll af því, sem við
stórfum ad, og ekki það
síða, er ad auðga fjelagan
af andlegum vertndtum
Þvo þeis, fyr þann tíma
sem þeis fóma fjelagsþing
eignist andlegum þrostka
sjálfstadi og vísisjri. Þetta

getum öll eignast með tíma-
annum, og jég vil einhú
fremur óska nys og ykkur komu
fjelagar, en okkur lakist það
öllum sem best eftir óvirkum
línum vertur ekki fjris hafnar
laust ad þessu gæm, og hann
vertur ekki heldur fjris hafnar
laust ad andlegum vertndtum
það kostar áreyndu, en þó
áreyndu meginu vjer aldrei
telja eftir, og ekki heldur í þessum
fjelagsþing. Þegar við í fjelags-
fundum, erum ad þrostka
sjálfstata hugsum okkar, einvör
og hvínskefni, líl þess áttor
og hventur sem er, ad vera
lílur þer um ad leggja
skotum okkar lídsýti, meginu
ekki sja í þó það allaf, en
sjerstaklega fyrst í slóð, þrostka
okkur erfidi. Það vertum
vit ad hafa hugfast, ad
fyr þann tíma, sem vit
eignum líl fjelagsfunda vertum
vit ad eignast andleg
vertndti, og við getum það,
ef við öll samstaka reynum
ad eignast hugsjónu, og
hafa djörfung líl ad þera
blak af þeim. Talam líman
sem við vejum hjer gra
okkur andlega sterka og
lílur. Þess þessa jafn komu
sem þrostka. Þá vertur sí
lími okkur miklu djamdtari
en peningar

P.

Þessi fjelagsþing

Þessu þing og skuldirnar óta
yfir land og fjöt á situstu og
yfirstandandi línum. Þessu
fjalla ulau lands og afurdi
lakka, líllenda voran lakkar
og þrostka vana. Þjósköppum
tekur okkur jastari og jastari
lökum. Þvert söt er fjriskefni
gelum vit, sem hugsum líl
fjelag, ekki sjet nema vegi,
sam ad gagi málur
verta landi og fjöt. Það er
ef líl vill, líl mikils áttast af
okkur, þó um og snáum ad
lala okkur komu slíkt líl
hugar, þer sem þing og sjöru
nar ekki jastari lökum en
hinn gjörur. Þu lílur sja
augu en auga - Og met
sameinutem þrostka er
slundum hagt ad sjetja því
þjargi ís vegi, sem áttur
hefi legit jostfast í gótu
líustakingsins - Þessi líl demur
ad laka, ekki ómakisur vest
fyr okkur ungvenna fjelaga
ad hugleita, hvort lígimundi
ad vit reynum ad
líta okkur fyr því, ad sem
flertu byggju líl síl. Þessu
orkumanninnu, þeis eru
framtidarmenninnu, og þeis
þessa mími idgjöld ad greita
árlega en þeis sem eldur eru.
Þeis taka vit starfumu
stórum jafnóðum og hinni
eltri uppgjast og hinga í
valium. Mundi þá lílur
þessa vit, ad þeis jafnóðum

og þeir yfirgefa jörð lífið skildu
árvinnu sinnu og stöngjunu
eftir fjáruþrot sem þeim gæti
að gagni komið. Þvo ekkjarn
þyrfti ekki stöx að leita til
sveitarinnar með litlu börnun
sinn- eða foreldrunni eilífurinn
sem þeim eru að eyta lífsþrófn
sinnu, til framfærslu fjölskyldu
sinnar, og skattgjalda fjöðorinnar.
Það er engum eða bændum að
oflita áhversla lög á þetta
mikið vega af lífi. Mundu ekki
áskunnanninn, vera betra og
hagkvæmara, gagnvort skyldum
sinnu við vini og vandanum
að spora vit sig einhverja
á þessa, og eftir vilj áholla naufn
til þess að geta árelega lagt til
hlítar. 30-60 krónur inni
lífsbyggingsgjöld, með það á
vitund sinni, að þannig leggur
hann grundvöll til framfærslu
munatarlausum börnun, sta
öðrum vandanömmum sinnu
þegar hans missis vit. Þetta
vori vel til fallet að vori
tekit til ílarlegrar áhugunar
og umrotu, því vel gæti
það ortit til að iþka vit
andlega sofandi áhuga og
framkvæmdar sljófleika

Y
Tögger

Hokkur orð

Vill ekki U.M.F. þ
beita áhrifum sínum fram-
vegis, til þess að þó einhver
áreitunlegan kaupmann

hjer á stöðnum til þess
að hafa fyrir liggjandi
afurkol; sjerstantlega yfir
velurinn. Maður finnur
líffinnalega til þess, hve
erfitt er hjer, oft og litum
met þó vörur og hveint
beint ráðaleysi. Rautur
heimtu fæker. Það fram-
til suter og hitunar þvinnu,
Mörum of litill og dattlaus
Sautatattit líkt hja flestum
og hja sumum ekki neitt.
Stolapantoni að sumum
til erfitar að því leiti, að
öþögilegt er öflast nær, að
fleggia ið störru þeninga
upphot i einu. Því sjaldan
er þeir i svo stönum
hveigum, að menn hafi ei
einhver rät met að koma
þeim að á öðrum stöðum,
því mörgar eru þar þessar
til að deila á milli, þeim
avrum sem afgangur eru
riju sumorkaupi. Sömmu
leitir er fjöldi af mönnum
ekki heima, á þeim tíma
sem kotin eru þörskul,
þeir eru ið, siglu fitt, og
viðar og hafa því enga
hugmynd um neiv kol.
Koma svo heim að lömum
kofarum. Og svo horfi til
vandreta þegar fram á
velurinn kemur, þannig vor
það sitast lítið sumur, og
þannig er það ann. Það
mun i flestum stöðum
landsins, liggja eitthvort
fyrir af kotum, til smá sölu
amörstöðar en hjer, því

og er það okkur mjög líffinnalegt,
legt, því öflast verta einhver
rät met að innleysa eftir heidun.
Lítið eit i einu, til daglegrar
eytslu, því ómögulegt vori met
störri upphotis. Þetta vori eign
öþarft að laka til áhugunar,
og senda einróma áskorun
þessu áhrörandi, til einhvers
kaupmanns hjer, er vit getum
þreyst til framkvæmda i
fram litum

Y
Tögger

Þvo bitjum við drottinn að vera okkar vörur
og visa okkur latinu, þ the
þann einn kamm að amast og ala upp ein þönn
met ást ið að laknarki settu

Því biðjum hann allis að visa okkur veg
og vernda okkar fjölogskaf, hveinnar
öll störfun þar verti þönnu velþökunaly,
við lorum að þreysta þönnu einann

Y
Tögger

Argislinn

XIV. Argungu	Sumudaginn 17. Febrúar 1924	2. Stúlublót
Kennari	Reinfred: Hjálfríður Guðlaugsson	Ritgjafi
Annarskrifað	Steinar Bjarnason	Alþýðudagur
Sumudagur	Falgar Björndal	

Merkin

Drumhald

Uxamestid innfeller þ. 20. April. Hver sem undir því föðist er af þessu nátturu metankoliskur, eldur og skerur á sínum líkama. Hefur rauðan og hvítan lit, breiðar áfram, þótt öðrum líki hendur, stolta framgöngu og talat hátt. Hefur oft svikum og sviker aðra, linnig þá er honum trú, er klökkur og dramblatur. Þá er sólin gegur um þannverki veitst, honum mikil hamingja. Rangir vitnisburðir koma honum til meins. Hann hefur sína hamingju helst frá frændum fólki þá. Hefur fátækur fjórir hluta af sinnar, en kemst síðar til góðrar hvíldar og munu sína mey til egla þá. Svartur litur er honum skadlegur, allis aðrir líki eru honum hollir. Hann mun lifa alla sína foreldra. Hans börn verða flest meyar.

Hefur hann 21. árs verður hann háaldraður. Skilkan hefur þá sömu nátturu, stóran líkama, er glóðlynd, með mikla raust. Hefur heidarlega með sínum manni, er þing mjúklýnd og forsjál. Eldur sínu vinnu og sínum ástæðingum rauðan og hvítan lit, breiðar áfram, þótt öðrum líki hendur, stolta framgöngu og talat hátt. Hefur oft svikum og sviker aðra, linnig þá er honum trú, er klökkur og dramblatur. Þá er sólin gegur um þannverki veitst, honum mikil hamingja. Rangir vitnisburðir koma honum til meins. Hann hefur sína hamingju helst frá frændum fólki þá. Hefur fátækur fjórir hluta af sinnar, en kemst síðar til góðrar hvíldar og munu sína mey til egla þá. Svartur litur er honum skadlegur, allis aðrir líki eru honum hollir. Hann mun lifa alla sína foreldra. Hans börn verða flest meyar.

rófningum, kemst oft til frama og umbotta. Hann mun óþlast stóran ríktönu, hvern ávara. Hefur stóran bít, kona hans mun honum til handar fara. Hefur augljóst andlit, langan háls og langt nef. Ef hann hlær þá hann hlær holer í kinnarnar, hefur stóran kemur en lítið bjóst og maga er snyllt í roðu, er rauðpræmur og hefur auðveltí sími til els og góðs. Hans byggindi koma honum sjálfum til nota með en öðrum, því hann er forsjall í sínum ástæðingum og hugum. Hans auðvafi munu skjótt skortast því hann hefur eigi hamingju með sínum vinnum. Er mjög hveigður til kvenna. Míti súðri er hans bístader og hamingja. Hefur hann 25. árs verður hann 30. árs. Skilkan hefur hinga sömu nátturu, er skapalót og gadd mörgum kvenlegum löðum. Hefur óstöðugt sími og telur vika sjar til og frá til els og góðs. Er oft undirförel og kannar oft okkuma sligu. Hefur tvígift. Hluna hamingja er börn og sveinsins með súðri en aðrar öðris skadlegar. Þeirra vershun allis helst að vera þá hluti, sem eru af lofti og jörðu. Ed. aldur þennar fátækur. a.s.v.

því og vill koma illu til vegar, og gleist yfi öförun. Hefur stóran bít, swart há og kringlött höfuð og emsi. Hann mun vör fastur. Chamingja sí er honum tilfeller mun er lengi vara. Hann gjöfr frændum mímum oft mikil gagn, en verður reglur. Þóð sem hann hefur heimskerlegt að mun bráðlega opirkerast, og hans lignir munu með sorg eftast. Hefur stóran karklika til kvenna, mun konur þá og með þeim mikla hamingju. Hann stór sjar í höp vandra og heimsker manna, kemst því í frændum bönd og fangelsi, hefur ymsan mötganng þá barn dómi, hefur þá náð hjó veraldlegum höfningjum og honum eru þá fátækir. Þar skoda af eldi vatni og dýrum. Hans dauð orsakast af vandra blóðslögu og vandra loftli. Þjórnverki hefur hann stórsta hamingju til þennar tvígift og akurgröku. Hann lifir alla sína börn, og hefur vesöld í sínum alderdömi. Börn hans verða öfyrirleitir og illa vinnu. Hefur hann 25. árs verður hann 30. árs. Skilkan hefur þá hinga sömu nátturu, seidist fjótt og ástökast skjótt. Hefur máluru, óstöðugt og afundis i möðu og mötganngi til

30 ára. Þó verður hún bilsfeil hún verður orleg og hefur
og skundur vel fyrir búi sínu, dramb sama reit er ofinsh.
er samvinda full og hún sínum iortum sínum, baklatal
eiginmanni. Hann fór af
hennar byggidennu miskum
mikla. Eitt dýr er hundur
gjörir eitt öf á hennar líkama
þeirra hamingju öftr er mót
vestri, flertar hún er blaudota
loftlegis hluti er þeim gödri
til lífibravds.

Lónsmerki
Hinn fella þann 23 júlí, sá
máður er undir því fadist
er sólarbarn, hefur og þess
er mennilegur og gjörglögur,
hefur skáfast sínu. Hóttur
máður og hefur fagrau líkama.
Er samvögull. Hann hefur
ökenna menn korrí er
frander sína. Er manntosta
máður mikill, hann seidist
gjöft er blakast skjöft, og mun
gjöra marga menn öftralega.
Hann hefur mikil hár, er þjórnur
ásjundum, fager eygjur stórnafötur
nokkur upprjett nefi, kringlött
kin kinn. Hann yfirlit er blakur
og blaudotur hvílu og saundur.
Hann hefur langan og sterkan
líkama, er bráður í sínu, er þó
slitkur vel. Slefr löngum til
mikils lardoms, er nokkur
undurlegur í gedsnumum og
kennst til öru í sínum alder
dönn. Slefr konur þarar þó mót
leyni, er þvöngast meðal
fravandi fjöta. Hann lifir
alla sína bratur og kennst þó
til lítilla fravanda. Hafi
hann 31 ár verður hann öftralega.
Slutkann hefur þó sömu mötlin.

dramb sama reit er ofinsh.
iortum sínum, baklatal
er hennar mann, er
byggum og aftur sjer
mikilla auðs. hún lori
margar hamingjur og
nori sig þar af. Hinn
litur mikil of kvenfólksjuka
dönnum. Eitt dýr grí
henni skota. Hinn eignar
tvo man og mun mikla
öru öftrast. Hamingju
öftr þeirra er vestur og
vit sundur þessum þeirra.
og lífibravt er göd met
alla jortlega hluti.

Dramb held

Ekki geta allir orðit mestir

það er fyrir nýr áur og svo
mörquum öðrum í okkar fjelagi.
Haf þess fimm það svo vel að
þess er ekki faram að rita
í blóði, þar sem svo oft er
svo göðar greinar. En þess
hugra sem svo, ekki geta allir
orðit mestir. Þið verðum að
gera það sem við getum, mesta
er ekki hadgt að biast við.
Þið gerum all of lítið að þess
í okkar fjelagi, að gera skyldur
okkar, í d. að rita í blóði. Þið
vitum við, að ekki er von að
það sje eður gött hjá þessum
áur og hjá þessum er varir er
að rita. En það gerir ekki.
Þið gerum það sem við getum, að nóg er handa öllum
og um lítið skyldu vora, og þið okkar að starfa, þó vit
er það gött. Þessum okkar
alla okkar fjelagsmenn, ef
þess hver um sig yntu vel af
hendi skyldur sínu í fjelaginu
þó er þess viss um, að það ynt
öðru vísi. Okkar mun þessja
vanna um fjelagið er við
förunn að vinna fyrir það,
og við förunn vesi á huga
fyrir að fjelagskapinum sja
yfir lítið það sem hann á að
vera. Nokkurs konur skoli
fyrir okkur, þar sem okkur
slöðugt er gefin hlutverk til
að leysa af hendi, og leysit til
að leggja okkar skerf til
virlaunar í þessum mállum
er fjelagið það. Þið mequum
allt ekki hugsa sem svo, það
gerir ekki til þó þess starfi
ekki nima er leysi ekki af
hendi það sem nýr var það

ad gera, Svona mequum
vji ekki hugsa, þess þó er
á huginu lítið, og af mörg
af oss hugsa svo, þó er
fjelaginu okkar holla þessum.
Þess á hugi fyrir starfnum og
þessum í fjelagskapinum
er það sem fjelagið fellur og
stundur met. Þið skulem
reyna að vera dandur og
slöðug í rásinni, allt leggja
okkar skerf til mállanna.
Gerum vit það, getum vit
afkast mikla. Þó mikla
mei er okkar grunar
Þið ungu menn fjelagar höfum
svo mörg mál á dagstos,
nóg er handa öllum
okkar að starfa, þó vit
förunn ungu menn fjelaginu
öllum þessum tíma er
vit höfum afgang daglegum
slöðum okkar. Þess kostum til
af sateja fundina þessum
vit gerum, svo við fylgjum
þessum met í öllum fjelagsmálum
Þið getum áreitara lögum
messa fyrir fjelagið er við
gjörum. Reyrum á kraftanum
svo vit þessum til þess, annar
er hollt við þessum minsti.
Gerum skyldur okkar í fjelaginu
og löllum svo stundarinnar
homa í öftri. Munum að
allt skal skyldan fyrir
stundarinnar í öftri.

Dyrleif

Þvort eiga dómur eða herrar að heilsa fyrst.

Þú viljum leggja til að það sjá sjálfsgætt að samman heilsa fyrst. A. Englandi Ameríku og vitar þar sem konur hafa mest sjálfvæði og fjálsæði. Þú þess þú og kvenmátt þeirra sjá i nokkru mibodid not þvi þar vopur enginn matar sjá að heilsa dómur fyr. Þóttan kammast vit og heilsa þeim mönnum einsum, sem hinar gefur um að vera i kunnings- skap vit, eða vill þekkja. Þessum gefur hinar engan gæmu. En oflur á móti á norðurlöndum er hit gæmstata situr. Þóttan Karlmenningur sem róta þvi, vit hvata konur þeir eru i kvætu kunningskap og dómur. Látu það líðast að þessu slopingu og slarkara heilsa þeim öllum samman, af því þau hafa hita líkveruleika og áhrifstærðar og talast vit þá ein orð. Þetta og annat eins finnst ykkur ef hit vill þýtingarlaus, en það er als ekki. Það að konum geti sjálfar rótt þvi, hverja þar vilja kammast vit af þeim mönnum sem þar kynnast, er tryggung þvi þvi, að þar þessi ei að meytast til að fald vit þá eta komast i frekari kynningu vit þvi. Þóttan gefur ekki álit valit um, met hverjum hinar er, en hinar á að mega velja um, hverja það er, sem hinar vill sjálf kynnast og halda kunningskap vit. Met þvi geyms hinar vörðun þá afhautar?

Sína og manna, og hinar sjálf selji sig ekki á sama líkka og hveru óvandotam slarkara, sem fjáls á slást i för met henni

Skrittur

Þvort slítkur konur einu sínu á hár og heiddust fjálsar yfi slár á er var þóttan skamt þvi. Þúttan var nýlögð og is ásláttur. Þess vegna esklu þar fylgdu þeim var þessum matar hit fylgdu, sá var i þessum met mannaþóttu slarkara slaf. Sitau var lagt af slarkara þess þau öll samhlita um konur er á árbakkan og veikur isinn framundan þá sege matarinn vit slítkurinn, um lit og þannu hallar sjá fram á skafinn "Gangit þúttan yfi á undan heilbrigðu minnar svo skal þú slarkast á eftir"

A. mati B. á gótu. B. "sviðu vit met nýtt A. "A. "Hér þá get þú ómögulega nýtt er svo kallt á höfðinu, hefi þú vort höfðlaus þá hefi þú vort sviðu vit met þvi A. þú er þóttan B. Þúttan þá er svo, hve nár vort þú afhautar?"

Skrittur

Argestinn.

XV. Argestinn	Sumudaginn 16. Mars 1924	3. Föliblót
Stendur	Ritnefnd: Jens Braksson	Ritstjórn
annarhöfundur	Halgarð Blöndal	
Samudag	Karolina Leiman	

Jungfrúarmarki
 Þúttan þann 20. Agust er af Merkurri nátturu melan- kalistur, kaddur og þvort, hefur góða hegtum er þegar ásjáttu þessi skar þá sjón langh nef- lilla hender og hyllis ándla- siti. Gefur mönnum vilu- röt skilningsfullur forsja- og niðurfertiger slarkara má sína bati hit illa og góða, elskar það sem er gott og skemtiligt girnist föðleik og munu velja margt nýlsamlegt þannu meistarar verða i vörðun sínum. Þannu velja að svara og forvara. Þannu þvi hit slarkara oru. Þannu slarkara hamingja þannu eftir mitaldersteint slarkara er guthroddur og síla vander. Þannu sjúkdómur þannu af unnyflaverk. Þannu nátturu- frottingur skrifur um þannu. Þannu er sviðvaxinn þegar þóttan er falkur i sínu. Elskar slarkara hit skugg. er slarkara þreyting, hófar miklu er endis bórka og munu met eppbútt lifit og deyr undir meyrarvæði þóttan er velbalandi og mildur. Þúttan þann 20. á dættur þannu sína er þá réidigjarn og fylgdu hit

Þúttan þessi þá sömu nátturu. Þúttan góttum er hinar gótt þá vörðun er hinar vörð. Þúttan er vís og góttur rätgjafi og munu konur hit slarkara hamingja. Þannu yndi er spil og söngur. Þóttan sítu þvort sítu sínum þannu öllu. Þúttan velja er hinar lystugri er á þessum slarkara elskar verða af þessum karmömmum og þóttan eigir munu er hinar þvort hit slarkara lignar met. Þannu sjúkdómur þannu af óþeldu þvortum. Þóttan niðurlaust og þvortan þannu þvortan hótt þvortan þvortan. Þannu hringja þvortan sítu slarkara vel vörðun og siglingar. Þúttan marki Jungfrúar þ. 23. Septembar og er af þessu nátturu. Þannu þvortur, heitur og vort. Þannu hit skugg. er slarkara þvortan er endis bórka og munu met eppbútt vörðun er velbalandi og mildur. Þúttan er þá réidigjarn og fylgdu hit

sáða yfi vinnu en vinnu
ekki yfi mannum. Ekki
get jeg hugsað mér, að þessi
menn inni eftir því ef
þeir einhverjum á efnum
yðru sjálfstæti í þeim
efnum, og sigurdust á
ástríðu sínu. Þannig má
lífa fara ótal dæmi, því þótt
máðurinn geti verið sjálf-
stætur í sumum efnum
þá er ekki þar met sagt
að hann sjá þá í öllu, því
þá er mjög fari. En eftir
því veigar mönnum
líkur, sem þeir eru sjálfstæ-
tur. Menningarleysið er engi
situr skadlegt fyrir oss, og
hefi þat komið margi þjó-
f og mörgum einstaklingi á
kaldan klakau. Þótt
sjaldnast þurfi að kaupa
menninguna þótu djótt og
sjálfstæti. Þá vantar þó
margan hana, mikið
fyrir þá, að þeir ekki afa
syr margar mentunar, og
eru af korulausi um velferð
náungans, og velja á þeim
sinnu eigin haug. Slíki
menn geta orðið til stórs
bálvunar fyrir þjóðfélagið
í heild sinni. Ef menningar-
leysið gengur of langt getur
þá, orsakað þessa glöpið.
Þjófnast og þ. Þá er ekki of
öðru en menningarleysi
þegar vel efnaðir menn
stela frá náunga sínum
lífrótti eins og kind þrossi
þá um líku. Þær í Skagafelli
höfum við dæmið gegnum

ljóðari til þessa.
þá er síður hagi að kalla
þá menningarleysi þótt
þjálfskyldu máðurinn gangi
vil og skeli sjar nokkrum
másvortum til þess að setja
hungur sitt og barna sína
þá er þetta mikil fremur
undir ósjálfstæti —
þá er vjer líkur yfi sögu
þjóðanna, eins og jeg benti á
áðan, og athugum gjörðis
þeirra þegar þar hafa verið
á ósjálfstæti og menningarleysi
ósigkomulagi sjáum vjer
glögglega hvernig iðnistkonar
svik og alskonar óþverra
glöpi hafa bláungast á mót
þeirra. Sem dæmi getum
vjer nefnt Spánverja er
þeir voru að leggja Ameríku
undir sig. Menningarleysi
þessa kom þeim situr á
kaldan klakau og endisinn
vart sá, eins og kunnugt er
að þeir mistu sinn samant
öll sín yfirrátt á meginlandinu
þannig fer þá að þegar
ósjálfstætur maður tekur
sjar vald, til þess að sjónu
sta ræta yfi öðrum ósjálfstæ-
tum hefur í fellu trú.
vit hvernig óþinglega, en
þegar sviat er vit bakinn
þá eru notuð alskonar
vjelabrogt og vofur bati
leyfing og óleyfing
þá er oft ótrúgt að övinnu
sjar sjálfstæti og menningu og
ekki sé sjálfum einstök-
lingnum að kenna að han-
hefi eigi nóg af þessum

kostum. Þá er eigi ástæða til
þess að ósjálfstæti foreldrar
ali upp sjálfstæti börnu. Því
lífi varla svo maður heiminn um
að hann hafi ekki lítið eitthvað
sjálfstæti og menningu, en á
mjög lágu stigi er það hjó-
ðunum. Til þess að bala in-
slíku þarfa góða kennara
í sveitum og kaupstaðum
þá kennara sem eru þeim
hófaleiknum gæddis frá nótt-
vinnu hendi, að geti einni
sjar ást og virðingu um glöpin
þa bannsin, en eigi þó,
sem að einu lardóms síns
vegna eru í þeirri stöðu
kennara og maður eru þó
vegur sem mest á heif
hafa á bál bannsin

G. Andriesson

Visur

Sleppum rotum höldum heim
sinnu latist yfi
þessis hroðast andasvein
í þeim glöðum lífi
þegar dæma öðra á
galla góra kíta
rotum þess að glemsit þó
gangi ei in mæta

G. Andriesson

Skrilla

Stein. Hveggli áfor mikið
Stíttis övetur í hafi, kom þótt
að kasta þurfti
fólki iðbyrtis, hópar þó
einn háseli. Munir eftir
því að þá er rjetter
kvemfólkesins að ganga
undan, kasti þó kvem-
fólkinu iðbyrtis fyrst

Argislími

XV Argungu	Sumudaginn 30 Nóvember 1924	6 Öluþláð
Skemur út	Ritunefnd. Jens Þriksen	Ritstjórn
annamborun	Katgort Blöndal	
Sumudag.	Magnús Þjarnason.	Alþ. Sölvafn

Hamingjan

Það er varla neitt hjér á jörðinni, sem meira er sókst eftir en hugtakið - hamingja. Með sterkum ástöðum þráir mannhjörtur hamingjuna. Allt berjast líf og ná þessu lakuroki. Og ólíkar eru þar leidis sem farnar eru til að ná því. Margis kvarka yfi, að altaf sje þeim sýnd um hamingjuna, og þeis mun aldrei, i' öllu lífi sínu vera þér um að ná i' hana. Þversu mismunandi er eigi skilningur manna á hamingjunni. Éinn heldur að hann fjumi hamingjuna i' því sem annar áttir óhamingju sína. Éinn hugsar sje að hamingjan sje fölgiv i' auðfumu og velmegun. Annar áttir að með völdi og menlun sje hana að fjuma. Þrogt og heitur virtist þeim þriðja, hín mesta hamingja.

Én alt þetta, er samt sem áður eigi nóg til að gefa nokkrum manni hina sömu hamingju. Jafnvel þótt þetta nálgist hana i' einhveru hátt. Þó svo mundi ekki hafa gróðursett hína brennandi löngu og þrá i' mannsbrjósti, ef ekki hefti vert líflok að verða handhafi hamingjunnar. Þó er ljellíðugt að segja, eins og margis gera, að eiga hamingju sje að fjuma hjér i' heimi. Það er að segudga i' móti guði, sem hefti gett heiminu sem vit lifum i', svo stóran og fallagan. Stóðugar hannu tölur yfi hamingju sem bregst, er merki andlegrar örþyngtar og bálarlegs veikleika, með óþrum orðum - vörkun i' krafti og mátt til að vilja vera hamingja samur. Sú hamingja, sta það sem talin er hamingja, sem i' fyrirkjöf fellur i' hendur vorar, er eigi og getur eigi verið hín sama.

vitunandi stóðuga hamingja er undrablóm, sem þínur verður að vinna hugi þínum blöngast og blómstrati og koma innan frá þeim sjálfum vit dagsljósið, þannig, er t.d. heimilislaun ekki sjálf- skap, er það ekki að meira sta minna leyfi get af okkar sjálfum. Stálgast þetta ekki fremur en nokkurt annað hugtak. Hinnar sömu hamingju þversu stór haffaðrökur sem er, hversu stór orður sem er, kemur au fjúrhöfnar verður vort hlutskipti, getur eigi gett oss hamingju sömu til lengdar. Það er sagt að hamingjan sje blind, og munu tala ósjálfrátt, að hún gefi oss gjafi sínar i' blíndum, án þess að vjer hjálpum sjálfu líf. En slíkt er heitum hugrunar höstlar. Tíð höfum tetta hvalningarmetal i' gamla orðtökum: "Þvers er sínnar eignum gefu smitir". Men segja að þeirskan sje hamingjusamasta afiskentit en það er heldur eigi rétt. Hamingja þeirskunnar eróvís, hín sama hamingja krefst fulls skilnings, ljósror með vitundar. Tíð verðum að láta reynsluna fara oss hlein þanninn, um hvað er sömu og hvað ósömu gledi og hamingja. Það verður oss sjáldnast ljóst sje en i' fullþroska aldri því meir sem latal er um hamingjuna, því meir sem hún er frá, því sjáldnar kemur hún. Hamingjan

er undrablóm, sem þínur verður að vinna hugi þínum blöngast og blómstrati og koma innan frá þeim sjálfum vit dagsljósið, þannig, er t.d. heimilislaun ekki sjálf- skap, er það ekki að meira sta minna leyfi get af okkar sjálfum. Stálgast þetta ekki fremur en nokkurt annað hugtak. Hinnar sömu hamingju þversu stór haffaðrökur sem er, hversu stór orður sem er, kemur au fjúrhöfnar verður vort hlutskipti, getur eigi gett oss hamingju sömu til lengdar. Það er sagt að hamingjan sje blind, og munu tala ósjálfrátt, að hún gefi oss gjafi sínar i' blíndum, án þess að vjer hjálpum sjálfu líf. En slíkt er heitum hugrunar höstlar. Tíð höfum tetta hvalningarmetal i' gamla orðtökum: "Þvers er sínnar eignum gefu smitir". Men segja að þeirskan sje hamingjusamasta afiskentit en það er heldur eigi rétt. Hamingja þeirskunnar eróvís, hín sama hamingja krefst fulls skilnings, ljósror með vitundar. Tíð verðum að láta reynsluna fara oss hlein þanninn, um hvað er sömu og hvað ósömu gledi og hamingja. Það verður oss sjáldnast ljóst sje en i' fullþroska aldri því meir sem latal er um hamingjuna, því meir sem hún er frá, því sjáldnar kemur hún. Hamingjan

Jens Þriksen (þriðja)

Stefnuskrá ungmennafélaga

Streyfing ungmennafélaganna íslensku er einför ung að árum til. Þó blundast fönum hugum um, að hún hefti þegar umið mikið gagn. Hugsjónir kemur eru göfgar og jagrar. Þar benda áskaniáminnum að sakja fram, að því takmarki að verða göfver þegru hús íslensku þjóffélags. Én til þess, að svo geti orðið þótt hver fjldagi, að eiga eld hagsjónanna fjálinu sjei þótt. Og i' eldur má eigi kulna, þó að árum fjölgi. Hann verður að vera afflakinn sem gefur honum blýsk til að sakja fram. Má þessi sökiv eigi huna sje en merkim er nóð. Þ.e.s. hagsjónumun bregst i' verulika. Én þar sem

markid er balt hött, einn og
hjo ungumefjelögumun gelv
vafi leikið, hveð nokkur
fjelagi hefi fullkomlega nóð
því
Einn þó um það megi ef til vill
leita, þer hvegiun fjelaga að
keppa að því, að komast einn
nerti markinu og hegt er.
Einn þess þarf hveð fjelagi
að hafa fullan skiping og
fjelög hugsjóninni, og vilja þess
að fjela þor hveð, sem heppilega
hafa reynt, þo kunn að
reynt.
Einn hafa ni alls fjelagar gert
sjá fullan grein fyrir þessri
hugsjón og skyldum þessum, sem
hinn legur á hveð þessri.
Einn getum skal að því leitt
hvegiun rjett svar mundi
hveð. Þetta er spurning, sem
hveð fjelagi verður að svara að
sjálfum sjá. Hann eigin
samviska verður þo donori,
sem svarid gefur. Líklegt er, að
svörin verði einn ósamhljóða
því "Svo er margt sinnt sem
skinnið." Einn hvegiun sem
svörin hljóða, er næð synlegt
að fjelagar hugsi um þetta
mál. Aranger starfseminna
er undir því kominn, að
afstafa fjelaganna til þessara
mála sjá rjett. Og hugseminna
þess mál þarf að halda
vakaði. Fjörðist því heppi
legt, að um þau sjá rjett.
Þessa sem flesti að birta
skotanu sína. því þótt
meinn stefni að samamarki
eru leðurar margvislogar.

Og þor þessa að skyrast.
Hveðformusku leðurar í hveð
máli verður að fjuma. Einn þess
þess verða sem flesti að leggja
til sítt.
Hveðformusku dylst engum að þess
er hveð merka vandaverk. Líklegt
mundi svo fara, ef einhver þess
að rita um þessri atviti, að
morgt mál að því fjuma.
Einn þess alls ekki, að aftræning
Annad adal atviti er það, að
meinn hugsi um málun. Þó
er og von til, að takmark og
leidis skyrast, hveð hvegiun
fjelaga. Og þannig þarf þess
að verða. Einn hveð vill verða
til þess að byrja?

Magnús Björnsson

þeim sem guð vill hjálpa er vel borgið

Því blinda ómussuminn,
blöðu fyrir utan höll konungs
nokkurs, þor sem hann hjálpa
hveð sína. Konungurinn
heyrði á samtali þessra inni
höllina. Annar sagði: "þessum
sem konungurinn vill hjálpa
er vel borgið." Þess sagði: "þessum
sem guð vill hjálpa er vel
borgið." Konungurinn heyrði
þetta, hann ókvað því að
reyna hvorum mannum
hamingjan fylgdi.
Hann get baka svo starfandi
í annad þessra get hann
selja gullstykki, svo það

þess þessra. Í hveð var á þess
hitvanalega brautdilig, sem nokkur
er í braut þess sem birta er í
matarveislum konungs. Þess
skipaði konungurinn að þessra
brautid skyldi þo beiningum.
Þá sem alaf voraði á hjálpa
konungurinn. Einn hveð hveð
til þess er voraði á hjálpa guð.
Þess meiningu yfifagði
höllina, og spurdu hvorum annan
hvort þess hefti verid gefi:
"Endall vel bakað hveð braut"
sagði annar. Þess sagði: "Brautid
mitt er svo þess, að í því hveð
að vera rjett og hveð. Eg er
mjög laskur og þoli það þess
eigi vel. Ferðu ni miskunna
vinnu, og hafðu skifti við mig
á brautinu." "Í nafni guðs," sagði
þó þess, ef það á þess gelv
glöð þess, og þess höftu skifti
á brautunum
Morguninn eftir, stóð á þess
annar beiningum þess vit
hallardyr konungs og þess
eins og daginn á þess: "þessum sem
konungurinn vill hjálpa er vel
borgið." Þess ómussu þess
konu eigi aftræ. Hann þess
eigi þess að hveð ómussu
Konungur gekk niður til
blinda mannsins, og spurði
hvort hann hefti gert við
brautid, sem hvorum hefti
verit gefid. Þá blinda svoti
að hann hefti heft skifti á því
og brautid hvorum. Þor er
það hefti verid miklu hveð
er sítt eigið braut. Þá sagði
konungurinn alvarlegur við
hveð sína: "Þá drottinn er þessum

þessum hjálpari, þessum sem guð
vill hjálpa er vel borgið."
Þess lilla saga gefur oss öllum
einhugsmar efri
Hveð þess
þessum

Smaregis

"þess þess sagði Þess VII
er þessa baulði metan rjett
hann var að fara.
"Þess er hveð er minna
er um ullina." Sagði málun
þess var að klippa gisina sína

þessum sem er sölt
þessum

Á kaupmannsbirgði veru óku
svinn og vinnukonan ósölt
noslum því af engu. Stilkann
hafti svo ammet um morguninn
á hveð hefti er hveð til að sakja
þessum í kaupid. Hann þess því
ókusvinnu, sem ekkert hefti
að gæra, að sakja hann, er hann
neiladi. Stilkann hefti hann voru er
of gotur til að hlampa þessum og
þessa fyrir sig. Einn hann þessum
kaupm. hefti á samtali þessra. Hann
kalladi á ókusvinnu, og spurð hann þess
hann vildi er sakja þessum. Hann sagði
að það voru er sítt verk að vera í svinn
ingum. Þess samantala ekkert sagði
ingum. Þess samantala ekkert sagði
kaupmatur er hveð kallat þess þessum.
"Á gála hestama og aka þessum"
kaupm. þess skal er hveð þessum aftræ
er þess hefti rjett þess til. Þessa hestafyrir
vögrinn og aklu Stilkanni til rjett
blinda eftir rjettum.

Argjóstinn

14. árgangur	Sunnudaginn 14. desember 1924.	2. Lóubl. 1.
Kemur úr annan hvort sunnudag.	Ritnefnd.: Eysteinn Þjarnason. Egþór Stefánsson. Valgerð Blöndal.	Ritstjóri: Magnús Þjarnas.

Ávarp

Argjóstinn sendir öllum fjelögum kvæði sína og heitir á þá til fulllingis á þessu nýljofa storfári.

Vill þann þá fyrst smá máli sínu til þeirra, sem í ritnefndu eru valdir. Selur þann eigi þótt meala von slátranga, saki þess, að þeir eru fastir storfamenn fjelagsins yfir þenn tíma, sem útréfningsin gildir.

En þótt og aðkilgast, að menn vegni að vaxja vel fjelagsstýðla sína, þvægi nafni sem nefnd, og hilt ekki síður, að menn af hugrun sína og herra á hýpla sjálfum eigi. En þetta tvöföldu gæro þeir á nokkru leyti, ef þeir vita á blóði.

Þeir ættu völa ritul, svo á af viti egi, nema met nokkurri umhugrun. En þegar ein þvæ þess ritul sína gæin, þinnu þann sig áuggari til á vita átra.

En þótt er ekki eigi á þess áðuna á þá fjelaga, sem ekk.

stafa. Þótt gæla leyti svo mikilvægar orsakir til þess, að fullgildas eigi.

Þá met blóði til þess, skifta mönnum á tvo flokka. Þ fyrri flokknum eru menn, sem vita, þegar þeir eru til þess nefndu.

Þi gælu þótt fyrri, að þeir gæli ekki ritul, saki annara storfa. En sigursall er gítur vilji, og þessir menn eru allaf vissir á innu störf sína af hendi, enda þótt þeir gæti ef til vill ekki storf á þenn tíma, sem gætt er vil þvæ.

En af þessu gætu leiti þótt, að blóði egi ekki allaf eins efnismikil eins og vers þess.

Verður ekki vil þvæ gætt, nema þvæ megar vil gætti fyrri fjelagum og þótt þess neulagn laga, ef vel á á vera.

Þá er á minnast á þinnu flokknum, sem er þvæ miltur all-fjilmennur. Orsakirnar til þess eru átalmeigar, en þvæ verður á nema á bustu, eftir þvæ sem hegt er. Þ þessu vil þvæ þvæ eins og öllum áðrum, sem þvæ leyti þvæ

met höndum, er þó lakinn. Eftir
ist, að allir taki þátt í stofu
innu sem þó geta. Þessvegna
verður að leggja þopp á, að
fakka höndum á áður nefndum
um flekki.

En þó er þetta sagt
en gert. Verður þó ókleift,
nemo telur að eigendur þófi
á hugar á þín gjöf. En vofa
laust milli lítla undir og
tjálfa til þess með ginsum
volum, og alla fjölega að
þó þó þó á hugar.

Alti einhver yfir að vita
grein, velur þótt að hugar
þó efnir, sem þótt hugar
yfir best að vita um. En
þegar þótt hugar best að hugar
efnir, er þótt ólík megra, að
ekki yfir heppni leyt að hugar
undir eins að vita. Heldur
munu þótt stýrja að hugar
um efnir í nokkra daga.

Þótt ekki að fella miltur
vein stöf, vegna þessa,
heldur líta hugar dvelja
vit efnir þótt stundin, sem
önnur stöf, ekki þótt hugar.

Ekki þessu milti skjótt
efnir best, og er ekki
líklega en undirvitandi
ge þótt að veiki.

Eftir áður nefndum tíma
er svo efnir vofa, eftir
þótt sem þótt ólík hugar
leyst. Er þótt oflost af
milti að taka og fjöldgest
af vita greinina.

Þótt einhverji ekki
vegnit þetta, alla þótt að
þótt þótt og vita þótt þótt

gest. Alti hugar fjölega að vera
þótt þótt hugar að að þótt í
þótt, að þótt hugar sína
viti.

En þótt hugar verður einnig
að þótt þótt óst þótt fjölega,
að þótt vofa vit sína, þótt
vegna gjöfna sína og eins þótt,
að þótt er alltaf að gagna.

Þótt alltaf verður þótt hugar
en þótt, að að þótt fjölega í, að þótt
hugar sína í viti, er þótt
að vofa gins á hugar milt fjölega
ins. Þótt þótt á viti, geta vel
þótt semar, enda þótt þótt
þótt að hugar.

Fjöldgest ekki þótt milt
milt í dafinnu, sem þótt
vi lausna. Þótt megra þótt
þótt, að miltin yfir vofa þótt
vofa og skjótt, áttu en þótt,
er þótt í framkvæmd.

Þótt þótt að miltin yfir vofa
í fundum, er einnig megra
leyt að vita um þótt í þótt.

Er þótt að gildu reglu, sem
eigi verður þótt, að þótt
þótt sem þótt milt er vofa
og undirviti, þótt meira lík
er þótt, að framkvæmd þótt
þótt vel. Alti uny megra
fjöldgest að þótt hugar að fjöldgest
þóttin reglu, þótt þótt hugar
í hugar að framkvæmd vofa
milt.

Alti í þessu sambandi
munna þótt, sem sagt er
um þótt Sigmundson. Þótt þótt
vofa þótt, þótt þótt hugar
vofa milt í hugar, að þótt
vofa þótt grein þótt þótt

þótt sína, Alti fjöldgest. Þótt
þótt lundum munna þótt
þótt þótt að þótt miltin,
áttu en þótt þótt þótt
þótt sigurs. Er þótt vofa leyt
í þótt sem áttu að þótt
þótt hugar til þótt miltin.

Eins og áttu er þótt
þótt eru milt milt, þótt
að þótt yfir ekki. Þótt, sem
þótt að vofa. En vofa um-
vofa þótt geta þótt fram
miltin í sambandi að-
vofa, sem að gagna
miltin vofa.

Er þótt þótt óst
þóttin, að einhverji
þótt að vita um þótt
milt

Endur svo þóttin
um miltin sína með þóttin
vofa, að vofa megra gagna
vel.

Ritstjórnin.

Uppá.

"Þótt er þóttin um þótt
altri þótt vofa
að vofa þótt í sambandi
og samt að vofa að vofa"

Þótt mun ekki vera
vofa í þótt, að vofa hugar
vofa munu þótt skemli leyt,
sem yfir þóttin um þótt.

Þótt einhver þótt ekki geta
vofa utþró þóttin, sem er
svo stótt þótt áttu munna,
getur þótt þótt vofa

um þótt í hugar yfir og yfir
þóttin hugar hugar og þóttin
en þótt er að þóttin hugar
þóttin óst vofa þóttin,
sem þótt vofa þóttin, er þótt
þóttin yfir hugar hugar
um þóttin og þótt ekki til
meins þóttin, nema þóttin er
vofa þóttin utþró lundum munna

Þóttin, er þóttin vofa utþró
sinni. a. m. k. að vofa
leyt, geta líka endur líf
þóttin og vofa utþró að-
þóttin, í hugar yfir og
líf þóttin í þóttin vofa
lundum munna munna,
þóttin sem all þóttin, er
miltin þóttin líf þóttin þóttin
þóttin að vofa sína og gagna
munna þóttin er vofa yfir
þóttin sem í miltin geta að þóttin
er þóttin að þóttin, að miltin
þóttin yfir vofa vofa leyt
þóttin altri áttu í þóttin.

Líkt er þóttin með vinna,
sem ekki þóttin yfir þóttin,
þóttin endur líf þóttin þóttin
stundin, er þóttin þóttin skemli
þóttin þóttin og þóttin þóttin
vit munna að þóttin þóttin fram
og vofa munna... og vofa
þóttin alburðin eftir munna
og gagna þóttin þóttin miltin,
er þóttin endur líf alburðin,
en þóttin þóttin vofa þóttin
skemli. Líkt munna þóttin þóttin,
er þóttin þóttin þóttin miltin
og yfir þóttin miltin í all áttu
lyosi. Skemli þóttin líktin þóttin
áttu með þóttin að vofa af
hugar sína eftir að þóttin

ratur geta þau af þess
göta huganum. —

Þú um jölin þess
verit sít mörgum stikum
frakornum. Þú mun vera
ósti akkas eitra, at flest
þeirra nái at stjótla orlum
af þúta af þess göta hug-
anum af þess þess. Þótt þú
altaf fleisum af fleisum
þú, at kenningas Kristo
eru einar þess megnar
at beita mennina. En
áhrifa þeirra þess at geta
meira í dag þess monna
en verit þess. Sónit af som-
þjót þess at akkas, þú at
þess þess er atal-
viti kenningas Kristo.

En einmitt í þessum
efnum er akkas mön-
num mjög óþolavott.
Heiflin af þess þess
eiza emþía afonit
í tóki í þessum men-
anna. En allis þess, sem
þú í sigur þess göta,
þess þess þess.

Þess vana, at þess
þess þess mennina þess
Kristo, so at þess andvitt
at skilja gileli kenninga
þess. Í þess þess, þess
þess þess þess.

„Gleðily þess“

M. Bj.

Heimleti.

Þess datt í hug, at þessa
þess nokkum orlum um
heimleti. Vit verlum aldrei
um af innit þess.

Þú í tímum, þess
mestum þú allis viltast
vera unclisakotis allskonas
eizkdomum, af flestis
af ekki allis slofo þess
þú sít þess, sem
svema í af í allum
hlutum af ekki sít
akkas eizk þessum.

Þú hótla mi megris,
at ekki eiz gött at forðast
þess sona þess, þú
at þess sít ekki meit
þessum augum, en gött
vitt er at þess vit
þessum óvinum atalotas
at minsta kóti í allum
mannu þess þess af þess
sem um nokkum
í þessin eiz voka
getur verit at veta.

Þess so vottit þess
meit þess, af at þess þess
andvitt. Þú er at þess
heimleti.

Heimleti í þess, þess
þess af þess þess
vel af vottit, vottit
sundur fötin at þess
þess en þess skimas þess
þess í þessum sinum af
sopra þess óþess, þess
þess gluggana aft, þess
þess at solast þess þess
sem þess inna af forðast

allum voka, þú at þess
sem vaki er þess all-
sít þess þess þess.

Þú er af ekki sít
vottit at þess vel þess
eiz þess. Vit vitum
þess all, en gerum þess
þess meit ekki noju vottit
þess, einungis vagna þess,
at akkas þess ekki verit
kunt þess ungun.

Þú í þess, þess sem
vottit þess atalotas
at þess vera þess at þess
af þess vottit. Þess
þess er atalotas þess, þess
þess þess at þess þess
skit af vottit af þess
annum, af þess allra
þess, en þess er þess vel
þess at þess þess, þess þess

Þess þess, at allis
at þess at þess
tettit þess. Þess datt
í hug, at í þess þess
af þess, at þess at vera
þess vottit, at þess
óþess, þess þess at allis
gatu þess þess so sem
eiz þess í vottit.

Skjöld þess gatu verit
þess þess þess en
skjöld þess.

Þess þess gatu so
þess þess þess þess
þess vottit, þess
heimleti. Þess at vottit
þess allu at þess
þess þess. Þess þess
ekki um þess þess
is, þess sem þess er þess.

Þú er vottit vottit at-

menningu geti þess
sít þess þess, af þess
þess þess at þess þess
þess eiz megris so vottit
af þess þess vottit.

En at þess þess um
þess þess þess þess
ekki meit, at eiz þess
þess þess. Þess þess
er at þess þess vottit
þess allis þess. at minsta
kóti í þess skitit at þess
en meit er, af meit-
vottit þess þess at vera
þess þess vottit af þess
þess um þess í þess
skitit at þess en þess meit
meit, sem at þess eiz at
þess. Þú þess þess meit
ekki um vottit þess,
þess er þess allra meit

Þú er vottit þess, at
þess akkas er þess
þess sít þess, þess
heimleti ekki gott.

Þess meit so megris,
en flest vottit í þess
þess þessum meit
af megris.

Þess akkas. Þ. d.
þess vottit - sít þess
þess er eiz þess í þess
af þess. Þess þess af-
laust þess, af þess er,
at vottit þess skitit is
þess, en þess er þess
annat. Þess, sem þess
þess, þess þess
þess í þess þess is
þess þess þess, í þess
at þess sít. Þú
altaf er þess þess.

at koma, frá, frá til tölur
 leysa fönum, sem þess onni
 egi smit. Hvat skyluli
 matar frá mikit frá hinum?
 Þaugetikur segir fljótt
 til sín, en fjölmargir
 sjúkdomar liggja lengi
 niðri, þú um sig á
 öngi á.

Þaugetikur heit-
 bryttur, allir hveint ekki
 at þess at smita ábra,
 þitt at þess frá mat
 mol, at eins ef þess
 gætti naga leysa hveint tæti.

Þess egi vund leysa um
 hendur á hveint skifti
 eftir, at þess leysa ef
 egi óhveint. Þess at
 allir at gera, þú þess at
 vera vissir um at vera
 hveint um hendur, þess
 frá smesta vit mol á
 molat - á tölum

Þess vortum vit þess
 unakomur at þess óþyrt
 á, þú gegnrost ekki
 sjólfum ef allum þess,
 sem vit ungrungumot.

Vit vortum margast
 at grasla á þaugetikis-
 sans - auvitul mol
 þessum höndum. En
 sött hveint þess frá ekki
 gegnum skinnit, ef
 svo þess vit ekki
 vund leysa vit heitun
 sagnvotni ef þessum
 höndum mol. Þess
 er um allur goldurinn.

Vit þessum á þess
 smit, sem ekki verður

þess komist at smesta,
 en vit þessum allor ef
 til vill fjörlin sinnum
 á dag, þess best þessum.
 Þess er svo ógætt at þess
 egi; manni tilur afir-
 leysa svo vel, þess hönd
 vortum eru ungrungumot.

Þess er þess sem ungr
 hefir tilur fundist sorg-
 ley egi, ef þess er at
 egi þess molat at mol
 skitnar höndur, - þess
 vortum sem stund
 alger leysa vortum leysir
 gegnrost smitum ef þess
 ungr hugmynd um höndum.

Allir þessum ef allir þess
 sem egi um ungrunni þess
 at þess þess einn fyrsta
 tilur á ungrunni at þess
 þessum at þess egi
 vel ef vortum leysa um hönd
 vortum frá þess molat,
 ef þess ef þess tilur um
 mol: "þess þess ungr þess
 ungr, sem þess á at þess."

Þess er ótætt, at þess
 smit at leysa á þessum
 áttum en þessum eru þess
 á ungrunni, ef svo er ef þess
 mol naga flin sött hveint
 at þess á þessum þessum
 á þessum. Þess vortum
 svo ungr vortum leysa.

Þessum smitum flin
 á þessum en vit þess
 hugmynd um, frá at
 þessum komi ekki á þess
 frá en þessum þessum.

Ragn hveint.

Árgeislinn.

Mt. árgangur.	Summudaginn 11. janúar 1925.	9. Lóubl.ð.
Stemur vit annar þessum sunnudag.	Þessum Stefánsson Ritnefnd.: Guðmundur Þorðsson Steinþór Guðmundsson	Ritgjafi Magnús Bjarnason.

Nokkur orð um Lönlist.

Mörg eru þess molat þess
 kuru þessum, sem okkur er
 nauðsynlegt at hugsa um ef
 vortum, frá at þess er jöfn átt-
 andi at þessum andann, eins
 ef þessum. Þess vortum at
 frá sína and leysa þess, alveg
 eins ef þessum þessum
 sína líkam leysa þess, til at
 geta þessum ef stórfól.

Þess egi ekki hefir vit
 talat egi vitat um lönlist
 þess á þessum okkur, ef
 lík leysa smest þess þess,
 at okkur finst þess til
 útsei; vit þessum vortum
 okkur ef þessum þessum.

En hveint? Þess þess, at
 vit þessum ekki hugast vit
 ef ekki leyt okkur þess
 til at þessum þessum gífur-
 usla list, allra lista.

Þess er mesta egi leyt,
 at til egi segnis um þess
 þess þessum þessum, at þess
 listin egi gjöf gatanna.
 Þessum hveint ekki getat
 hugast egi annar ungrunni
 þessum.

Þess alda at þess hefir þess
 vit þessum manna á þessum
 inni, at englar ef þessum
 þessum vortum egi þessum
 þessum drottinn, ef þessum
 þessum þessum til dýrta.

Þess þessum til þess
 at þessum þessum komist
 inn á þessum þessum,
 þessum til þessum.

Þess vortum skrifala
 ungr ungr, ef þess þess
 molat annars: "þess set
 þess ort er þess skil um svo
 ungr mol, at á þessum
 vortum þessum hveint, ef
 skilur þess, at þessum þessum
 vortum til gats er þessum þessum"

Hann tekur undir met
Dóthe sem segir... Þótt listin
er feygurta apinberan gæði.
Tú er víst, að þess
kennir og innri sjúni skella
ins, sem þvorki verða kladdar
í stein, líti nje ort, þess
lönlistin lítur svo, að
mannshjörtul skilur.

En hvort er mi löntlist?
mun morgun spyrja. Af
hvort fjöllum er hin afin?

Ef vit lokum eitthvort
lag og viljum gera okkur
gjótt, hvort þú sjá, sem
myndi lofist, þá verum
vit augun í frent, sem
allega ein kenndi þú.

Dýrt og framt er þú ly-
tinn sjölf, lónar í ösket-
inni ort; vit getum nefnd
tverr lón ut af fyrri sig,
og afsótu hans líti himna,
og svo gæði hans, ef vit
höfum afur til þess þess
í söng þú.

Í öru lofi er þú hejót-
fallit sem ein kenndi lofi.
Sjást hvort lofi þess ösket
hejótfall.

Þú að lokum er lofi
semal í ein tverri lón-
legund; venju lega í elis
eða moll.

Þú vit vitum mi þetta,
og getum nefnd tverri lón
og hejót í lofinu, skýtt
og sundur til þá, megi
þú ekki líti að gæta skýtt,
hvort löntlistin er í edli
sinu. Þú ort er ekki
skýtt, hvorsvegna þessi

ösketna löntlist og hejótfall
sem lofi þess, verkos þess
í öskur en ekki öskur,
hvorsvegna lofi verkos þá
öskur þess kenndi, en
ekki öskur.

Þú vitum að löntlistin
lónar miðli náttúrunnar,
að þess apinbera öskur
þetta ís heimi eðla þessins.
Lón og sálin teitir þú
í efri heiminn og teitir
gæðdömsins, þú ort sem
þú er sunninn, þá er
þú ein ort met löntlist-
ina.

Þú ort löntlist svifur í
sviti þess gæða. Þú ort
er ekki fremur af þessum
heimi en mannsálin.
Þú ort til þessinn, þessi
legni þess miðli manns-
sálinnar og gæðdömsins,
leggur dýrt og innort inn
í sál tverri ein stöðing.

Þú er þú engin furða, þú
sá þetta bítilt í verkum
lön sköldanna, þú sem þú
komast heit. Þú er engin
lítilvígur, að höfundur þess
með þess löntlistanna,
sem lítil hafa, eru lítil-
lega efri. Með löntlist
Beethoven segir líka: „Þótt
listin er öru apinberan,
en all mannlæg speki.“

(framtalð seinna)

Þú þú Stefánsson.

Hugleiding

Eft þess verit lónar um
þú í fundum öskur í
verur, hvort stöfín þess
miegjót nitur í fjölgona,
og er þú sál. En hvors-
vegna er þetta þessinn?

Þetta er spurning, sem
þú þess þess líti að svara,
og þú að þess þess megi
ekki telur líti þess, vil
þú þess í notkun at-
viti, sem megi virdist,
að stúli að þú, að svara
hóli þess.

Þú er þú fyrst, að þess
menn, sem eru fundar-
stjórnar gæði of líti að þú
að skipa stúlkur líti þess
stórfa. Þ. d. í vitnesni,
þú fundarstýja, þú
vitar o. fl.

Þú þess, að þú sjá
fleri stúlkur en þetta
sem ekki stórfa, og er
þú undir þess, þú sem
fullvort er að megi
þessa eru einu gæðum
þess þess þess og
þetta þess.

Þú stúlla skipul til
þess, að komu miðli mál-
efri í fund, þú gæti þú
að líti, að þú þess
miðli þú mál, sem þess
þess líti sig notkun
skifta, og gæti þú ort
líti þess, að fleri stúlkur
þess líti miðli en áttu, og
er þú stórt spórt stúlit.

Þú virdist megi þú undir-
legt, að þess verit er að
lónar um að þess í nefnd,
þú er oftast sátt, „mi þess
að velja vel, en í stórt
þess ekki að segja, „mi
þess að segja velja að
stórt menn.“

Þú er stungit upp í nefndar
mínum og verit þú
oftast löntlist þessinn.

Þú þú ekki megi líti þess,
að stúlla þess, að vit stúlla
þess svo ingtar, að vit viljum
þess ekki í nefndar

Þú megi þessinn þess í
þú að komu í fundina
og segja sig jöfnu líti
þessinn og er þú megi
skoti, þú að þessinn
viti ekki af þess þessinn,
sem þú þess mi.

Þú vit einnig mínum
í þú, að síðan þú komu í
þetta þess þess ekki megi
greinar komu þess en sá,
sem þessinn skrifar í
sálin þess. Þessinn

Þú ort megi að sjá og þess,
ef stúlla þess miðli, sem
gæti líti þess, að þess stúlla
sem að þess þess stórt
upp í fundi og lónar,
stúlla upp og þess ortu

Þú þú Stefánsson

Mannsafrin

Öfin manns, hún er
svo fjöt að lífa
og öllum hult, hvort þá
lekar vit.

Þautinn sæðt á barns-
aldurinn blifa,
en bregtur stundum
út af þessum sil.

Gleðjarnst fri, - og þó
sem mest, á malar
matar drætur ljós, en
munum af:
allir flytja einhverja -
líman ljólan;
enginn veður sinum
soma maturslot.

Gut. Sindrjesson.

Terhendurnar lífa.

Algeislinn.

14. árgangur.	Sunnudaginn 25 jún 1925.	10. tölublað.
Stemur ísl annanhvorn sunnudag.	Pjelas Eiríksson Ritnefnd. Pálina Jostar dóttir Sigríður Kristján dóttir	Ritstjórn Magnús Björnsson

Lakning með fri.

Í öllum stjöllum
þjótfjelagsins fer sífellt vax-
andi áhugi fyrir málfrinu.

Lakning með fri.

Ög dæmin af þessum „krofta-
verko lakningum“ virðist fara
mjög vaxandi á þessum síðasta
línum. Stólar frásagnir
um þella koma nú frá hinum
enska og amerík. enska heimi.

Vit nokkur lönd þjóttinnor
erum yfirleitt hneigðari til
afsenda, heldur en Ameríka-
menn og Englandingar.

Þó er heldur ekki hægt að
segja, að laknar voris eru
velvilgðar þessum ölerde
mönnum, sem segjast
geta laknat niungunn á
duldun hött. Líffarsjúkdómur
eins og krabbamein, leringu
og áfara bakteríu sjúkdómur
ötla laknar á ölli eru

hægt að lakna met smertingum
eða viljapraki.

Þetta er dæmtil frásaga
af Nj-gjaten-skum „krofta-
verkomanni“, sem nú er
mikil skrifat um í amerík-
enskum blöðum.

Nafn hans er Tolu Wierman
Rotana; hann er innfæddur
Maori og vorð kunnur
metur löndu sinna fyrir
rínum fjöllum árum síðan.
Orðstír hans breiddist fjötu
út, og einnig til Evrópu manna.
Ög nú hefur Rotana skjólstal-
inga út um öllu heimi.

Þinn síðasta þriggja árum
hefur hann fengið 160,000
beitar um hjól, skýris
skrifari hans frá síð
amerískum blöðum.

Í sömu lína hefur hann
fengið þjóf frá 110,000
sjúklingum, sem skýra
frá á þess eru önnur
heilbrigðis fyrir hans hjól.
Ein af hans mörkustöðu

Leikningu, sem vorkli
efli leik um all Nýja-
Gjöld, skedi fyrir einu
ári síðan.

Stúlka af nafni Jennie
Lanmas hófði sérir örkunir
all af. Hinn góli ekki
setil upp i rúminu án
stutnings, og hin hófði
ekki gengil síðan tíru
vörður. Henni datt i
hug at skrifa Rotana og
spurdi hvernig hin gæti
orðit heilbrigð. Nokkrir
síðar fjelk hin brjef, þó
sem Rotana kvætti hona til
at Leysla gæti, met
sannri ástund og óþreft-
andi Leis i þó at "gud
þessi mött til at tækna"

Hinn átti gjöld at biðja
gud um hjálp, og Rotana
at lita einnig at biðja fyrir
henni. - Þótt þó þó ekki
um hennar sakir at ræða og
þó síðar nokkro smertingur.

Rotana sendir állum sínum
sjuðlingum i Evrópu brjef
sem skonas og til ann þó
Jennie, og ekkert annar.

En þu unga stúlka
segir svo þó, at hin hófði
berit sífel í tvo daga
eftir móttöku brjefsinu.
Um miðnætti fóru hin
afstraum fóro gegnum
líkama sinn. Þá fyrsta
skifti i þó, slökktu hin
forn in rúminu og
kallði: "Jaf gét gengil,
mamma"

Eftir sík er þú að gjet-
...
hinn síðar þó aflur

lega orðin heilbrigð.
Rotana nota aðrei
metur, henn trúttu aðrei
til hvars. Hann leiddist
inn i þessa brant i
ein kemri leysla.

Hósti hann fengil spjök
veikna, þegar hin gekk
i landi honu, nokkro
eftir stíðit, og misti
hann þá alveg heyrnina.

Þótt þó hann góli þó
ekki leik þótt i somvatni,
þó hann at gefu sig nýjig
mikil vil testi. Hann
les af ölungu Nýja-testa-
mentit, og þegar hann
kom at fröðunum um
hinu sjúka þjórn hunda-
hófningjans, sem Jesu lita-
ði, datt honum Rotana
i hug, at hann gæti
einuig litaast met þó.

Hann byrjaði undir einu
at biðja og fasta, og eftir
seu daga hófði hann fengil
heyrnina aflur. Þá þó
hann at tækna aðra Maora
sem voru voru sekkir af
afleitningum. Influencuor

Þú kemur ein af
hinum fyrsta fröðunum
um litaþingur hennar.
Stúlka ein sem vor blind
eftir Influencuor kom til
hons. Hann kvætti hona
til at brúa i "einu
sannan gudi," og fasta
byggun vil beinna. Þótt
meit lét hann herra sinn
ypri augu hennar, og tók
hann síðar þó aflur

Hann góli þó gjöf döttila
birta. Hann setti aflur
hottinn fyrir augu hennar
"Hvert gjöld þú síu?" "Stæms
nokkro hluti i þóttu."
"Þaðu heim, i morgun
mun þú þó gjöra þína aflur
og svo er seft at blindan
hófi alger teza baltu."

Rotana vor upphoflega
velþnada Maore, henn
átti þótt ekur tigesum til
125 mílur frá Wellinlon.
Fáti honu vor leit þótt
Maora flokks, en hófði
hófnót þjá gudu og djöfkuninni,
og gengil inn i enku
kirtejuor.

Rotana lét stöðugt
i eignu sinnu, henn
lekur ekki vil gjöldi af
sjúðlingum sínum, þó
at hann met þótt mótti
gæti orðit flugrikur mótus

Hann hófði átti miltum þótt
i framforum Maora, huti
sílferdis tegum og efnatögum.
Þótt eru at eins þótt Evrópu
menn, sem hófði gjöld hann.
En þótt, sem hófði gjöld
honn segja, at hann gjöf
fæklar aflaunn en meir-
tala manns tegur. Hann
gengur kleddur einu og
Evropu mótus i bláum
Chevrols-fólum og tákitt
nýjig síðugum Engleöng.

Þegar hann fer i sjúðroviðjun-
er til landa sinna, þótt
hann vonu teza einhveru af
litlu sonumum sínum met
gjöld. Rotana virði þótt henn

þótt þótt met gjöld, at hona
gjöf smiltumenni.
(Laulega þótt),
S.H.

Mödurast.

Öllum hófði komit saman
um þótt, at móðurastur gjöf
einhver hin beðla til fenging
munnlegru eítas.

Listamenn sin hófa leit-
ast vil at sjúka honu met
máttu kunn og átt þótt um
myndum. Skáldin hófa
vejsamat honu, og þjá átt um
þjóttu eru til sögur um
hona.

Gjöld skáldit orkna, Mathias
Jökumsson kvættu þótt þótt:
"Mótusgjöld þú henn, þíun-
blita eít, tífainu elstok
eina aðrei sem at bróst."
Met þessum fögru orðum
er móðurastur gjöld þótt
heðla stigi, og þótt munur
sem gæta þótt þótt þótt
lit, meit sinna.

Þótt móðurastur til af-
kransins er inn rætt þótt
mótum og djöfnum, en
i nýjig mótum stigi.

Þótt er gjöldstokk um
virk þjá mótum um at
til eru þótt meit sem
þótt þótt at viku um
bótum sínum, elsto
þótt þótt neiri einu huti
eins og sig. En þótt at stítt
denni gjöld til mótum henn
þótt mótum flótt, þótt

Jafnvel þó þó komi á
ljós, ef veit er áhugi, at
þó er tilkomið úr öðru ljó-
lega efni eins og L. d.
vossar, þringis, yms bókun-
ar. s. fl. Þetta kemur græm-
lega á ljós, ef stíkur hlutur
eru látnis ofan á einhverja
sterka sjón, þá leypast
þeir upp og eyðleggjast,
ef þeir eru ekki úr þeirri
gulli. Þy jafnvel þó at
þeir sjú ekki undir
óhrifum af sterkum
sjáum, þó orði þó óþing-
loftisins og limans löm þó
sö, at þeir verða íður
en mjög langt til ús óá-
legris og ónot hafi.

Aftur á móti gela gull-
munir allaf holdit fjögur
sinni, og stóðist áhrif,
jafnvel af sterkum
sjáum, og á þessum
sem er þola stíkur munir
áhrif loftisins.

En - er ein þetta ekki
ein myndin af man-
lifinu? þú þegar vit
önnur huganum yfir
sögu mannskjansins, þá
kemur þó þessu á ljós,
ad "ekki er all gull sem
glóir". Þó þó á gegnum
aldin orð risit upp völdum
og gleðileg, á meðal fjö-
anna, sem fjötu á at
lita virtast þó stóð
á byggum fötum og á
miklum lífnum. En þegar
móður þú at les sögu
þeirra þessu ofan á kjólinum

þá kemur þó aftur á
ljós, at þau þó þó á
fjöld fjölskipu legru sínu
fóð á lífnum, sem þó
eða síðar þessu jetil á
i sundur allar líflögur
á fjötu lífnum þeirra,
og orðit þeim til falls.

Tökum L. d. Rómverka
ríkis forna. Þó voru þó
ekki at mögum voru möm-
fjöldinn innan land-
mura ríkisins. Þy nóg
voru land ríkið, þó sem
ríkis móti yfir mest-
allan heim, sem þó voru
kunnur. Ekki voru þó
heldur, at löndin voru
göf til fram leiðin á
lífnautryggingu. Þy ástætt
voru lönd þeirra fögrum
borgum, og hóreistis
kristlarar gnafu þó þessu
vetna. Þy ekki voru þó
þó, at fjötu voru þessu,
og þessu þessu þessu
áum gjóvöllum heim.

Þó leit þú út fyrir
á fjötu þessu sjá at
þetta ríki stóð á fötum
fötum og þessu og
gleðilegum grundvelli.

En eit voru þó samt sem
Rómverja voru þó, og þó
voru þessu á gjóvöllum
sjá. Þy eit voru þó sem
Rómverja götu aðrei
sigroð á, og þó voru
þeirra eigin skap legru.

Þú þó at þessu gátu þessu
undir sig mest-
heiminn, þó götu þessu

þó aðrei sigroð þessu
skap legru sína.

Þó voru lögu á lífnum
sem einn sem á lífnum
þessu gleðileg grund-
velli undan ríkinu, innan
þá, þó sem til þessu
voru orðinn sö óþraustur
og þessu þessu, ef
sö matli at orði kreta,
at ekki voru annat eftir
ef þessu en til gleð-
lega yfir þó þessu, sem
þó orðinn at of veiga-
litil til at gela holdit
uppri þessu ríkis heildar-
innar. Þó til þessu þessu
at falla og ríkis at velta
sem koll eins og raun
vort á.

Vit þessu ni raunar
ekki at selja stámin
svona langt aftur á líf-
num, þó at þessu þessu
þessu. Vit þessu stámin
daglega fyrir augunum.

Vit gjóvöllum oft þessu kreta
og þessu, sem þessu með
sem þó at þessu þessu,
eins og þessu þessu þessu
sjá stóð götmennum og
mílitmennum, en þessu
móður þessu þessu þessu
þá kemur ef til vill á ljós,
at þessu eru þessu á lífnum
og götmennum og sundur-
þessu þessu, þó at þessu
þó, sem kreta sí þessu
og lífnum, gela til þessu
laglega út á fjötu þessu.

Þó stíkur þó og á
stíf, þessu matli

einhverstólar með lífnum
eða fleiri mönnum, og þessu
þá vera at les sem ein
og þó voru þessu ríki,
en sö þessu þessu eru ef
til vill ríkinu úr
augum þessu þessu
þá fore þessu at á lífnum
þessu óþessu á lífnum, vil
þá sem þessu þessu eru,
þó þessu þessu þessu þessu
þessu til at lífnum stólar
sína á ljósi þessu vil þessu

Heldur glóti ríkinu
þó eins og gull ulur
á lífnum, sem voru
til innra, at þessu at
þessu þessu ekki óþessu
á sjá til at þessu til
öðrum eins og þessu voru
þessu á raun og veru.

Þó eru líka til lífnum
ir, sem virtast nóg gleð-
lega á fjötu þessu, en
enda ef til vill með
þessu í þessu, ef
eftir þessu er forit.

Allar stíkur lífnum
atlu ungris menn og
vort at selja þessu
þessu selja um lífnum, og
þessu út á lífnum, þó at
þó eru þessu þessu

Margt fleira matli
vort og ríta um mál-
títt þessu, þó at
þessu er at málum á lífnum
á gull um ríkinu, en
þó leit þessu þessu at
sinni.

Þó þessu

Ferhendurnar lífa.

Vit vísuhelminga fá,
sem birtust í síðasta
bloti, hafi blátinn borist
efflisforandi bolnar.

1. Slefnir andinn upp í vit
gfi landmanninn.
Fyrir hendan helstribit
helgus andar beisinn.

1. Slefnir andinn o. sv. fr.
Flegit strandit fers tuit
feigurn grandar sæsinn.

2. Lillu í spegil Gufus minn
og testu gamanblotit
og teglu heita kinn vit kinn
og kyrtu á fjölsa vorit.

3. Í stöku hef jeg slof og gjöf
þi stundi á at botna.
Einnitt þri at skapley sköf
í sköldskop viljo þrotna

Rsm. Þoríksson.

1. Slefnir andinn upp í vit
gfi landmanninn.
Lykur vonda, eitri frít
glum grandar sæsinn.

2. Í stöku hef o. sv. fr.
Eft í ljólin eru sköf
andagift vill þrotna.

3. Lillu í spegil o. sv. fr.
þi af elli skorpi skinn
og skömm egi á þig hlöðit.

3. Lillu í spegil o. sv. fr.
Margus hefis matasinn
meinnun á sig hlöðit.

Gjelur.

3. Lillu í spegil Gufus minn
og testu gamanblotit

2. Í stöku hef jeg slof og gjöf
þi stundi á at botna.
Þenki jeg hlöð á Þorgarþjóf
birgðinnar ef þrotna.

X

Argeslinn.

15. árgangur	Sunnudaginn 8. febrúar 1925.	1. Lölublöt.
Stemur til annanhvorn sunnudag.	Ritnefnd.: Valgarð Blöndal. Ragnar Jónsson. Guðrún Benediktóð.	Ritstjóri: Magnús Þjarnason.

Sankomuhissbygging.

Fyrir einum eða tveim
vörum síðan var töluvert
vætt um þot, hve nauðsynlegt
veri að byggja sigtí sankomu-
hús tigr á stöðunum. En at
líkindum hafir þetta sofnat
útof aflur, þri at jeg minn-
ist ekki þess, at jeg hófi með
hoyrl getit um þetta mál,
nú á sinni lít.

Reyndar hefir U.M.F.ð. slofnað
hissbyggingarvæði og ef lit vill
flerra fjötög, en þi at einstök
fjötög slofni einhverja mjög
lítla gjöf á þessum tilgangi
og leggi á þi nokkrar krömur
þi virdist mjög at málit
sje lítit betur selt, þi at
þeir andoildat verbi lí stýttar
þegar lit framkváðanna
Stemur.

En þversig stendur á
þri, at mál þetta er ekki
seltit alvarlega fyrir lí fram-

kváðar
jeg get ekki skilið, at ef
fjötög, sem nauðsynlega þarfa
hissmálit vit eins og t. d.
U.M.F.ð., Hverfjötög, Verstun-
mannafj., Þromförfj. og gjms
fleri, kinnast sem líkum
at ekki veri klyft fyrir
þau at byggja gott sem
komuhús.

Nei, þot er ekki vegna þess
at ómögulegt sje at byggja
sankomuhús, ef viljinn verur
vígur.

Nei, þot vantar viljann;
þot vantar samtök og dugnað
lí at hinda málinu í fram-
kváð.

Þetta einu sankomuhús sem
hvir er, þot er svo ófullkomit
sem frekast getur verið.

Þot er t. d. alveg frögungsvök
at hólða söngskemlanir
í húsinn. Einsig er lítt
mögulegt at sjna þor sjón-
leiki. En þot hefi vegna þess,
at líkssvöðit er lítit og illa
þyni komit, og at jeg mi ekki

minnið í þeim gæta þess, þeir
þeir af þessu eru svo ávörðun-
leg, að verið er hægt að
hugsa þessu.

þeir þessu hversu svo samt
af, að þess er lauslega hægt
af dæmdu í húsinn, þeir af
gjólfur er allt mest kristum
og nóglum, sem slanda
laugt upp úr botnunum.

Þetta vita allir þeir, sem
á húsit höfu komit. En þess
lítur úr fyrir að menn
lúti yfir þetta vel líka.

Þessu segja alenlega enginn
hreyst þess, að þessu þessu
af kinnu í lag. En lí þess
er ekki nema ein leit, og
þessu er sá af byggja ríkt
sem henni hús.

Jeg átti ekki að vita þessu
um þetta mál, sá þessu met
meinar lít þessu um, í þessu
trótt að best yje af henda
máli þessu í framkvæm.

Skreifa þessu þessu þessu
lít þessu af komu málina
eitt þessu í stótt og verið mýgg
askilegt að þessu vilda um
þessu ríkt.

Þessu eina vil þessu
þessu ríkt og þessu er þessu, að
þessu skera í U. M. Þ. Þessu
stótt að líka meilit lít
ávarðlegur í húsinn, og
þessu öfluglega fyrir
þessu, að málina verði
þessu í framkvæm
þessu allra fyrsta af mögu-
legt er.

Hugmyndin

Þessu sinni vor þessu mýgg
gilt hugmynd, miklu þessu
er þessu venjulega hugmyndin,
sem alótat úr og græn af
í hversjum hunda.

Þessu þessu vor reglulega gilt
hugmynd. Enginn síssi hunda
þessu átti ríkt eina af rekja,
og þessu efast um, að þessu þessu
vit af þessu ríkt.

Þessu veimandi gífur mönnum
unnum og þessu ávörðun af, að
þessu yrti líkt þessu hunda,
þessu sem þessu setti af, en
þessu vildi ávörðun þessu þessu
þessu, sem gildi þessu þessu
af fullum notum og þessu sem
þessu yrti skilin lít þessu.

Þessu kom þessu lít veimandi-
menningu. Þessu er stótt
þessu sá, þessu þessu, þessu
þessu og þessu af notum.

En veimandi þessu vor
mál einmitt að þessu eina
af þessu skildustu gítum lít
veimandi. og veitti þessu
ekki þessu eftirlekt.

Þessu voru fyrsta vonbrigti
þessu. Þessu þessu lít
málkum þessu, þessu sem
þessu vor að þessu ríkt um
gildi gítu hugmyndin. Þessu
þessu þessu, svo að þessu
vor narni orðinn að þessu
og rek þessu þessu. Þessu þessu
þessu úr þessu ríkt sinni.

En hugmyndin þessu lít
litolmannsins, málara, þessu
þessu, þessu málmannsins,

X

þessu gítumanninum lít þessu
ávarðun þessu alótatmann-
inum lít þessu þessu, alótat
þessu þessu sem þessu þessu,
af þessu gítu orðit að þessu
og yrti skilin. En þessu sem
þessu kom, vor þessu þessu af
þessu, eina þessu þessu,
þessu líka sá eftir þessu
af eina þessu í þessu þessu
eins þessu þessu.

Þessu kom þessu lít skil-
ins. "Skil þessu þessu þessu
þessu þessu," þessu þessu þessu
"þessu er ávörðun með þessu
þessu. Þessu þessu þessu
þessu þessu í málum þessu
þessu, og þessu skal þessu
þessu skilð þessu þessu þessu,
og hugmyndin þessu af
í þessu skilð þessu.

Þessu skilðit vor einmitt af
þessu skilðit, sem átti
af þessu full af gítu
þessu þessu, sem kallað
litolverk.

Skilðit veitti hugmynd-
inni eftirlekt og sá af
þessu vor mýgg gít, en
þessu svo þessu þessu
hugmyndin, að þessu mál-
ekki þessu af þessu að þessu
þessu þessu af nota þessu
þessu þessu þessu. Þessu
veitti þessu ekki eftirlekt,
af þessu vor besta hugmynd-
in. En þessu er þessu
vor þessu, þessu þessu gít
hugmyndinni, en þessu sá
skilðit þessu þessu þessu þessu
þessu af ein þessu þessu
þessu þessu þessu þessu.

þessu lít þessu og hálit vit
af skilðit þessu, þessu af
þessu þessu að allar þessu
þessu þessu í þessu þessu
eins þessu þessu. Þessu þessu
þessu gítit, en þessu eftir
í þessu þessu.

En hugmyndin þessu þessu
þessu þessu þessu, þessu af
þessu sá af þessu þessu
þessu þessu mál þessu
þessu þessu mál þessu þessu
þessu þessu þessu. Þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu.

G. B. B.

Skemliferin

A einum fundi í
U. M. Þ. vor þessu þessu, þessu
ekki þessu þessu þessu.
ein þessu þessu þessu.

Þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu.

En þessu mál þessu þessu
í þessu alótat, þessu af þessu
er þessu þessu, af þessu
þessu þessu, og þessu
þessu þessu þessu
þessu þessu þessu.

Sendar þetta um allan
bairni met feikna hrota og
eftir tvo daga hófu alþjóð
menn leitir for sinni.

Ákott nefndin þá at hefja
skyleti forins o fimluveg.
Þótti monnum roskelega at
verit og hugdu gott lit.

Þá þeir ni þess er verda
vili og leit þá aggruente
ut um tíma, þá at þá
allir hjioli at vitas keuna,
at sendlaunin fere hrota,
for þá hosi gamli miklu
hrataso. Þá o mitvikudeg
vor komit hit mesta for-
vitri of sulva. Sýlgi þá
stór skotahrid islenskras
sigringar, og lítlu festis
vist, at Hjeradsvotnin mundi
ofar verda og ekkert ydri
ur for þessari.

En nefndin vor hin isugg-
asta. Var hin þess fulltrio,
at ferðin mundi verda forin
og þá at lítlu tíma.

Þá hin engin þomasorcinþum
i þessu efri. Leit ni svo
fram lit þin ledegsmorgun.

Vöru menn á lo o fotum
og létu lit vedurs. Hófu
þá þá hregt lit betnalar
og skift um átt. Var ni
komin norðangola met
þjettis diifu. Þá kom öllum
saman um, at iþjefsegt var
at fara, þá þá at völuin
vöru ef lit vill at far gongur
manni, mundi þá vera gott
at fara yfir o ferju.

Komu ni allir þeir, sem
áttu at fara og vor þá

hin fríðsti hópur, eins og
vit vor at best. Þá þótti
monnum heildur fótt of kven-
fólki met i forinni, þá sem
hlutföllin voru 2: 7. Mötli þá
ekki fara vera, þá at eins og
allir þeir hófu segt, sem mæti
þá fyrri sinni keuna eru þá
alög o missondi.

Átt vor lagt o stot. Var
islenski forinn borinn fyrir,
og allir hófu at synniga söngin
"Voromenn blendi" o. s. p.

Þeyðist söngurinn um allan
súlukluta þorþins, og gamli
þorþar stóvratu vit, hviða
gráa harsunat og leutur.

"Miklit sendur gerdos mun
eru þeir þessir angomennafjela
og bestir eru þeir i þá at líta
í þá." En ávöita þeyðum
vit þetta ekki, þá at vit
gengum i ökkar skrá góru
veginn austur i leit.

Þengur menn aukhratt, og vor
nefndin met sinum atkum
stagnati i forarbrödi eins
og nokkurstónar veprisandi.

Söklu menn eja ni sildur
i alskonar, þenkungar eins
og leit er, þegar menn eru
o görgu.

Þeg vor at hugsa um, þá
augþjót þá vera, at londað
sem vit gengum o hefði átt
verit i eja, þá sem komi-
huggisvini voru svo greinilega
og löga langi met sendin.

En þegar vit komum langt
austur o sendin þeng segt
i hug, at gaman hefði verit
at vera nær londað og eja,

þegar kappinn Hóku-Þreidar
sigleti knessi sinum líbroti
þá uppi o sendin. Hófu
þá verit drengis o, sem ekki
voru hraddis at sigla. Segis
þá þá honum i Landnem
og skopfesti hans.

En ni vorum vit komni
austur at is. Var löngjara og
straumur mikill i önum,
en lítit isrek. Þeng vor
bundin þá i sendin og
vor de lítill spölur at i hana,
sakir grynninga. Þá minni
um ni þjót, at ekki mundi
o flöt komit nema beyla sig,
en þá vildu þeir aggruana og
gjörðast aukissu legis. En þá
vor þá, at nefndin eða samir
ur keuni þeng fram i
þönum, vöru vötnin all at
knjúm og löru menn at i
ferjuna. Þeyðist menn þeng
yfir og lökst þá vel. Þýlðu
menn ni sem leit þeng og
löku stefnu o Hella land.

Neftin vor eins og átt i
forarbrödi. Þeyðist þá ni
sö at þá, at ökkur hinum
þótti sig um. Menn ydri
sviðis o görgum, þá at
fari vor gott og söttist ni
lentur agugara og vorum vit
eftir nokkum tíma komni
heim at lundat. Hlupu
menn þá i eina fylkingu og
hófu at synniga. Voromenn o. s. p.
og þjót þá fram þá lit menn
komu heim o best. Þá þá stótt
og vöru leit slein hús. Þóttu
húsvöndur i öllum og þá
ökkur velkomna. Þengum vit

þá hinar bestu viðlokus eins
situr mun segt verda.

Þöngu mun ni at eja vor
klata, sem at alle þá vöru
hjúfþvöit sökkar, og gjörðast
kátir.

(fram held,
M. Þ.)

Islenskur þengur

Þetta eru ekki þeng og
eða fjölskrúðug, en þá munu þá
vöru vera, sem ökkur eru keuara.
Hófun vit nógilega oft þengur
um þá, hvílikar skýldur vit
þöfum gagnvort förlusjörðum
sem islenski þengur.

Þeg vit ekki um gkkur, en
þeg efa at þeg hófu gjört gjöf-
þeng þá nógilega þjót, en
sem komit er.

Þegar þeg ni hugsa um þetta
fínt þeng þjót at láta gkkur
þengur mitt ölit um þetta efri,
lit þess at ef eitthvert gkkur
þengur um ekki gjört eja þá
þjót þá veki þá þá þá lít
um þengur og þengur skýlde
lit þengur þengur, sem þengur

Þengur islenskur þengur, þá
þengur at stýsja þengur i gjöf-
stadesþengur, efa vel ferð
þess og feta i föt þengur
þengur.

Þengur islenskur þengur, þá
þengur skýlda lit at láta þengur,
ef þengur þengur.

Þengur islenskur þengur, þá
þengur at vöru vit islenski
þengur og islenski þengur,
sem er eit þengur þengur.

sem vit eigum.

Sem íslenskum fegni, ber mig að leyndast þeim lögum, sem löggjafarvaldið hefir samit, og leitast fyrir því að alþjóð hófi þou í heitum.

Sem íslenskum fegni, ber mig að skyldast til að leika vit þeim leinastarstöf um, sem mig kunnast að verða falam í hendur, og rækja þou eftir bestu sannfæringu.

Í sluttu máli er jeg, sem íslenskur fegni skyldast að vinna þjóð minni all þot gegn, sem jeg get.

Alí kafi jeg tolið nokkust af þeim skyldum, sem mig ber að rækja, sem íslending, en þi vöknast þessi spurning þjá mig: "Hvort gefur löndin mitt litla og fólaka mig í sláðinn?"

Í fyrsta lagi gefur þot mig í aðguggjöf fegursta mót, sem lálet er í heimianum.

Í öðru lagi mig jeg einhverrar hinnar dösemlegustu máttáru fegursta sem til er by síðast en ekki síðast, get jeg sem íslenskur fegni, fylgt mig andliss fegursta fóru sem þekkiast.

Yfirlit mig jeg ef til vill dyfa árið full djúpt í, en jeg bygg að fóru geti bovit í mót þessum stot hefir þum minnast.

Þessu angæmdu þjélgot. Sleigman þi aldris.

at vit erum íslenskur fegnat. Þitjum gud at vernda fósturjóð vora. Munum kjörort okkar.

Sligum í stökk og stengjum þess heit at vera, "Íslendi all."

Valgort Þróndast.

Ferhendur var lífa.

Þessu botnar tola boðinn bovist.

1. Slefnis andinn epp í vit þi í gendi at gamlun sid gafi vonclit þessin.

1. Slefnis andi o. w. p. Er í löndit þreyðum vit bit o í fjondast skærin.

1. Slefnis andinn o. w. p. Þi ef fjondaleggus til litus vonda arinn.

1. Slefnis andinn o. w. p. Hatt mun Þrendas veda vit ef vonda andast sarsinn.

1. Slefnis andinn o. w. p. Aldri fjondinn gefur gind gefot þi vonda arinn.

2. Litlu í spegil þi þess minn og lestu gaman bladið. Hófi ein þess ande þinn ogmud og sorgum hladið.

2. Litlu í spegil þi þess minn og lestu gaman bladið. Hófi ein þess ande þinn ogmud og sorgum hladið.

2. Litlu í spegil þi þess minn og lestu gaman bladið. Hófi ein þess ande þinn ogmud og sorgum hladið.

2. Litlu í spegil þi þess minn og lestu gaman bladið. Hófi ein þess ande þinn ogmud og sorgum hladið.

2. Litlu í spegil þi þess minn og lestu gaman bladið. Hófi ein þess ande þinn ogmud og sorgum hladið.

2. Litlu í spegil þi þess minn og lestu gaman bladið. Hófi ein þess ande þinn ogmud og sorgum hladið.

2. Litlu í spegil þi þess minn og lestu gaman bladið. Hófi ein þess ande þinn ogmud og sorgum hladið.

2. Litlu í spegil þi þess minn og lestu gaman bladið. Hófi ein þess ande þinn ogmud og sorgum hladið.

2. Litlu í spegil þi þess minn og lestu gaman bladið. Hófi ein þess ande þinn ogmud og sorgum hladið.

Algeislinn.

15. árgangur. Sunnudaginn 22. febrúar 1925. 2. Solublað.

Komur til onnanhvorn sunnudag. Ritnefnd.: Konrad Kristinsson, Pjetur Jónsdóttir, Svavar Guðmundsson. Ritstjóri: Magnús Bjarnason.

Nokkur ord um Lontist.

(ritur lag)

Þou ummali Beethoven's at "Lontistin ege alri en all manlag speki" eru órcisarlega rjett. Þot þykir ef til vill mikil sagt, en vit skulum sleins lita aflur í timann, og eja, vit getum rakið fram á vora daga stólar hinna stærstu lövskálda, og stærstu spocinn, sem þit hófi sligast eru einmitt í Lúarveidinn.

Jeg vit sleins benda í þin guldómlega kirkju-þý eftir Bach, þi at sé módat skipast enn þann dag í dag öndvegi, í hina Lúarsteja sviti. Þann hefir líka meir en nokkust annast módat unnit fyrir kirkjuna.

Þinn mikli meistari,

Mozart, sendi fjölda af söngleitjum (operum), veraldlega efni, en í bona sönginni sendi þou "Requiem" (sáluvæssa), sem tekur illu þvi fram, sem þou hófi ást samit.

Beethoven, sem lönni er vera "konungur í ríki Lúanna" hefir einnig reist eger minnisvorda í þessu sviti, sem er þin stórfenglega "Missa solennis." Þessi matti nefna. L. d. Schubert og Brahms, - en þer skal slatar munnið, þi at jeg bjót vit, at gkkur þykir jeg helst til þingordur.

Mun mi fjöta þfi sígu fofit, þi at þetta mót ege órcisarlega þess vest, at um þot ege rakk og ritast. Jeg hlýgt þi at minnast í eit euru.

Lins og jeg hefir ást bent í, getur Lontistin

sonidar höft onisumandi
áhrif á menn, bæti all
og jöf, all eftir efnum.
þó er lík gómlur
segjur um þó, at þegar
þóul, sem vor framskt
lönskæld í dögum Lúðvika
14, vor uppi at hönn
höfi höft asandi áhrif
á menn nút lönsmitum
sinnum.

Þó þú er meira at segja
þúvil frá mí í dögum,
at þessi lönsverk þóul höfi
eittspillandi áhrif á menn.
Um þó skal ekkert sagt,
en vit þessum ekki annað
en líta í okkar eigin
hugskot og þessu samann
þó, sem vit höfum
heyrð, og sjá, hja hverjum
einum mun koma frá
eittkvót, sem fest þessir
dýpstot ratur, og þú er
viss um, þó at onisjöfn
verdi útkoman, þó yrti
fest af þó, þó sem vit
getum kallað gittmeti.

Þann þilozot. Vit sem
slöndum svo lágt og vitum
svo lítill um þessa list,
gerum allaf lítill af þó
at euka þekkinguna í
þessu sviti. Þó er okkar
markmið at eflo og styrki
all, sem er fagurt og gott,
og þú skyldum vit þá ekki
reyna eittkvót í þessu efni
Þó þú tekarnir eru at
vissu miklir, en vit
getum aldrei meira, ef
vit reynum aldrei meira.

Þinn kunningsi minni
og þilazi, slökki þú
nýlega at mig, þó
ekki veri reynandi
at stofna söng flokk
innan þilazisins.

Þetta er míl, sem allaf
þessir leita mig á þessu,
en þú hefi þú onisdu
aldrei sjá meina leit
lí at framkvæma.

Þú höfum vit oft átt
þó líni at fagna, at
þó góða söngkröfta
innan þilazisins. Þú
þó er ekki nóg, ef
viljinn er enginn,
þó at þú er ekkert
hátt at gera.

Þó þó er þú onisdu
þófulsgundir þessi augna-
blíks áhugi, sem ekkert
verdur ut, ef eitt kvót
reynir á.

Þú og mí slönda
sakit þó þú vit líklega
aldrei höft betri
söngkröftum í at
skipa en einmitt
mí.

Þú eigum vit þá
at sitja og gera ekkert
meira?

Þú vit ekki þvers
er at venla af gætt.

Þú þó Slefonar

Skemtilföerin

(vísulög)
Vid höftum adættur á
þeimur slösum þessu þjó, og vor þessu þessu í öðru þessu. Þó mí þeim líd-
indum fram. Samir
söngu og þessu í þessu þessu,
en adættur sötu og eppelludu.
Þó af þessu öllu samann
þessu mikill og, míttu fest
atkomumenn þessu at gætt
vissu kommis.

Leit mí þessu at þessu,
og þessu vit þessu í stöf-
unum, þessu líl fundur
vor þessu, þó at svo
þessu verit röt gjört, at vit
söturn fundur hja þessu í
þessu.

Þessu menn mí at ut
öllum áttur, þó at þessu
kannu en allaf höftu, þó
at samir löllu vissu at vit
mundum ekki koma og
þessu þessu þessu.

Þó kom meirihluti þessu,
og vor mí fundur þessu
at þessu í þessu landi þessu
þessu umvæddur og þessu
góða væddu. Þessu hönn
at þessu þessu stöfsemi
þessu undan þessu og
einnig þessu, þessu þessu
þessu sjá at þessu þessu
framvegis. Þó mig þessu
at þessu þessu þessu, og
þessu vit góða þessu
um stöfsemi þessu.

Þann okkar at þessu góða
um fram líl þessu, þó

at þessu þessu at þessu þessu
at þessu, þessu góðum
skilningi í þessu, þessu er
at þessu þessu þessu-
þessu. Þessu þessu þessu
þessu þessu þessu af þessu,
þessu þessu þessu er líl
þessu þessu. Þ. d. þessu
þessu at þessu þessu
þessu líl þessu þessu í
þessu þessu. Þessu þessu
þessu at þessu þessu þessu
vit þessu þessu í þessu
í þessu þessu.

Þó þessu þessu og þessu
vit þessu þessu, at þessu
þessu þessu, þessu þessu
þessu og þessu svo um þessu.
Þó þessu at þessu þessu
þessu þessu utan lands. Þ. d.
í þessu þessu, og þessu þessu
þessu.

Þetta, sem mí þessu verit
þessu og líl þessu þessu
at þessu þessu at framkvæma,
þó at þessu þessu þessu.

Þú mikill er hátt at gera,
ef viljinn er góður. Þó
og þessu þessu þessu
at þessu at þessu þessu
þessu líl at þessu vit.

Þó þessu þessu er þessu
þessu, at þessu þessu gótt
og þessu þessu þessu, þessu
í þessu þessu þessu og þessu,
þó er þessu þessu, at í þessu
at er stöfsemi.

Þú þessu þessu þessu er þessu
líl þessu, sem þessu þessu
þessu þessu þessu

og efst um lífverjule
þeirra. Þá d' skilur menn skul
finnað er ekki ^{mei} söðli-
legt, einu þá þat virdist so
á fjölu bryði, þá ad mung
af þe lozanarar eru þannig
vaxin, ad áhrifin af þeim
vada ekki mæld eða i
rojum vegirn. t. d. fundu-
stosfermi, skojuvöld o. fl.,
en áhrifin koma samt i
lys i auknum gjöfotabir.
þrotti, oeinginginn, þejuðar.
til þannig o. fl.

En þetta egi ekki þeir mun
sem höllmela þe lozanarar.
Þeir hirta ekki um ad
ákuþu mótin, luddur þeð
þeir upp dóna, ákut en
þeir hafa oflet egi nand-
eynteyra forsenda. Me
líblega i þessu samband
nefna prestinn, sem
segdist ekki vilja ung-
menno þjelaz i sinni
sæit. Þannig gat soot
afturholdur blindot so augu
hons, ad hann so ekki
þot sem þot er.

En menn þafa létit áhrif
þejuðar vit erum gjöfot full-
sissir um gjeldi þejuðar-
innar, og vit gjöfot
i hvert skifti, sem vit
gjöfot og þejuðar ad þejuðar
þejuðar er fylgi þot, og
ad þejuðar þejuðar meo vaxu-
leikarum.

Þejuðar fundinn vor
lokur, foru menn ad skemtu
eji. Þat sui donest af meo
þejuðar og þot ekki þejuðar
þejuðar.

þá ad segja, ad menn
skemtu eji þejuðar. Er
sui so komur um lund all,
ad dandinn er i lívejum
þejuðar, og mægis ad þejuðar
sem telja þejuðar met ipóttum
og þejuðar þejuðar met
þejuðar sligi, vortus ekki eftir
þejuðar ekki ad ut fyllo
ipóttu þejuðar met.

Þejuðar fundinn vor
lokur. En mi vor áttur
þotit til þotit. Þat þot
langþot eit mikit, þotit
allkonar gót gæti.

Lýftist mi þejuðar i mörgun
og þejuðar þejuðar gótt til þejuðar
orutu er i vaxnum vor
og þejuðar þejuðar vor þotit
þejuðar menn vel þejuðar,
salgu stösum og áttur
átturum. Meo þejuðar
vora átturum, og gótt
átturum ad telja þejuðar all
þejuðar. Leit þejuðar þejuðar
ad gjöfot vor epjollot,
þejuðar eða kvæti þejuðar.

En þejuðar leit ad þejuðar
þejuðar, sem vit þejuðar
okvæti ad þejuðar i stot,
þejuðarum vit til þejuðar þejuðar
Otturum vit ad gjöfot
þejuðar þejuðar gótt gæti, sem
vit þejuðar þejuðar, en þejuðar
vit endur vildu ekki þejuðar
vit neinu gjöfot, so ad vit
gættum met þejuðar
einn.

Þejuðar vit mi i stot
þejuðar þejuðar, og þejuðar þejuðar
ungmenno þejuðar áttur
áttur og þejuðar all

leit ut ad á.
Mi vor ordit skuggsigt
og vor komin þejuðar gótt
af endri. Þotit gætt þejuðar
vel, þá ad áttur eji
þejuðar vor sem menn
þejuðar.

Þejuðar komit vor ut ad áttur
um vor þejuðar gjöfot i
flot og vit fluttit gjöfot einu
og þejuðar áttur þejuðar.
Þotit þejuðar mótur lína,
þejuðar ad þejuðar þejuðar þejuðar
ad þejuðar. En þejuðar þejuðar
og þejuðar þejuðar vor komin
vortus gjöfot þejuðar menn ad
þejuðar, þotit eji og áttur
til skemtuþar. Þotit þejuðar
meo i þejuðar, þejuðar ad
fullt þejuðar, ad þejuðar
um sem þejuðar, eji
þejuðar komit.

Þejuðar allit vora komit
vortus gjöfot, þejuðar vit
upp sendinn, og skildi
þejuðar met áttur og
þejuðar, og áttur þejuðar
áttur til þejuðar.

Vit þejuðar mi sem leit
þejuðar upp sendinn og vor
þejuðar gótt ad þejuðar.
þejuðar þejuðar þejuðar þejuðar
þejuðar skilke einu og þejuðar
þejuðar vor. En þejuðar sem gótt
ad þejuðar einu, þejuðar
þejuðar vora þejuðar mótur
og met þejuðar þejuðar.

Er þejuðar gjöfot þejuðar þejuðar,
þejuðar þejuðar þejuðar þejuðar
þejuðar, sem áttur þejuðar
eji eða eru neyðit til
ad þejuðar einu alla þejuðar

þejuðar.
Þejuðar þejuðar ein þejuðar
þejuðar, sem þejuðar eji
i þejuðar, ad þejuðar menn
götu einu og þejuðar
vortus eða þejuðar þejuðar i
þejuðar. Þotit þejuðar þejuðar
áttur og leitit gætt
ad, þotit vora mótur.

Þejuðar þejuðar ad þejuðar
gætt ekki vortit um áttur
ad vortit, þejuðar ad áttur
er, ad þejuðar þejuðar þejuðar
i þejuðar. Eftir þejuðar
lína komit menn ad
þejuðar, ad þejuðar mótur vora
áttur þejuðar og ekkert
meo ekkert mótur.

Þotit mi ekkert til til-
áttur og skilke áttur
átturum meo þejuðar.

Þotit þejuðar ad eji sem
áttur eit vortit og meo
mi segja, ad vel daga mi
þejuðar þejuðar þejuðar.

Þejuðar vit vora komin
ad þejuðar, meo áttur
þejuðar stot, og þejuðar
þejuðar áttur meo þejuðar-
þejuðar og segja um leit þejuðar,
til þejuðar ad vortit ekki
þejuðar vit þejuðar.

Þejuðar mi þejuðar þejuðar
sin og mótur vel þejuðar
endurum meo þejuðar
þejuðar vortit, sem stotit
i einu þejuðar.

"Þejuðar áttur all
áttur þejuðar til."
En þejuðar ad þejuðar er til þejuðar
meo þejuðar mótur vora
þejuðar og vortit áttur til gætt og
áttur.
ok. Þejuðar.

Utilega

Stýlega eru menn farnir
 að lesa og meta breint og
 læst loft. Síðan menn kom-
 ust upp í þot, hefi mikil
 veit gjört til þess að þó
 menn, til þess að njóta hins
 breins og góða lofta.

Það er þó menn til að
 ekki iþróttir undir þess
 lofti og bæta loftæstingu
 í tilgjulum manna.

Þó hófi og komist upp ymmt
 nýjar stefnur í þessum
 málum sem áður.

Risid hófi upp ymmt fjelög,
 sem hófi síðan bætt og
 fyrri þeim.

Jeg hefi áður leustlega
 lýst einu þó líku fjelögi,
 Farsflugnum, (sjá aprílbl.

Þegarst. p. 6.) og alla nýja
 ekki að fara fækkar út í
 þá síma nú, heldur taka
 þot á ríðid, sem jeg áttid
 að rita um í þessu sinni.

Þess fjelög gjöra mikil að
 þó um helgoc að ferdart
 fótgangandi eða í veit-
 hjólum út í kauplunum
 um eða bregnum, til þess
 að njóta hins breins sveit-
 og fjalllofta og leggja þó
 síðan vilt í götulum, skemur
 eða lengri lína. Ekki þ. d.
 nefni skátana, nafn leusi
 fjel. í R. vilt., farsflugana fjótka
 o. fl.

Stýri hefi eft komist þot
 í hæg, þegar jeg hefi komist
 hjer vestur í fjöllin og andast

Stýri hjer hjer læro fjalllofti
 og hóft yfir sveitina fjörn,
 að ekki hófi allaf veit
 smástegt að vera útilegu-
 mótur; ekki sildi jeg þó
 skifta vilt þó smilligjöf-
 laust. Enda lætur fjök. síð.
 Sigurjónsson fjalla- Eyvind
 sinn vera stoltur af fjall-
 korrungsligninni. Heimfara
 mátti af vilt Gunnars á
 Hlívöenda upp í fjöllin
 og segja: „Fjúgur eru fjalla-
 sv. fr.

Þennur nýja þó líu hugar,
 hóft vilt áður ekki að
 reyna, og þó að nýja
 finst þot ekki leggja
 fjörn stefnu skrá ekkar,
 að ganga upp á einhver
 fjöllin hjer næstendis og
 leggja úti nokkrar matar
 og rita hroft vilt vestur
 ekki hjerin af útilegum.

G. B.

Þotabrot.

Jeg vor skotinn einu og
 segt er, en þó ekki svo
 að jeg gæti ekki dregist
 í löpp. Þeng út. Máti
 henni. Þil stórandi um
 leyfi að megi stíot í
 fósina. Er veit þot. Þala
 um veitid, deyrinn og
 reginn. Umvotu efnið þotid.
 Þyl gótar metur í róla-
 legi minni. Þek ofur
 og geng heim.

Þvöldid eftir máti jeg
 henni. Heldur óratnara
 stíot jeg mat í fósina.
 Umvotan endur tekinn —

Þá lítilli stundu lit-
 inni maturn vilt ungun
 minni. Þoun heilsar.

Þilur um leyfi til að lela
 nokkur vilt um fjörn.
 Þin ofsekkar sig. Þou gengur
 þur um í osm. — Jeg sí
 að hvern átti eldri ílök
 en jeg og meipist heim.

Jeg máti henni ósamt
 annari. Þek ofur. Þef hjer
 auga (Þlik) um leit.

Máti henni í annal
 sinn. Þó er hjer ein. —

Þess hófi vilt undir rífi
 hverju — Er kólu eru
 kvenna vilt.

N. Niclsey.

Ferhendurvat lífa.

Þessir botnar hófi
 breist bestinn.

1. Stefnit andinn uppí vilt
 yfir landsmavin
 Lelu blöndinn færis þil
 fýgur stranda blættinn
 G. B.

1. Stefnit andinn o. sv. fr.
 þó að vanda færis þil
 fjúla vökandi blættinn.
 Þórn gömli

Argjislinn.

15. árgangur	Sunnudaginn 8. mars 1925.	3. köluhlut.
Stemur úl annan hvorn sunnudag.	Ritnefnd: Lysleif Arnadóttir. Sleifur Jóhannesson. Óskar Þ. Sleifurson.	Ritgjafi: Magnús Þjarnason.

Ungmennahvöt

Eflisforandi kvæði hefur kallað
vind fella á íþróttamoti U.M.F.Þ.
1924, og þur um þat hefur ekki átt
lítið í „Argjislunum“ þetta gjafi
á þið þat nú.

1. Þú unga fjöt mest oft og dót,
sem engu mátt kvíða,
nú fyrir ykkar áttar löt
þótt ei oná tengur líða
mest hugaþrúða heausli munu
sem heitjurt fyrir líða
und frelsis merki fram á grund
þið fylkið mí á stríða

2. Og eitl er víst, þótt gíttur sé
af söjum lífins líma
at einstaklings vor orkum smá
vít ofurþungd á glíma.
En fjelogsþóttur þótt oss ljet
á fjölmenningsi bráttum
og jafnan heppi hlutinn bet
í hverskyni meit og fráttum.

3. Jég óska þjöt, þú unga öld
at ending sigur hljóti,
þótt mólgangsjetin kostakötul
þjöt klumast þenji móti.
Og sjöleg munning sjest þótt skóti
í sigurkrossi heinunn
sem límans óhrif ei fá onót
af ykkar þoulasteinum.

A. Vigfússon

Vor og sumar.

Um þessat ársliðis hefur
oft verið rath og rílad, og
skáldin orl fogað um þess,
einkantega þótt voris.

Á þeim límamótum,
þegar vetrinn frammat
funglega, með sonum einum,
Sveta og Notta í fanginu,
móttur landit, at móttur at
heimskauti, en „voqgygjar
soifur ír eudsonum geim“
mest líom í fangi, þótt hljóta
munu at hugsa um mót-

menn gods og ills, og hejota þá at vökna ginsas fagra hugsanir hjá mörgum.

Arslitirnast vort og samast kallast „Gjorgvæðistími“ atvinnuvega landsins, sjáslaklega landbúnaðarinn.

En lík er annarskonar vort og samast, og er þot á solum og hjörtum vorum.

Þótt er vort og samast í sálu manneins?

Éf lífsgleði og hjörðeyni vilda þot hugsunum vorum, er þot vort og samast.

Vil sem erum at leggja út í líf, getum eigi betra vegomesti kosid en lífsgleði og hærleika. Éf vild höfum þá eiginleika, höfum vild feisir, þot at hjörðeyni, eining, (eða fjelagsstími) huggvæði, fríðsemi o. f. koma þá of sjölfu sjá.

Vild höfum vora golla, en ut feim getum vild dregid met vildmótblíðu eða hærleika lík niungans og lífsgleði.

Éf vild vildumst vordur hid góða at fá gfiðhindino oflur, hærleikuseinn at sigra.

Étt of þot sem spallit vort grótri sálar vortat, er bakmalga.

Lo löstur fylgir istensku þjótinni, at kemni þykis goman at vorka í bakid í niungunum og hærast at honum. En flestum mun sáona at hegra ómilda dóma, sem eru í engum eða litlum vörkum bygdit, at eins einstöku menn geta þotat þot.

Þessvegna vorkna oft hótur

lík niungans og mönnum gengur ills at fylgja þotat.

Þrisla: „Elska skaltu niungum einu og sjölfan þig.“

Þessu fjelagsstími!

Reynir at hatta at þessu sáru. En vort hæriskilin vil niunga ykkar, þot at þot þot hærast at vort, hærast þot oflur at þot, eða eoa mun þot oft vora.

Þessu þotat bratar og systur, þot vil seggjum hærst eða þot, sem akkur þykis óþotavort hjá þessu.

En vild erum þot eigi, of vild þotniungum hærst annat, þot at þot er alls eigi bratar nje systur þot.

Vild skulum muna at vera lítillit og hærveit, vortat dromb og hroka, vora hjörðeyni og lífsgleði, en umfram allt elska hærst annat og hjörðeyni hærst eða þot, þot at þot mun akkur vel fagraot.

4+1.

Hugvort.

Þessu fjelagat!

Mi er at koma fram í útmanadina, og solum er at hærka í lofti og brat hærst snje og kloka ut jörðinni. Éf met vordojunum koma fo-fuglasnit met sinn indala sigursong, og þá er eins og þotni gleði gfið allum, og þá munu menn sjá einhverja at akkur

gödu fjelagum gonga upp at lítla þot- og blómastími akkur og reyna at hær at honum met vortolinn.

En þot eigum vild at gera ill, þot at þot er hjörðastotus akkur fjelaga, og þotat eigum vild at koma ill einhverni göðum og hærjón samnada og dregka í akkur ílm og sigur þess niunga vortvordur, sem vort þot eigi um hærst akkur.

Éf þot getum vild hærst upp vort eftir sköldinni:

„Gomla þotat hærst brent sig upp lík ösku, eins og fuglinn þotni, en eggid liggur í öskunni, og ut þot fluggur nje fugl, sem hærst líf þess fjelaga ofram.“

Metat um hærst akkur fluggur þot líf ut í öskunni, ungt, sigrandi, vortandi og elskandi líf.

Þotni.

Lou-Gjót

1. Þot fagra þot löa, sem fluggur um geim ut þotat löndi og solum heim; lík þotat þotat hærst annat hærst eða þot, í kuldann og hærst sem hærst hærst menn

2. Þot göðum þot sigur svo líkast og hærst og þotat gáð þotat met avollan mitt.

Þot þotat oss spiltjastan dregka þotat dag og dregka vortat þotat í þotat hærst.

3. Þot, vortu mi löa min met komin þotat, þot, vortu mi lengi og undu þotat nje met þotat þotat samast, sem hærst þotat gjót, og löndid at elska og þotat þotat.

Stökur.

1. Þot er dandi, þot er líf, þot er gjót og hærst, þot er gleði, þot er þot, þot er egn og hærst.

2. Þot er sett og þot er hærst, þot er gátt og þotat, þot er þotat, þot hærst, þot er dregka og þotat.

G. Nordrjeson.

Þotat þotat lífa

Éftir þotat vortat hærst hærst þotat, og eru menn hærst at hærstat mi þotat vortat og senda þotat.

1. Mi skal hærst þotat þotat þotat gjót í gjót at

Argæislinn.

15 árgangur	Laugnadaðaginn 19 apríl 1925	H. Lölubl.
Stjórnun út annanhvörn sunnud.	Helgi Gudmundsson. Ráðgjafi: Þórunn Sigurðardóttir Haldís Þorsteinsdóttir	Ríkstjóri Magnús Þjarnason

Gledilegt sammat!

Þessi orð hejma
Gjaflega í eyrum. Í hvert
sinn, sem við heyrum
þau sögð, fyllost hugit
okkot fögnandi, þó að þá
vitum við, að þess er
skoml að lifa, að velurinn
loli af völdum, en sammat
id laki við. Og þó að
slundum komi fyrir, að
þoum lofi lengur við
völd en tímastíftin
segja, þoum lof þou ekki
þó, að hugit okkot fyllost
vorum um, harkandi
sól og vossins ier.

Og þess voris þess allaf
rast. Sammat er þess
meznugt að fess monnum
inazju. Þjúktis jofnt sem
heilist fögnu komu þess.
Þess minnast þessra
huggjöfu endurminninga,
sem undanfönn sammat

þess fast þess. Í ljósi
þessra minninga endur-
spjglast mörg lidin at-
vilk, sem verkja í blandna
inazju. Og hugurinn
þess fast þess stundit.
Þess auk lifisþróttinn
og gero mezzinnu þess-
sinnu í lívera þess.
Þessvagnu þess fast allis að
eiga gnótt stikro minn-
inga. Og flestum er þou
fast, ef þess teita þougnod,
sem þessra er að þess.
En þou er í vili nettis-
unnat. Þess mezzinnu
sjá annatstolat mezzinnu
vott um lígu og helgi en
einmitt þou. Þou er sú
supprettu andlegrot
opinbernat, sem göfgrat
og gleðit hinat gödu hugs-
anis monninnu. Mun
vottu hezt að þessra sjúkt
þoum mann, sem ekki
verdet þessinn, þessou þoum
hugit samargestina
gjöfu, sjungja sin angut-

2. Þess þessu gjótt að löga
lola- mananna

3. Þess þessu möt að hugurinn
þess þessu stjórnum andvörum.

4. Þess þessu gattar atit í
ellu er felloalt seynist

5. Þess við lífins luktusþil
laks er í veltu.

6. Þess að stífla elfur ós
vottu þess úr svinnu.

Jón Gjetursson.

Botnat.

1. Þess þessu andinn upp í við
gjótt landmanninn
þoum stóvonda að hiltu heit
þess þessu ei stóvondast þessinn.

1. Þess þessu andinn o. s. v. þ.
þess er blóndast möt lakt
mattu og vonda asinnu.

1. Þess þessu andinn o. s. v. þ.
þessu ut sonni lífsþessgjótt
lakt stóvondast þessinnu.

2. Í stöku þess þess stóf og gjótt
þess stóvonda í að botna.
þess er andans rekjót
vottu lakt að þessinnu

2. Í stöku þess þess o. s. v. þ.
þessinn andans rekjót
þess þessinn gjótt drotna.

3. Þess í spegil gjöfu minnu
og laktu gannablotit
þess þessu atit að þess þessinn
þess þessu næstur stóvonda.

Jón Gjetursson.

2. Í stöku þess þess stóf og gjótt
þess stóvonda í að botna.
þess þessu atit við þessinn
þess þessu lakt að þessinnu.

3. Þess í spegil gjöfu minnu
og laktu gannablotit.
þess er andans rekjót þessinn
þess þessu soman blotit.

Pálmi Gjetursson.

Stökur.

Þess þessu andinn lakt er þou
lakti-vondast-þessinn.
þess þessu andinn upp í við
gjótt landmanninn.

Pálmi Gjetursson.

Þess í dröma drauminn minnu
þess þessu hejmat þess þessinn
þess þessu andinn þess þessinnu
þess þessu andinn þess þessinnu.

Þess þessu andinn er þou að þessinn
í þessinn skita flestum
og þessinn smitit þessinn er
þess þessu er að vottu þessinnu.

Jón Gjetursson.

leide Góð og lítur jörðina
idjögðana met illandi
blöndangera. Eg þegar
auganu metit þar að allri
stólfeng teg sitjtu þar
vesta þjá þvi, að honum
virdist lífist svipandi og
þegar. Þá heyrta ástin
lík landeins, sem þessir þátt
akkur af alid að verða vikin.

Eg hefni af dyrd akkur
eigin fósturjörð heitum
við þvi að vinna þenni
all þot geyn sem við
meqnum.

En auðvitot svo þot
akkur lenda við orðin ein.
Si stemning, sem gripur
menn í slíkri þessingja
stund, þot að vera svo
máttug, að þinn stöndist
stórum hest að komandi
óhrifa. Þinn á að lenda
þot ljós, sem lýsir þeim
veginn að þvi lekmaski
sem lík þessum líkist.

Við ungnemnoþjót, og
sem hófum heitid þegar
þegar fylgi akkur, þessum
árum fremur að gleða
akkur góðu huganir, lík
þess að vera þess um að
þess að andis þeim
mest þvum. Leitum þvi
þess að gleða, sem gefur
lífinu gildi, og munum
þot, að þessum es þess
og fremur að líta í
viki máttunna.

En þvi að við elskum
sumarid mest allra
óskila, es akkur þvi

skýtt að minnað
hinna. Velutinn er
aðalstofu þinni akkur.
Þess þeim lína eigan
við einnig margar endur-
minningar. Eg mi þegar
velutinn er að kvæða,
verður akkur líklega flestum
þvitt að ríffa upp þess
endurminningar. Við lítum
yfir vetrastofu og þjá
sjúkvegið vöku ymles
spusningar. Þessi þegar annar
hugvegið þess þess, sem
þess þessi getot? Þessi þegar
þess samkvæmi þess og
veglum þess.

Slíkt spúsningar kvefist
svot. Þess þess þess svot
þeim sjólfur. Eg öll verðum
við að viku þess að stófi
akkur þess verit í ymles
óþótta. Margum stundum
þess þess þess, sem við þess
getot notat þess lík heit
þess þess þess en get
vot. Slíkt endurminning
votat sossauka. En þess
es viku þess lík akkur
að veina að vort þess,
að slíkt endurþess sig
í framþessum. Þess eiga
að herða viku og þess
þess einbeittasi lík stófi,
svo að þess þess, að
þess einn dagur þess
es lengur þess í lík.

Þess þess, þvi vort þess
vel þess. Eg þess es andis
akkur sjólfum þess.

Verum einnig á, að svo
meigi verða. — Þess svo

metta þess. Þess þess
þess vetrastofu og þess
gleðilegt þess.

M. B.

Stofnun bókosofna.

Þess þess þess
þess es þess, að þess
virdist akkur, ef vort
vort, að þess þess
þess upp svotilku bóka-
sofna. En margar es þess
þess es þess þess:
1. að við þess að þess
svo mikil þess í þess
þess akkur 2. að við þess
gott bókosofna þess í stórum,
sem allri þess þess lík
þvi þess vort geyn akkur
þess, og es þess mikil
kostur. En þess þess
að þess þess akkur svo
mikil þess þess þess,
þvi að við þess svo sem
lík lík þess þess í
vort lík bókosofna. Eg þess
akkur að þess þess og
þess þess, sem es
notat í þess þess
skólum landeins, svo að
þess sem þess þess þess
men þess of þess.

Þess þess þess
að þess þess þess, ef
þess þess vort ein þess
að þess, og vort svo
bókosofna mund. þess
reisa þess vort þess
vort.

Þess vil þess þess að

akkur met þess vort-
þess, og þess að þess vort
lík að þess þess í lík.
Þess þess es þess þess,
að þess þess vort, að
þess vort þess í
einum stórum þess
þess í þess þess
þess. Þess þess
þess þess þess þess.

— Þess þess þess

Þessum.

Þessum þess þess
þess þess þess og þess
þess stórum þess í lík
þess akkur alþessum
þess í þess þess
þess lík þess þess.

Þessum í þessum
þess þess og þess,
es og edlisþess þess
að lík lík þess.

Þessum es þess
akkur þess þess,
lík þess að lík þess
þess þess þess þess.

Þessum es þess
þess þess þess
es. Þess vort þess þess
lík og þess að þess
þess í þess þess
es þess vort þess
þess þess þess, en
þess lík og þess þess
lík þess þess þess.

morzunn söngunn um Gjö
og lif. Ni voru þar ginnur
dunna leyndis t. d. Hindber
og jorðotter, einnig mörk
islenzk höpa- og fjölskyldur,
sem ungmennafélagar,
kornu sem kórlof höfðu
tekið augt sjá i skemti ferd
um einum upp um fjöll
og dal. Þar voru Liliput,
fjölur og ginnur skautlegur
útlandur blómplöntur, sem
voru raktar i skjólabotun
og veimur ofur lillum
veimurvitum eumum vit
blest "hikkur", sem hefist
áll þessi á telyft gróðr-
inum i litla reitnum
fyrir isköldum norðan-
og austan stórskýjum,
enda vor þessi frithelgi
blestur andra fjölskyldur.

Það vor líka fleiri en Þje
og Þinn, sem þeir höfðu
þroskast; það vor einnig
andlegt algjaf fjelaganna
sem höfðu þrosast þar i
skjóli Þjanna. Þessum höfðu
allir verið sem laka og einhuga,
allir vildu leggja sinn litla
skaf til að raktu þar nokkuru
kornu helgireit fyrir daglegt
lif sitt. Þengjót komu þórnir, sem
ekki voru einu þengjót i
fjelaði og þjólþudu þinum til
að hirða um reitinn; hver
þjelaði höfði sinn eum blest
átt af fyrir sig og notaði loim-
skundi sinn til þess að
hirða kornu. Vildu hver höfu sinn
tekt sem þýðingastur og folka
talda sig saman um heildar-

veigun, so það komst að þau
þengjót komu folkið ennum i
morzanna til að sjóta þar and-
rimsloftu og unadot, sem notku,
an einu so þau um að veita þau,
sem teito gata firtosine i einvun
og þau sig þengjót undir dagstífu
þengjót komu meður og kornu, sem
eru i þann veginn að leggja
upp i "brakku stíg"; þau
teito kastikana i sjólfum sjá
og állu umhverfinu; þau voru
augum til i kornu þannu með
von og þauski og rötgest um
hvort heimilið þeirra eigi
að verða firtuallt, hvort þau
skali þau þórnunum einum þengjót
og heildarinn um þessu, þar sem
þau getu af eftir dandi annara
numur hver þengjót dýggri og
sálarþjóf. Þengjót teito þess
sem eitluvat amat að, og sendu
sitt heita þjóstans þessu um
til fókus þjóanna, sem sendu
áskilnaðar geistlara frá þessu dandi
algjafkunna, til að ljós og
skuggana og gera skinnandi
þjóst i sálarþess einstakling-
anna.

Þessu fálki og þessu þessu
þjólþudu þessu sinu með heilla vinna-
þessu og þessu i stórum heildar
og heildarþessu, sem aldunum og
þessu þessu er andur af.
Þengjót komu þórnir með hövdu
og gleðlátum; þengjót komu ungmennur
með vörn sinu og kastika. Þengjót
vildu allir kornu, sem eitluvat höfu
að gleðgest af, og láta fjelaga-
þessu sin verða að þessu landi
i þessu þessu og þessu
so með sjá heildarinn

andlegt andrimsloft þessu
og þessu þessu i heimili sinu
þessu heildarinn ungmennur
þessu of dýr þessu sálarinnu
og vörpa þessu þessu þessu
meður þessu dýrnandi þessu
þessu, sem sendu þessu þessu
unadsteyan ilmu, lengro og
lengro út i þessu þessu
þessu þessu þessu, sem so
dýrlegt þessu þessu

J. S.

Þessu þessu þessu

Eftir þessu þessu þessu
þessu þessu þessu.
Þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

Lausavisa

Þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu
þessu þessu þessu þessu

Þessu þessu þessu

Argæislinn

15 Argæislinn	Sunnudaginn 22 nóvember 1925	5 koleblad.
Hinnur eitt annarhvann	Valgard Blöndal.	Ritshöri Jens. P. Eriksen.
Sunnudag	Ritnefnd: Eysteinn Þjarnason. Pétur Hannesson.	

Kæru fjelagar!

Um lið og jeg tek að míjri útsjórn blátsins okkar, finn jeg mig koniðan að láta fylgja nokkur orð. Vil jeg þá sferstaklega beina orðum mínum að þeim fjelögum sem skipaðir eru í ritnefnd á hverjum fundi. Við vitum öll að „Argæislinn“ er málgafr okkar, þar sem oss öllum gefst kostur á að birta hugsanir okkar. Á hann að vera oss bæði hlífð-litir og skemkunar. En það gefur hann svo best orðið, að hver og einn fjelagi dragi sig ekki í hlje, heldur leggi sig fram og veiki vel skyldur sínar gagn vart honum. Vil jeg því er hann hefur göngu sína eitt starpsátt enn, skora á alla fjelaga, konur sem karla, að leggja nið ekkri á lúða sínu, heldur að þappkosta að gjöra hann sem skemkilegarkar og fjölbræyðarkar. Þá skal jeg

og látta það fram að aðeilegrænar sem valdið gecke sundurlyndi tek jeg alls ekkri í blátið. Énda jeg svo þessi orð mín, met þeirri óstí að fjelagarnir styrki eftir megni útzípu blátsins.

Argæislinn

Við þekkjum það öll, að í þjóð-sögunum, eru álfheimar gerdir ákvarlega glesilegir það var þess vegna mjög eðlilegt að hugir unglínganna drögust frá daglegu störfunum, sem oft voru að reka býr, og smala ánn, og leitustu hl þessara huldu heima, þar sem þeir sáu í hyllingum sínum eigin konungdóm.

Jeg veit að mörg yftekta kannast vel við þessa barnslegu draum-óra. En hvað sem annars má segja um konungskallinnar í steinunum eða þá álfheimar, sem við lesum mest um í þjóðsögunum, er það víst að utan við dagleg umsvif og

auraþyggju leggja margir kófar-heimar og einn þeirna er átti hlómanna. Jeg alla nið mjög lauslega að minna á nokkra af þeim hlómum sem hafa trúst mig og jeg þess vegna geri ráð fyrir að hafi haft áhrif á yftekta líka. Hafi á yftekta þau áhrif að birt hefði í heimi hugsananna.

Jeg veit þið hafi veilt því eftir-tekta að rafhósir eru halsverst frábrugðin lampahlósumum sem við höftum áður. Jeg vil því látta það deumi. Rafhósir hafa eins og þið vituð dælit annan ble og lýsa beki eit í öll horn her þugganna. Góðu áhrifin sem við verðum fyrir, og þar á meðal áhrif þeirna hlóma sem heilla okkur karta nýjum hlóble á hugsanir okkar og skuggarnir hverjir sem þeir eru verði jafnframt að þokka.

Nú kunna einhverjir að efast um að hlómarnir sjú svo áhrifamiklir að þeir geri um skapat menn andlega, og það er rétt að athuga það. Þess ber á fyrst að gæta að það er ekkri neitt eitt, sem skapar lífsstöðun okkar heldur unna þar margar stóðir undir, og skal jeg halda mig við efnit og tala í þri sambandi um hlómanna eina.

Vatna þisund vetrabrigti i myrkvide minna drauma? Jeg held það sjú ekkri of mælt, sem skáldit segir hjú um hlómanna.

Þeir hafa sjálf sagt ekkri vakið þisund heldur þisundi

þisunda af nýjum áhrifum, þisundi þisunda af vetrabrigtum i salarlífi okkar, og það minku oftar en við höfum gert okkur hjú grein fyrir.

Þar sem þannig stregma hl okkar herokkarat af nýjum áhrifum sem allflest selja merki sín á lífsstöðun okkar er það andvitað að þessi áhrif eigi all gildan þátt i okkar andlega lífi. Því andlegan þroka er það sjálf sagt gott að verða fyrir áhrifum, og áhrif hlómanna geta veruð svo miklil að þau sjú andlegis stormar, sem feykja því um, sem þið er, en reyna á og styrkja það sem gott er. Jeg veita því ekkri að áhrif hlómanna geti eins og önnur áhrif, reynst jmitt ill eða gott, það eru þeir hver andstæður hlverunnar sem við reikum okkur abotatar á.

Það veri því heimskulegt að ebla að loka sjú fyrir áhrifum þess vegna. Þá hljújum við upp sam óheilla ráðið eins og höllin, sem vildu refta yfir dalinn hl þess að losna við hitarnar og overin, en gettu þess ekkri, að þau jafnframt hlátu að fara á mis við sólarhósi og vetrabrigtum. Við verðum að reyna að hagnýta okkur sem mest af góðu áhrifunum. Við erum allsög i deigluinni og eignum andvita allsög að verða beki og beki málmar.

Ef við látum áhrifin þjóta fyrir ofan garð og netan, hljújum við höllunum, — en þessa eftar

viljum við ekki vera.
Jeg held að menn geri sjer ekki
nóg samlega far um að höndla
öll þau göðu áhrif sem lifa gefa
þeim kost á, og það getur verið af
ymsum ástæðum að áhrifin fara
framhjá. Það getur h.d. verið af
hugsunarleysi, hjegomaskap, eða
sjervisku, en hverjar sem ástæ-
unnar eru, verður það sjálf-
sagt jafnadarlega mannum
hú þóns, og hann lokar hjartanu
því gófgandi áhrifum hjómanna
líu kunna einhverjir að álita
að menn hagníki sjer efinlega
götu áhrifin eins og þeir
þekkt geta. Jeg er hveiddur
um að skundum sje mistreks
á því. Jeg held að menn lí-
eintu sjer ekki efinlega alla þá
andlegu blessun sem þeir getu
haft af því að hlýta á raddir
náttúruvinnar h.d. klíð fuglanna
og söng hafsins, og í þessu sam-
bandi mætti telja mikhú fleiri
hjóna. Auðvita er það að þeir
eru líka margir sem elska
þessa hjóna og hafa óblandata
anægju af því að láta þá kvæda
niður, og svo mætti að orði komast
daglegu áhyggjum. Jeg þori líka
að segja að margir beinlínis elska
söng og hljóðfæra hlak, en jeg veit
að þeir eru líka nokkrir sem
ekki fynna þar meina verulega fegund.
Jeg er hveiddur um að það
sje þessvegna ymsir sem
hlýta á hjómanna án þess að
njóta fullkomlega hins andlega
gróða sem með því getur fengist,
og alþótt er það þeim að
þenna sem eiga að færa sjer

áhrifin í nýtt. Sumir sem
hlýta á, hafa það mest í huga
að verða gallanna varir, til þess
að geta selt ita, og skundum að
ástæðum, en geta þess ekki
þó þeir jafnframt missi af því
sem fagurt er og hafi þessvegna
engin not. Aðrir eru eins og
it á þessu fylgjast ekkert með,
koma heldur ef til vill ekki til
að hlusta, heldur til að sjna
sig og sjá aðra eða af öðrum.
Líkum ástæðum. Enn aðrir
hlusta að visu en hlada á sig
svo þykum berki að áhrifin
geta ekki náð þeirra innra
manni, þeir geta ekki trú-
ist með og þeim finst það
sjálfstæði.
Í daglegum viðræðum eiga
samstónar mistök sjer stað,
menn nema oft það sem stund
skyldu, slúður um náningum
og annat hjegomahjal en
gleyma því sem þeir telja at-
muna, með öðrum orðum
fara á mis við göðu áhrifin.
Jeg veit að ekkert okkar þarf
að spyrja hvernig við getum
óðlart þessi göðu áhrif, og
hvert við eigum að seltja þessa
blessun hjómanna.
Öll höfum við notið þessara
áhrifa en sjálf sagt misjafnlega
oft og misjafnlega mikit, og oft
hafa þau sjálf sagt farið fram-
hjá okkur án þess að við höfum
veitt þeim viðtöku.
Margt af því sem geymt er
í minni okkar getum við
kallað fram og notið þess
eins og bergmáls; jeg held að

þessari skundu veri ekki illa
varið, ef þið vilduð kalla þetta
bergmál fram, minnst notk-
urra þeirra hjóna sem sjer-
staklega er ástæða til að hafi
áhrif á okkur, minnst þeirra
jafnframt og jeg nefni skilata
á orðum áhrifum í því sam-
bandi. Skal jeg þá fyrst nefna
eittkvæð af hinum orðlausu
hjómum náttúruvinnar umhverfis
okkur, og jeg elka að láta
skaldin taka undir með mjer
og minna ytkur á eittkvæð
af þeim höf söngvum sem þau
hafa kvæði um þessa hjóna.
Við skulum þá fyrst heim-
seltja hafið. Líklega höfum
við flest einhverjum skit
hugfangin og hlustað á þá tópra
hjóna. Sumir þegar hafið var
í algleymingi og söng
hóllaslag, en öldurnar risu
hátt og brotnuðu með svo
þungum gni að jafn vel
klekkarnir notuðu.
Sumir þegar lognaldan kvæð
svo frjótscelt að það var líkast
því að hafið vildi kvæða alla
harna í svefn. En hvort sem
það hefir verið þetta eða hitt í
söng hafsins sem mest heit-
utu okkur þá veit jeg að þið
hafið fylst lötringu því þessari
tópra höf, og hjómarnir hafa
órðið brot af ytkur sjálfum.
Hjónas hafsins hafa líka bæði
í skaldskap og listum skipt
um sig heilum her af hafmeyjum
og sedvöngum þáðan áttu þonarnir
að shryma. Menn hafa hugsað
sjer að hver alda veri hafmey

eins og Hr. Jónsson þar sem
hann segir:
Hefjart hleggjandi
hvítfaldatar Egismeyjar.
Og í þessu sambandi mætti
einnig minna á ymsar af þjóð-
sögunum okkar.
Jeg veit að oft tókum við elka
eflu söng hafsins. Jeg veit að
margir heimseltja það án þess
að verða sönglofranna varir ef
til vill vilja þeir elka láta þá
hafa áhrif á sig eða reyna
minsta kosti elka til þess, en
þetta veri þeim að geta selt
undir með Guðmundi Guðmunds-
syni og sagt:
Jeg get ei verist valdi þinu haf-
þrjálsu háttign hjóns og hjöss
þú drotnar,
þú drotnar,
inn heisk geisli smertis þig og
brotnar.
Þú min er hjómbrót söngvum
þinum af.
(Framhald sinna)
Þelur Hannesson.

Ferdasaga.

Hinn Minni Kl M logdu 22 júl.
úr U. M. F. T. af stað í heim sókn
(Skemuför) til U. M. F. T. Höf.
á vjetarbatnum Hring. Þegar
hópurinn fór, sagnaðist margt
folki saman á byggjunna, til að
sjá flokkinn og öska þonum
götrar ferðar og skemkunnar.
Þótt hann þar um báturinn
var kominn langt auðvort á
þjótt. Ferðin getek vel yfir um,

og bar stekurt til hinda, nema ad hinar gjafmildari og forsjalu menn gæfu allskonar selgnesi, sem gladdi miket, og hrælu þá oft gamanyrði um leit.

Jegar bárum skrud upp á höfnina i Hofsó, komu ungomenn fjelagar U. M. F. H. fram á byggun (sem skoti var fram) til að taka á milli bárum og bjóta okkur vel komin. Jegar aller voru komnir á land og höfðu heilsari, budu U. M. F. H. okkur heim i fundarsal sinn (þinghús og skólakús þessins).

Jegar aller höfðu lagat sig til eftir ferðina, var sest að kaffidrykkju og þar veitt af mikilli rausni, þó bakku si veri á burt visat. Þá tók formatur U. M. F. H. til máls og bauð gestina velkomna. Þor hann mörgum förgum orðum um U. M. F. H. vonadist hann til að þessi heim sókn yrði bárum fjelagunum til gagns og gleði.

Þá bjelt formatur okkar byskunn, meðu og þakkaði hin hljópu ord et fjellu i gart U. M. F. H. Ad lokum lyktju gengju menn ut sjer til skem hinar, meðan bord voru upp tekun. Þar mest byrjadu fundur, þar þar margt á goma, og urdu þöngur umveður. Adal málið sem þar varð til umveðu var: „þvada ástedum þyrpiok folkiú i svælinni i kaupstadi.“

Var þetta veit þá ymsum hlutum, og greip margt þar inn i svo sem: „Sýla málið“ og „þegn skyldu sinnan“ eftir þalsverdar umveður, komust netu-menn i þá skotum at þetta stagaði af þvi ad framfarinar til sjávarins feru hrávar skrejum en til landsins annars munu margar ástetur vera til þessa

Jegar fundi var sléit var fari i leiki, uns banda kór skofðshendinga (prokur) song fyrir okkur, og var það góð skemkur. Síðan gengju menn ut á meðan bord voru upp sett, og síðan var aftur sest að kaffidrykkju.

Voru margar reður fluttar, meðal annars bauð formatur okkar, U. M. F. H. i heim sókn til okkar. Þóttuðu þeir fyrir, og kvæduót nota bodet við tekti feru. Jegar hver þafði dultit sem hann lýsi af þessi me þrandu, voru þortin tekun upp, og byrjad at dansa. Dansad til til 9 um kvöld.

Þorum vit þá ad þia okkur til heimferðar, fylgdi allar þöngur okkur niður á byggun og kvæddi okkur þar, og ostuðu okkur farastyllis. Logtum við síðan af stat. Jegar vestur á fjörtum kom, gertist sumt af skilkanum sjörum, vildu þá fleri en gáku sjelt þeim hjálpur-hönd, en ekki urdu þó nema hnypingar i sv.

Heimferðin getur vel, og skjum vid á land til 12 um mottuna, öll þress og ánegt yfir ferðinni.

Keru fjelagar

Við þurpum ad taka vel á milli U. M. F. H. et þvi komu i heim sókn til okkar. Þinnig þurpum vit ad þapskosla ad gera fjelags skapinn okkar svo skembilegan sem unt er. Þvi svo best vinnum vit þvi gagn, ad fjelagunni sjeru ánegtis, og þá er frettar hegt at þvarst vid fjelaga fjölgun.

Lyftum huga okkar upp frá verkum þá iðri eru haurþino stöfurn miltu ni, göngum fram með storum hug og sterku

“Stöli Þinda” verum ávallt lru. Þylltum oss sem þer á velli víga, sem vill áfram en lítið komast ma, en aldrei hópar uns þvi dauðisþniga eða setta lakmarkinu má.

Þeirspor. S. Gudmannson

„Jöngum mínum erlendis“

Verðu blessatur og salli, þótt fyrir samfylgdina, og þafðu það gótt. Þau voru eitthvát á þessa leit síðustu orðin sem þorarin sagði við mig, og á nestu augnabliki var hann þorarin inn i eimlestina sem fluttu hann inn á Jötland, en jeg stótt inn eftir og beid þess ad onnur lest legði af stat til Hórsens, þvi þangar var minni þor heilt.

Ad hlíli stundu létinni var jeg skaddur i vagni sem hegt og hegt seig af stat þangar til skihsporunum slefki, en þá þor þratinn ad aukast, og áður en varði, var allt komit á þuna fer.

Ad visu er þradu donsku eimlestanna ekkert tiltakanlegur, en mjer var nú samt fari at þyþja alveg nið um.

Þvir viku síðan þafði jeg yfir þvi heimili mitt á þörinum þar sem jeg var þuinn at vera óánegtur i 4 manuti, og niðhöftu jarnþrautimar flutt mig yfir þveran Horeg, notkun hluta þviþer og donsku eyjarnar á örskukum þina. All sem fyrir augu og eyru þafði borit, þati

á ferðinni og meðan jeg dvaldi i: Voss, Krossjanu og Kaupmannahöfn, olgati mír bostuvelit i huga mínum, eins og þegar mest situr i grauborþi. Og það sem jeg undradist mest, var ad þetta var allt saman leit og þorsit i skaut forhitarnu, og það sem mest var, — þorarin var mjer líka þorsinn fyrir fullt og allt. Mjer þafði mír ad visu ekki allsá fundist hann skembilegur, en hann þafði þó regust mjer ad mörgu leyli svo vel ad jeg þeteki mír glogt sannleiks gildi hins fortrveina ad „Natur es mans gaman.“

Jeg veit ekki hve langt jeg hegt komist i þessum hugleiðingum ef lestin þefði ekki allt i einu stótvast, og mjer verit gefit til þynna at vit verum i Hórsens.

Jeg þor shakes á þiokhús og fjett þar ágalt þerbergi.

Jegar jeg var ordinn þar einn flegti jeg mjer niður i legubekkin, þvi jeg var þreyttur beti á sal og leikama.

Jeg vissi nú ad þarna átti jeg ad bita heilan solashring, svo jeg þafði góðan þina til ad athuga hvat þat er fyrir íslenskan alþýttusill at vera vinalaus, þeningalaus og snallitill i erlendri borg.

Landar minis i Hofn höftu látt svo illa af þörum ad jeg þafði fulla ástetu til ad kvæða fyrir. Þvi ad þó mjer hegti ekki fallit sem best i Horegi þá ver jeg þó ad þreppa eftir eimþreju unnu þina.

en hvat sem öllu öðru leit,
 þá varð jeg þó að setja hungur
 mitt á einhveru hátt, svo jeg
 rjetist í að fara út og kaupa
 mjó braut fyrir notkna áura,
 því heila málið þóldi buddan
 min ekki. Í leitinni upps í
 hebergid mitt aftur til baka,
 sök jeg eftir smá myndum
 sem maladar voru á veggina
 með fram stiganum.

Allar voru þær danskar á einni
 undan leikinni, hún var af
 Mótnuvallarkirkju, og stóð íslenska
 skúla á uppskipt við dýrnar.
 Mjót þótti mynd þessi matkileg,
 og svo ástfanginn varð jeg á
 svipt skundu af þessari vin-
 skulku minni að jeg veist að
 jeg gleymi henni aldrei.

Jeg háttáði snemma þetta
 kvöld, en svaf ekki vel. Fór
 snemma á þetta morguninn
 eftir, og sat aleinn inni fram
 eftir deginum, þá heyrði jeg
 kirkju klutekum hringt.

Jeg stóð upps í flýki og ástáði að
 ganga til kirkju, en þegar jeg
 kom út á götuna hlötnuðu
 klutkurnar. Og þegar jeg sá enga
 kirkju, eftir að hafa gengid
 all langan spöl, þótti mjó
 áhekkja minnst að smúa aftur til
 girkhússins og bíða þar þangað
 til zupubákurinn legði af stað
 til Þöndelave.

Þetta kvöld rann lokisins upps
 hin lengi þrjáda skund og jeg
 kvaddi Hórsens með líblum söknuði
 að þessu sinni.

Urgeislinn.

15 úrgangur.	Sunnudaginn 19. nóv. 1955.	6 kolublat.
Hemur út	Þýpót Stefánsson	Ríkshöri
annan hvorum	Þýskinn Þjarnarson	Jens. P.
Sunnudag.	Valgard Blöndal.	Ériksen.

Fram og aftur.

Nú í haust varð U.M.F.Í
 18 ára eins og ykkur mun þurmg
 í slíkum tíma miðum er það
 venja einstaklinga að líta til
 baka og gleðjast yfir sumum
 viðburðunum og hyggjast yfir
 öðrum. Jafnframt líta þeir
 á framtíðina eins og þeir bjósa
 sjá hana helst. Þeir líta þannig
 bæði aftur og fram í tímann.
 Þetta vildi jeg leitast við að
 gera um fjelagit, þó að jeg sjá
 ekki nógu gamall lífsmaður
 til þess.

Líki maður á stærstu sporin
 sem U.M.F.Í hefir skigot, sjá
 maður að sum liggja áfram
 og sum aftur á baki, en þau eru
 fá sem belur fer.

Fyrsta sporit sem fjelagit skig
 á lífsleið sinni var að ganga
 í U.M.F.Í. og er um það spor
 miðgætt deimt Vilja sumis
 halda því fram, að þar sjá um

hálfgerit ef ekki algert virlspor að
 reita, vegna þess að morgun
 finst þóggull fylgja skammvefi.
 Ótta jeg mjó ekki að fara fleiri
 ortum um það að sinni, því at
 það áhiti mun koma til umreita
 á næstunni.

Þá er það annat sporit er það
 keypti grótnarstöðina og lét það
 vafalaust í framfararátíðina
 þrjú sporit er þegar fjelagit
 rjetist í byggingu sundskól-
 isins og kenslu í sundi í
 sambandi við það. En nú hvo
 seinustu árin hefir það stáðit
 í stáð og er það gróf afturfor.
 Þjóða er þegar það gengur í
 S.U.M.F. og virdist það vera
 skigot fram en ekki aftur.
 Fjórta verður þegar fjelagit
 seldi lagotodina og vilja sumis
 kella það skigot fram en ekki
 aftur, en aðrir vilja kella það
 skigot til baka, en þó svo sjá,
 sem jeg vil ekki vider kenna,
 þá var það gort til þess að gela
 skigot híd stóra spor að ráttast
 í húsbygginguna. Og kella oflaust

allir það steig fram í leit og samit þó heldur langt. Vid höfum nú lítið aftur og fari i storum stotekum yfir forðum og virðist nú ekki ír vegi at athuga fram titina. Vid viljum eignast hús at fullu, vid viljum eignast ham- onium, og vid viljum og þurfum at eignast svo ofal margt. Og áður en okkur hefir tekist það, þurfum vid at yfirsteiga margar hindranir en vid megin vera vongóð um at það lakist. Starfskröftunum er at fjölga og eum vid því eplausn á lit- inni fram en ekki aftur.

E. B.

Vid hvað verða mikilmenni brætt?

Það er margt og margvislegt og skulu hjér hlgrind nokkur liemi: Cesar, sem annars þótti enginn heigull, varð laf hveiddur i þrumu vetri, þá sveipati hann ljónshúð um höfuð sjer og herðar og flykti sjer ofan i jarðhvelf- ingarnar i höllum sinum til þess at þurfa ekki at hlusta á þrumum. Fridrik mikli Þrissakonungur varð aftaf dauðhveiddur, þegar hann átti at fara i nýtt fat - af hverju eta viðhvad veit enginn. Mozart flykti eins og feliur bogutur ef hann heyrði blásid i herlúdur. Lehopershausen hafði mikinn heig af rakkniþum, ef hann sá þesskonar verkferi skalf hann eins og hrísla Schumann. Chopin, Alfred de Musset

og Edgar Pöl, voru allir hveiddir vid þoku - ekki um at þeir mundu verða innkulsar, heldur fannst þeim vera baki vid þokuna einhver undarleg geigvenleg helta, sem leski sig inn i þá, svo at kalt vatn rann þeim milli skinnu og hörunds. Skáldið Manasse er vitstektur vart situstu er efi sinnar hafði all af ötta af oporum hurtum. Hann var hveiddur vid at þar mundi leudast at sjer einhver andvara gestur og gera sjer illt. Jafnvel Napoleon, sem fair hafa brugðid um gænguskaps, varð altaf svo ófasleginn, at hann skalf og nótandi á beinumum, þegar hann varð at taka ein- hverja mikilsvartandi á þvöðrum.

(Uta gömlu blati)

Jan Kar.

Járnbrautaslestin var at leggja af stad. Jeg stótt inn i aftasta vagninn, og tók mje- saki rjett hjá gömlum öldung hvitum fyrir herum, hann var at lesa i blati. Hann hafði ekki tekið ofan barta stóra kastinn sinn, og nept sem var stórt og bopt, annarnef, en rautt eins og blot, furdulegan ásyndun. Jeg sa at þessi maður hafði meira vid sig en venjulegt er. Litill drengur á at giska sara, sat andspenis honum, og studdi hönd undir kinn, og sjeri til beggja hlida i akafa.

Það leyndi sjer ekki at hann þótti ekki vid fyrir tanypinnur. Allt i einu fót drengurinn at vola. Hann sara hark á hljóðun- um þangað til það var orðið at hreinasta orgi. Gamli maturinn leit til hans heldur óhyru auga. Þótu mje farinn at orga aftur skálmis-skjóttur? sagti hann met haysingi. Skárra er það! það i meira bólvat ómetid sem matur hefir af þessum skrák sagði hann, og leit til min undan gleraugunum. Ekki maður geti ekki mátt i lekni, og láht hann taka tonnina ut drengnum? spurti jeg. Það var eins og jeg hefti dregit ið honum tonnina með þessu, þá nú hljóðaði hann helmingi herra en átan.

Gamli maturinn hentist upp ið saki sínu þrossbólvati og þaut inn i mesta vagn.

En nú skedi það yfisonáttu- lega, drengurinn hefti allt i einu at hljóða, og öllu slo i duna lofn. Jeg glápti á drenginn og spurdi: "Hvat er þetta drengur, er þjer bálnat allt i einu?" Skákur leit til min kynnilega og melli: "Jeg hafði nu aldru tanypinn, en jeg hjelt at gamli maturinn mundi gefa mje þeninga eins og i morgun, en jeg hefi líti- lega hljóðat of hátt."

Jeg getti ofan at höfninni; þat vor dunt og kalt. Ósjálfrátt sveipati jeg at mje þápunni, mig tók á neft. Skipsit var at leggja at byggjunni, folkið skreyndi fram og aftur, menn höru sjer áfram, frúir og frókenar, unglingar og fullornt allt i gaut. Það tók enginn hl þess þó maður henni óþegilega nálaga einhverjum þvennmanninum.

Jeg rakk mig á stóra feita frú, hun rasati; jeg bað fyrirgegnungar - hin hreythi ið sjer þolbanum, jeg tók ofan og flykti mje hurt. Jeg sa allt i einu fyrir framán mig svo ljómandi fallett þven- mannahöfuð. Jeg hríslandi ein- hverju i eyra hennar, hun leit fyrir lítlega á mig og sagti:

"Hvat meint þjer?" "Hvat erud þjer?" "Ó fyrirgeft þjer, jeg hjelt það veiri ónnur".

Það var vor, og sílin skrein svo glatt. Jeg getti eftir götunni það kom skulka á mök mje, augu okkar mæltust á miðri leit, jeg tók ofan og rotnati, hun broski leit vidur og rotnati líka.

Jeg mælti henni i annat sinn, hun leit á mig sínum stóru svörtu augum, engin svipsbreyting var hl i hennar andliti; jeg tók ofan og rotnati. Jeg mælti henni á þja sinn. Nu leit hun ekki vid mje, hun kysrati saman varinnar og andliti var blótlaust.

Jeg skrufati hausinn ritur i bringu, og gaut hl hennar horn- augum. Ómetid var skollid á.

Jeg sáan það eins og það hefti sked í gies, þegar Lotta kúa og Lón Svartbakur opintur.
 Mjör var auðvita ekki búið, en þessvegna hafði jeg ástæðu til að koma og gratulera svona hinum.
 Við Lotta höfum þetta í morgun, og vorum einu sinni trúlofð svona eins og gengur, en svo fór það niðr allt í hundana.
 Og nú átti hinn nýbakti prestur Jón Jónsson Svartbakur, að vera förnauktur hennar á leikstúlinni.
 Nú þetta kemur niðr málinu eiginlega ekkert við, enda var jeg nærri þínum að gleyma þessu. Mjör var að vísu tekitt hveim höndum, og allt sjúndist benda á að jeg væri þar þar gestur.
 Nu kom hin mikla skund þegar hjónaleysin settu upp þingana. Þau stóðu andspenis við stórt bord, og niðr skiptu þau þingum yfir bordin. Þegar Lotta dróg þinginn á fingur sjú, leit hún svo skringilega til mín, alveg eins og mjör henni þetta eitthvað við.
 Notis hennar gamla frá kúa sat við hliðina á mjör, og hvíslati að mjör: „Litur yður ekki vel st. Jóhannes?“ „Jú!“
 Þið Lotta min voruð einu sinni trúlofð, eða var það ekki?“ „Jú.“
 Stóð það ekki yfir í dælinni kinn?“ „Jú.“
 „Fólki yður ekki vengt um hana?“ „Jú.“
 „Það hefur þú ekki verið henni að henna að slánaði upp úr þess?“ „Jú.“
 „Nú hún sagði að sókin hefti vengt hjá yður.“

Hafit mig afsakadann, jeg hefi óþolandi höfuðverk. Góða nótt!
 Jeg flykti mjör heim og þatkat, hamingjunni fyrir að sleppa frá halingjunni.
 Én hálfum mánuði seinna frjétti jeg, að Lotta hefti sagt Jóni upp, og væri kominn til Ameríku. Mjör fannst þetta mjög eðlelegt, það vita þú allis að Brian er farfugl.

Eks.

Smávegis.

„Jú gæst varð kerastinn minn afsakadur. Slann fann óþolandi ástæðu þessu í stúffu hjá mjör.“
 Hvervegna þessu hann að reidast úr því þessu hann var óþolandi. Það var megnilega frá honum sjálfum.

- Dómari.: Gistur?
- Vitni.: Já hrisvar.
- Dómari.: Aldur?
- Vitni.: 25 ára.
- Dómari.: Líka hrisvar?

„Undarlegt er hve hvíburarnir yðar eru líkir frá Anna, hvernig gæst þessu að þessu þá?“
 „Hjög autvelt bórnlanginn hefti verið tekinn úr ötrum þessu.“

3

Argeslinn.

15. árgangur.	Sunnudaginn 13. des. 1925.	7. lóðublað.
Kemur úr annan hvorn.	Byrður Stefánsson	Ríkshjóni
Sunnudag.	Þórunn Þórunn	Jens. Þ.
	Þórunn Stefánadóttir	Þórunn.

Hljómar.

(viðurlag)

Fossaniturinn eru aðrir náttúru hljómar ekki óskuldir öldu hljóðinu. Hljómar sem hafa hrípt marga og orðið þeim óþægilegir. Hjög hugsandi maður hefti sagt mjör að hann hafi aldrei komist í innilegra samband við íslenska sumarnáttúru, heldur en þá er hann sat í hvarminum við fossinn og allt hið itandi hlíf sumarsins virtist hljóma í fossaniturum. Þeir hljómar falla líka svo vel saman við íslendingaæðlið svo fossarnir verða eins og bratur þessu. Hægir í því sambandi að minna á vísurnar eftir Þorstein Þorlínsson:

Hljóðin snjóllu ír hamiþróng heittra jeg öllu meira. Þar eru hroll og syngja söng svo að fjöllin hefta. Hlára fjalla fregtar öð o. s. fr.

Sjálf sagt eru þeir þó margir sem fossaniturinn hefti ekki þessi áhrif á, og einhverjir sem hann hefti engin áhrif á, en á þeim sannast það að: „heyrandi hefta þeir ekki.“
 Því þú veit neqnum eitthvað af þessum orðlausu náttúru hljómunum verður ekki hjá því komist að minnast á fugla sönginn. Við hömmustum sjálf sagt flest við þá fagnadar hlífningu sem eðlelega hefti greiðst okkur þessu fyrstu farfuglarnir hafa komist á vorin, og okkur hafa borist fyrstu hljómarin frá þeim, samstökunar fagnadar hlífningu og kemur fram í þessum götlinum:
 „Jeg heyrði líka lóan min þín hjót í morgun fyrst.“
 Því verður ekki neitad að fugla sönginn á mikinn þátt í sumargletinni og sumardýtinni þegar allt loftið kvætur við og fugla hlíf, og við mequm vel muna það þegar hars er á veturna, að líllu fuglarnir sem þá eru hjá okkur eiga það

skilið fyrir sumarsönginn at vit
hjálpum þeim i hardindunum.

En leikast menn alment vit at
lata fuglasönginn hafa á sig
göð áhrif? Það eru sjálfsagt all-
margir sem gjöra það - en þeplega
allir þó finnst mér fuglasöngur-
inn svo einbar vel til þess
fallinn at hefja andan og hefja
þeystju lífsins. Skal jeg i því
sambandi láta mér nægja at
minna á það sem Sinar Benediktsson segir um svana sönginn:

"O svalalind hins hreina lípa hjóns
sem himins autlegð ber at snautum arm
þú fellur út af ædens lýnda landi
at osum hells með kvaki svana söm-
dagsannanna. Bluknahtíðit
hefir haft mikil áhrif á margu
ef það veri ekki til sagan um það
hvornig líkaböng þringdi sjálf
uns hin sprakki, þegar lík
Jóns Brasonar var flutt til Hóla.
Um þá hjóna segir Guðm. Magnúsdóttir

"Kling klang!
harmur hugans, falinn hjómur
þar i málmsins söng
með eitka svo þungum, þungum
at því líkur finst ekki á
manskum tungum!"

Líklega hafa flestir einhverjanna
ortit þrjú af söng og hjóttperastlítt.
Sumir hafa ortit það oft átrú spaldan
en líklega allflestir einhverjum hinum
á lífsleiðinni. Og jeg efast ekki
um at þeir sem þekktu hvað það er
blessa þau áhrif, og jeg minnst eitka
at hafa heyrð þeim áhrifum þegar
þau eru i almætti sínu ljúst annars
staðar berur en hjá fjöðskaldinu
Matthias i Kvæðinu:
söngbofar.

Skal jeg þá fyrst neyna bluknahtíðit þegar það kallar okkur

saman til jólaþagnatar i kirkjunni
eins og verður nú bráðlega, þer þat
hálit inn i hjörtun, - eta ekki minsta
koski at vera þangat hálit og barn-
lega gleði. Því þeir fullornu sem
lífsstjórnin hafa hláðit hördum berti
á, eiga þó sínar minningar um
barnslegan jólaþagnat, minningar
sem þeir eiga ekki at vara frá
heldur nálgast aftur, því hvísvær
verður gamall matur barn.

En þungingur gerur ekki allsátt kallað
fram fögnut, stundum er það þess
á milli, en þau áhrif eiga jafnt at
geta hríft okkur með sjer, kallað
á okkur út úr moldvitrí hvors-
dagsannanna. Bluknahtíðit
hefir haft mikil áhrif á margu
ef það veri ekki til sagan um það
hvornig líkaböng þringdi sjálf
uns hin sprakki, þegar lík
Jóns Brasonar var flutt til Hóla.
Um þá hjóna segir Guðm. Magnúsdóttir
"Kling klang!
harmur hugans, falinn hjómur
þar i málmsins söng
með eitka svo þungum, þungum
at því líkur finst ekki á
manskum tungum!"

Líklega hafa flestir einhverjanna
ortit þrjú af söng og hjóttperastlítt.
Sumir hafa ortit það oft átrú spaldan
en líklega allflestir einhverjum hinum
á lífsleiðinni. Og jeg efast ekki
um at þeir sem þekktu hvað það er
blessa þau áhrif, og jeg minnst eitka
at hafa heyrð þeim áhrifum þegar
þau eru i almætti sínu ljúst annars
staðar berur en hjá fjöðskaldinu
Matthias i Kvæðinu:
söngbofar.

"Þér - var - verður
er ortit nú, einn Guðvegur
gull og rósi.

Lífist allt sem ofbirtu
og hvorki til hni nje rím!"
Vít gerum ekki efast um at hann
hefir gefit sig hjómunum algerlega
á vald, og er það ekki einmitt það
sem þarf til þess at njóta þeirra
fullkomlega. Margir spyrnast víð
eins og þeir geta svo áhrif hjóm-
anna hrífi þá ekki með sjer en
jeg held at hjómarnir beri þá menn
aldrei i þer hætir sem Matthias
hefir verið i, þeir njóta því ekki
þess útsýnis sem hann lýsir i
kvæðinu, sjá lífist aldrei i þessari
þagnatar ofbirtu. Þuk þess láta
sumir útur djúpa i bítarinn
þegar þeir njóta þessara lítar.
Þeir eru fyrir fram fullir af and-
legum þvergrönding, svo áhrif
söngsins hrynja af þeim eins og
grótrardöggin af steinunum an
þess at þá nokku verulegu
áorkað. Menn autgast sjaldan
andlega fyrir þagnat læst, og þat
gildir einnig at þessu leyti.

Hvad er lönlit tal og öður
cætstu anda sem áður byggðu?
Þú spurning og samantektunum
vít lönlit og tal þessa tíma er
svo mikil efni at jeg skal eitka
fara út i það.
Á gamlans kvöld viljudu álfarnir
oft mannheima. Þeir drömsu þá i
bátstofunum meðan heimilisfólkið
var víð kirkju og höfðu þá álfarnir
margar gersemar með sjer því
Krossmessan hjá þeim var um ríjandi
þá bar oft svo víð at álfarnir þungu en áður en farit var úr haldinu
at hráta sjer svo i birtu at þeir

höfðu ekki tíma til at safna ger-
semunum og láka þer með. Þer
urdu því eftir i bátstofunum og
var það hinn með þengur.

Þvener sem hjómarnir heimsetja
ytkur vona jeg at þeir skilgi eftir
hjá ytkur andlegar gersemar því
þeir eiga þer til.

"Öll helgisvör heilags anda
öll hléidsla i tonum lífir.
Hríft hjarta hestri bifan.
veri hest harpa
ef heyrast metki.

Petur Hannesson.

A grasafalli.

Jeg geri ráð fyrir at færstir af
yngra fólki hafi farit á grasafall
Langar mig því til at ríjja upp
fyrir mér, minar fáu og smáu
grasaperter. Því jeg geyni endur-
minninguna um þer hjá minum
bestu stundum. Mig minnst at
þat veri vort 1916 i fimlu vikunni
sumars, at víð lögum upp frá
"Hlómrum" i Vestur-Húnavatn-
sýslu, fimm i hópi. Höftum víð með
okkur hald og annan nautsyn-
legan út búnað. Vít slozum upp
haldi i svo kölluðu "Hólfi".
Lítum víð okkur þessi, og byggum
okkur út undir göngu. En þá bar
góða gestir at gasti, þat var gras-
fólk vestan úr Svömmum, smá
fólk því vera vel i veiti at hita
fólk þarna. Fögnutum víð þessum
gestum okkar ofhi bestu geta.
Lögum víð svo af ská i göngu,
söngum allir: "Sjálst er i þallasal"

Og þótt sá söngur hafi ekki verið eflur öllum seglum sönglystarnnar, þá hljómaði hann undarlega vel þarna upp í háfjöllum í bláa vörnema kyrtinnar. Var svo lagt af stöð, og var þar, sem oftast er þvent og þvent var saman. Kom svo allur flokkur saman að morgni, og þá athugað hver best hefti grasat. Og var Jónína frá Helguhvammi alþaf fengselust. Var þá ekki sparað að gera sjer glatt út af flestu er fyrir hafi komið. Vart þá til mörg snellin stakka, undrati mig hvar margir voru hazortis af ekki fleira fólki. Allt nú að sofa meðan sól var best í lofti, en mörgum þótti nú annað estkilegra. Það ötkur þá það snjallræði í hug að ganga upp á hestku hnjúttana í grenslinni og sjá ötkur um. Vart þetta gest slóftu hvern verið sv byggvir að taka með sjer sjónauka, sem nú komu að götum nokum. Gekki svo til, þessa þrjá sólarhringa er verið var við grasafekjuna, að lítið var sofið, en margt gest sjer til gamans, og undu allir þeim skíðum vel. Síðan var jeg oft með þessu fólki, en sá það heparst nokkrunntima öllu ánegtara og þrjálsara, en í þetta skípti. Og var vist áreitánlegt að etkevt ötkar, vatki oftast hlatur eta var kátara en elski maturinn í hópnun. Baldvin bóndi að Helguhvammi, þó hann hefti 60 ár að baki sjer. Morguninn lagð var af stöð heim, höfðum við sameiginlega þrúfichyðskju, og sungum nokkra skund. Var þá einn fjelagi ötkar svo rausnarlegur að láta eina hnjúttu þrosku ganga á milli, og reyndust þáir algjör þoppular þar á fjöllum uppí.

Síðan kvóddust allar, og hjeldu heim með götan grasa-öfla. Og ekki síður gjftar endurminningar um þessa ívilegudaga. Hefi jeg oft óskad að jeg ætti spannar margar skemtillegar grasafertir, en því miður er jeg vondauf um að þær voru reftast mí á næstu árum.

Áskritur Stefánsdóttur.

Ísmávegis.

Þessvegna. Öfkr messu snjeri kona ein sjer að prestki nokkrunum og melki. „Ó! jeg er svo ánegt prestur göður þegar þjer embekkt.“ „Það gletur mig.“ svarati prestur, sem áleit að hann hefti etki meina alþjóðuhylla. „Það eru vist etki margir eins og þjer. Éta hvi gletgjort þjer þegar jeg embekkt?“ — „Ó, prestur minn götur!“ svarati konan, „þegar þjer embekkt er etit mög af seetum í hirtjunni.“

Hann: „Hvat mundit þjer gera ef jeg þrúski yður?“

Hun: „Jeg kallati á mömmu — mamma er etki heima.“

Hvepna: „Þakki! Hvernig er það, götur fólki sjer í myrkni?“

Hann: „Nei, en því spurdu að því helga min.“

Hvepna: „Jú, í röktrinu í gjer heyrte jeg alt í einu að hin þra systki sagti: „Þú hefir etki rakat þig í dag Jón.““

B.: „A hvata degi í vikunni er best at vera það.“

B.: „Jeg veit það etki; jeg hefi etki reynt nema einn þeirra.“

Hun: „Hversvegna vilgt þjer etki taka hann þóit sem fjelaga ytar í verslunni?“

Olafur: „Þóit var hilefatur konunni minni áður en jeg gjftist henni. Þess og jeg sje að taka út mjer þam fjelaga, sem er miklu régn saman en jeg.“

Argeslinn.

15. útgáfan	Sunnudaginn 27. des. 1925.	8. Solublad.
Hemur út annan hvorn Sunnudag.	Albert G. Solvason Reknefnd.: Skempot S. Guðmunnsson. Guðmundur Arngrýsson.	Stjórnari Jens P. Þoriksen

Þær fjelagar!
 Í hilefni af hinum öllum þeim sem birtu. Jeg veit að vit minnumst nú eru yfirstandandi, get jeg ekki látið þjá líta að ávarpa ykkur með þácinum ortum. Þar sem fund ötkar ber mí uppá hátið allra hátiða, sem eru jölin — Hvi dýrtlega barnanna hátið, sem yngri og eldri þra, og meiri að segja hlakka til. Hvat er það sem sjer staklega dregur huga ötkar að þessari hátið, fremur en öðrum hátiðum? Það er án efa hin dýrtlega boðskapsur um þra þra heimans Jesum Krist. Er það eit í heiminn hina helgu nokk. Til þess með holdlekju sinni að lýsa upp það myrkur, er umlukti jördina. Þigi aðeins á Þelli heimsvöllum í þringum fjarkirtana, heldur um allan heim, til endemarka út í hina ysku afkima heitingjana. Það er alheims ljós er albei mun dvina, en alþaf ná meira og meira ljósmagni efla því sem þjóðir og einstaklingar þroskast betur, og þar af leiðandi ná lökum á meira ljósi og þerurri þess öll frá cestuárunum, þegar mamma ötkar, eta nánuastu vinit, voru að segja ötkur um jóla barnit, og lýsa hinum kerleiksríka hljangan þingast komu kristis, hvat hrisin vit vorum þra, og ógleymanlega sel í gegnum áhrif hinna Guðlegru náttu skamma er fyltu alla ötkar innri síkund. Og gaf ötkur einlegan áselning um að lífa vel, vera göt böin og líkjast honum sem mest, að þra leyki, sem ötkar óþroskasta barnaland gaf vit rátið. Þetta endurlok sig ituglega, en sjer staklega nálegt hátiðinni miklu, sem eitit hefir verið og munu verða jafn ný og Guðdomlegi svo lengi, sem ljósmestinn hlakki í þjóðinni, bundin vit von um langlum meiri birtu frá sólmanna sól á selunnar landi, bak vit spaldit er að skilur andan frá öfninu. Vit þat lýsandi ljós

vilgum sjer ungmennafjelagar
i Drottins nafni leggja leið okkar
inn á nýja ársbrautina er leggja
ni framundan okkur, og vilgum
hann að leiða lífsfley okkar heilu
og höldnu yfir bota og blindsker
komandi tíma; Með þeim einkulita
ásefningi að þessu aðeins að
góðu og gófuugu merki.

Ymislegt um uppruna lífsins.

Ófni þau sem til eru á yfirborti
jantar skiptast aðallega í tvö:
dauði og lífandi.
Það lífandi er í munni hluta,
þarf lífveranna er bundið við
yfirbort jantarinna, getur hvorki
lífað langt niðri í jörðinni eða
langt upp í loftinu. Ekki má að
margir hnellir hafi ekkert líf í
þeirri merkingu, sem við höfum
um líf, heldur verður það þá að vera
öru vísi. Aftur á móti er margi
hnellir byggðs með sama lífi og
jörðin (eða minsta kosti hafa full
skýliti til þess) það eru aðeins
fa frumefni sem finnast í
lífverum eða í át lölu. ~~Þess~~
þess finst þó örtilið í blóðum
annara. Sýnt heildur menn að
lífið sprýtti upp af sjer stöku
lífevni. — Én ni vita menn
að það er ekki, heldur er það
framkomid úr dauða efninu.
Hvad aðokilur dauða og lífandi hluti
verður í flöku bragði ekki skýrt.
Sýrki munurinn þar á milli er sá,
að frumeindirnar bæði í lífandi
og dauðum hlutum, eru samsettar

af óteljandi rafeindum, sem eru
á stóðugri þringrás innviðis, og
þaðin er margfalt meiri í lífandi
en dauðu efni. — Vjelum og líf-
verum má að mörgu jafna samant
en stóra bilid þar á milli er það
að vjelar framkvæma ekki það
aðframlita eflisþing sjálfa
sin, eins og lífevni lífverunnar gera.
Én vjelannar eru orkuframlitendur
eins og menn eða lífverur.
Éinnig er það nokkurt í sjálfs-
vald sett hjá lífverum, hvaða orku
þeir framlita af því, sem þeir
meðtaka. (þaðan) Hja vjelinn er það
aftur á móti ekki á hennar valdi
hver orkulegund það er sem hún
framlita. Það er enn fremur
ólíkt með lífandi og dauðu
nátturunnar að lífverum á skeltka
þrostast, það er ekki til í dauðu
nátturinni. Þó hefir verið reynt
að finna samliking hjá á milli,
svo sem kristall sem dýft er
niður í kristalblöndu (sömu legund)
því þá hnotast utan um kristalinn,
hann skeltkar, — milli bilid hjá
á milli er innifalið í því að
lífverunnar bregfast af gjörolukum
efnum í vextinum. Én kristallinn
verður að hafa sama gni.
Én fremur geta lífverunnar
lagat sig eftir umhverfinu.
Én það getur dauða náttúran ekki.
Menn segja að hit lífandi hreyfist
en hit dauða ekki. Munurinn hjá
á milli er sá að lífveran hreyfist
fyrir innri hvít sem framkemur úr
undarvitund þeirra sjálfa.
Utanaðkomandi náttúru öfl valda
hreyfingu dauðu náttúrunnar.
Eleggsta áristid milli lífs og dauða

er það að lífverunnar deyja. Þó getur
verið mikill vandi að ákveða það
hvort líf eða dauði er ríkjandi hjá
því, sem um er að ræða.
Eitt útlent dýr - Þjóndys mjög lítt
dýr á skert við lilla lísi, það úr
heimtir hefulegan hita og raka.
Sje það látið í of heilt loft hverfa alla
angar þess, — lappir augu og
innibyrjist allt í einu horni eins og
sandkoma. Sje dýrið allt í einu
látið í það loft, sem því er hefulegt
lígnar það um leit, og allar angar
laugar og cetas, lífveran kemur
aftur í lísi. Þetta er hinn svo-
kallati dvali. Dvali á sjer stóð
meðal margra dýra. Jafnvel
mennunir geta lagat í dvala,
og legið þannig í 3 mánuði.
Én það er lengri dvala lími
með menn, sem enn hefir nátt
til þessa er margum þendur með
öllu, stungit upp í eyru, nasit
munn, o.s.frv. Margir menn
mundu í flöku bragði segja, að
estkilegt væri, að mennirnir deui
aldrei. Én eftir nokkra áratugi
yrði með því algjöflega frumefna
laust á yfirborti jantar. Svo
mennirnir, sem kynnu að lífa
eftir 2-3 hundruð ár hefðu alls
ekker til að byggja upp með
nýja menn, svo af þessu leiddi
að eftir einhverri ákveðinn tíma
þyrfti allt líf af jörðinni.
Áveg á sama hátt eins og ef öll
nyrmyndun — allar fæðingar, hella
að eiga sjer stóð. Lífveran þarf í
mötsefningu við dauða náttúruna
hefulegt lísi, það er hefulega geisla
samsefningu lífsins. Hika og
sölu lísi. Þá má nefna þrygkinginn.

Hann verður að vera nokkurn veginn
ákveðinn. Hann má ekki fara mikil
frá því, sem hann ni er etum 200 m m.
Seri hann yfir 200 m m mundi okkur
lífa illa. Aftur þola skopur sem lífa
undir miklum þrygkingi ekki líkim
þrygking. Dæmi: þessu er feskus dregum in sjo.
Uppruni lífsins.
Flest jartnestk hiasbrögð byrja með
því að útskýra hvernig lífið hafi byrjat.
Þekkingin er ni komin svo langt,
að menn vita að jörðin hefir einu
sinni verið aðeins gloandi hvöfhus,
eins og margir aðrir hnellir í því
ástandi sem ni eru til.
Sumir menn sem vilja halda sig
við uppruna lífsins eins og hann
er kendur í ritningunni.
Én aðrir halda því fram að það
sje best að mynda, segja að í dagu
sje hjá Drottin sem 1000 ár, og hit
alfullkomna vera geti hafa verið að
skapa eða sje að skapa í dag sem
innihalda fleiri áratugi.
Þannstokur og vísindi sitari tíma
hafa sannat, að dýrin geta af
sjerstökum ástæðum myndast
af sjálfu sjer. t.d. lísi utan á
manni, mys á mjólk, matkus á
kjólk, ferulísi á sje. o. s. frv.
Um þetta var haldinn fundur í
Paris, það komu menn þann og
þaru saman rannstokur. Þ þessum
fundi var meðal annara ungu
matar af nafni Þakur. Þannstokur
hann með rannstokurum sínum að
lífi geti ekki hvitknað nema af
lífandi cellum. Én hvatan var þá
fyrsta lífcellan komin? Það var
jfrn mikil rät gata eftir sem áður.
Þ því hafa menn svo reynt sig
sitán. Þryskur matar Þakur

þólist hafa fundit frummetis lífsins og langt frá jörðinni, og í nokkum fjórlegi i slumi sem komið var úr feikna og þá svifa þær fyrir hverjum ble sem er, og dýpsi úr í Aklandshafi. Rórit sem og þá svifa þær fyrir hverjum ble sem er, og alhöguðu þetta sögðu að það væri það hefur því en, sem komið er enginn fundit aðeins eggja hvíthúfni sem hefur lótn-fallit fyrir verkunum, „Ammoniatid“ líklega lét um uppruna lífsins á jörðinni. Þóinn fjórtveri að nafni Carl Sägell negni sína fyrstu lífveru „prokeider“. Hann álikt að lífit hafi kviknat metan jörðin var gloandi, hann sagti að einn af stofnum „Siamoslofni“ þegar hvepni og eggja hvíthúfni samínast, og við þat myndatist Ciam sem aftur vart samrunnið við átra stofna og við þat vart lífit hl. Þó við vilclum nú aðhyllast þá þenningu að lífit hafi borist hingat frá öðrum hvíthúfni, þá kemur spurning um það hvernig lífit sje myndat á þeim horetti o. s. þv. Margas lífit eru, sem munu halda að lífit hafi borist hingat frá öðrum hvíthúfni. Fyrst að þat hafi borist með lofsláum, sem á hafi verið eitthvert líf, þá hl jurtar spót hl legra dýrs eða umhverfabbakteria. Sínt alls minstu bakteríur geta borist afar langt út í geiminn. Þó þær fara 100 km út frá jörðinni komast þær ekki hingat aftur, þær svifa þá í geimnum milli hvarfanna, og ef vindur ber þær í nánunda við annan hvarf, þá getur hann dregit hana til sín, og þær þá orðit þær vissit hl nýs lífs. Menn þekkja verur sem ekki eru týnilegar nema í bestu smágrá. Þær eru aðeins 16/10,000 úr m.m. at sked. Þen þat eru hl verur, sem eru miklu minni en þetta, þær báru frá 80 - 100 kg hver. Þen þarna höfðu eru þekktar af þeim götum sem þær fara í gegnum. Sí þessara dýra heyrja ýmsar bakteríur t. d. Triflunab o. fl. þessar lífverur geta farið

er þýðingurinn ekki nema aðeins 1000 m.m., og þá svifa þær fyrir hverjum ble sem er, og getur þá farið sem áður er sagt. Þat hefur því en, sem komið er enginn fundit líklega lét um uppruna lífsins á jörðinni.

Guðmundur Andjesson.

Vertasaga inn hl jökla.

Sumarið 1922 Þósdaginn í 13 síttu sumars. Lögðum við 3 Vatnodelingar upp í Vatnaglutningi ferð suður á „Hveravelli“. Fórum við með 13 hesta undir böggum, og auk þess 2 vara hesta. Ré 7 að morgni lögðum við af stað, gekk þat ekki djelt vel þar at sumir hestarnir voru öllu óvaris slíkum áburði sem sje drögum. Og hinir hestarnir þregir að rekast af stað hl falla á vöndum vegi. Þen eftir einnar skundar ferð fóru þeir allis að lagast, og er á daginn leit undradist þeg hvað blessaðis hestarnir urðu fljótt þregir að rekast á jafni vöndum vegi. Við höfðum ákveðið að hvíla ^á meyndum Leitisárdögum en er þangað kom, var þær svo gíðustlaust, að ekki voru hl tók at stansa þær með hestana. Djeldum við því áfram alla leit. Þegar þangað kom, og við kunir að sprekka af hestunum var hl 11. Fórum við þá búnir að halda áfram í 16 kima. Var þat langst kima, fyrir hestana sem þær góða hafa, því á þvo vegu við leit þar er rennur frá hverunum, var svo lótt, sem bett í hini um slattar þýggur.

Þen ekki snorra hestarnir við því sem mest var hverunum, þótt þær væri lóttast. Mun þat hafa gert brenni steinolyftu. Við reistum nú hald og hituðum okkur kappi, meðan við höfðum, þegar því var lótt, gengum við út, að skota þennan fallega, hugarlega en þó einhennilega st. Við bygðum á að skota hverina, aðeins einn þeirra spjót varu, í öðrum síttu, og í sumum er aðeins vott. Þat er „Eyvindar hest“, sjeft enn þá glógt, at hann hefur verið fyltur með stórglyti, og síttu í honum á milli skinnana. Þvo sem 2 fatna frá hverunum, sjeft fyrir skálaþöfnum, þær sem Eyvindur hefur búið. Annar hver er kallaður „Bláður“. Þær skútt at þá þær heitblátt vatnið sjóta og vella. Og liturinn er svo skatur at hann er kinnu at lita hverbarmana bláa. Þær við höfðum skotad hverina, gengum við um hraunnið, þær í kring, og er þær víða sem ríkur upp úr jörðinni. Hl 2 fórum við heim í hald og lögðum okkur fyrir og svafum hl hl 6. um morguninn. Gengum við þá út og var þagurt um að litast, því glata síl skyn vor, og summan gola sem stóð á miðri norðan þokunni, svo hin hlótt upp sem vezzur rjelt fyrir norðan. Þá þarna ríkti kyrt og frítt, því eitthvert heyrðist nema þagla hvat, og hlótt var í áttunopndum hver, er hann spjótta vatninn 1-2 metra í loft upp. Aldrei hóf þeg getad hlótt þagmetnilega undir með skáldum þær sem þat sjeft: „Sjálst er í falla sal“, úns og á þessum st. Nú lóttum við hl störfu við að legsa og stöfla vöndum, er við höfðum farið með því menninum sem höfðu þekkt at sjeft at byggja þarna saluhús, voru 2. Þetta seku hús er allat þeim er fóru „Hjalveg“. Þvo ropndu menn ruddu

veg frá Hjalvegi og heim á hvera velli. Þen við höfðum hlótt þessu verki, lögðum við á hestana og ríttum af stöðvordis yfir öldur eru þat sandar. með smá þryggjum. Þómun munu mali segja at þær sjeft 18 eins og segir í vísunni. „Daupt er þetta drygtis bland, at drekka vatn af sveli, áhjan öldur undir sand er frá Landafelli. Djeldum við nú sluga, þær sem götus var vezt. Var þat gaman, því við höfðum göta hesta, sem fóru vel með okkur á heinum göð gangi. Við stönsuðum nú við vatn er heiti: „Reystruggur“. Var gaman at sjá silungana skjótast úr vatninn, í heit sem úr því rennur. Við vatnið sjeft fyrir veitmannna skála, og munu hann vera gamall. Djeldum við nú áfram heim, og komum undir hvöld heila og höldnu ofan at Grimslungu. Þvo þat þar fórum við síttu. Og þat er enginn hestur með st, þótt þaggarit væru þungir og leitir lóng. Þeg sendi þessa sögu í „Hugsalann“ þó hin sje ómerkileg. Mær fínt og gótt hl yrði í vor, at gaman væri fyrir okkur 21. M. S. at fara skemtingu upp á „Lundastól“. Og þó þat er yfir landið þita þær sem um grenar grundir lida, skinnandi er at egi bláum, úns og staldit sjeft. Þeg er viss um at þat hefti gótt á hest a okkur. Lóttum verda af því. Skirspor. S. Guðmannsson. Öftþarandi vísuhelmingar hafa bláum hrist. Símanns skammur áttit öit aldrei neitt hann þefur. 2. Þóflum drengskaps dug og þrött, djöpfung þólinnmedi. 3. Þerminn leit áfram e engin bitur skundir. S. S. S.

Argeslinn.

15. Argangur.	Sunnudaginn 10jan 1826.	9. Lúluþlát.
Hemur út annanhvorn Sunnudag.	Reisnend: Albert G. Solvason. Dyrleif Annadóttir.	Ritshöri Jens. P. Eriksen.

Frederic Chopin.

Jeg skrifate i 'Argeslinn' i firra um eitt hvert stærsta ton-skáld, sem uppi hefir verið L. von Beethoven. Ni veldi jeg med nokkruum dráttum tregða upp fyrir yðskur mynd af öðru mihelmenni tonlistarinnar, sem er Frederic Chopin.

Éf reynt væri að komast fyrir það, hver söng skáld ekki mestum vin-seldum að fagna i heiminum, þá er sennilegt að Chopin reyndist einn af þeim sem flestum þessi vent um.

Tón ef leitast væri athvæta um það mál, yrðu allar konur að hafa kórningsgjett, því á meðal þeirra á hann áreiðanlega órukt fylgi.

I hans lögum er eitthvað sem lesir sig inn i þeirra sal alveg gjerstaklega. Hann orti sjáldan um það, sem fyrst utan hann var, hann leitast inn á sig i sitt eigið byggi, hann tók efnið undan sinum eigin hjartarótum.

Lög hans eru hvorki bundin við skund nje skat. þau eru ekki frásögn um atburði, sem nú eru glegmdir,

ekki lýsingum fara fyrir ofan gætt og neðan. þau eru alengd honum sjálfum, þau eru mynd af honum, spegill salar hans. Og salinnar eru söngparar því, sem þær voru fyrir 100 árum. Vjer gletjumst og grátum eins og menn gertu þá, vjer þráum og söknum uns og þá, og vjer elskum og höfum alveg uns og þá.

Yrkisefni Chopin eiga vit alla hma jafnt. Ad því leyti geta hót hans nátt fullum tókum á oss og vakit endur róm i salum vorum. Og ni er því vit að bóla, að Chopin kunni að kleda hugmann sinar listmælum bünungi, og var þar i mörgu á undan sinum hma.

Vjer dáumst ekki síður en sam-litarmenn hans, að þeim snildar-brag sem á framsefnuninni er-handlbragðinu. - nema þreinn til það er svo einkennilegt hvað hann virstist vera undanlega ungur ennþá það er eins og lög hans sjeu til ortin i gær - i dag. Hann er halsmatur heillan fjötur, enginn á undan og enginn á eftir.

Um önnur skórskáld er öðru máli at gegna. Á undan Beethoven var Mozart og á undan þeim báðum var Bach,

en á undan Chopin var enginn, hann hóf einn sinnar fjötur á völlum og hjelt honum. Hann er ekki bróður söng-lausrar fjötur. Þólvjar voru og ein söngvinnu, og allu gnegt af fjöðlögum og fjöðlönsum, en engin kunni að vinna i þeim fjär fjötum, engin gat gert i þeim skýra gull og ginnstina, er heimvinnu saktst eftir og dástist at, fyr en Chopin fæddist, hann er sa völundur sem það verk vann - og vann það einn.

Frederic Chopin fæddist þ. mars 1809 i grend vid Warschau, höfuðborg Póllands. Fátir hans var frakkneskur matur. Slapti hann komið til Póllands um 1787 og kynst þar pólskri skúlu er Justiana het, og gengið at eiga hana árið 1806. Börn þeirra voru 4 þjár dætur og einn sonur.

Sama árið sem Chopin fæddist fjetta fátir hans kennara embetti vid lærta skólann i Warschau, og flukt sig því bjeperlum til borgarinnar. Ennemna bar á því að Chopin var sönghneigtur umfram önnur börn. Þegar leikit var á slaghornu, fór hann at gráta.

Ön engar sögur fara af því, hve gamall hann var, þegar honum var komið fyrir til kenslu.

Slitt er víst að hann var ekki nema sára, þegar hann het fyrst til sin hegra opinberlega, og þá dástust allir að honum er a blyddu.

Um fyrstu namdar Chopins vita menn lítið annat en það at hann var þá ortum húsangur hjá öllu hófarsfólki i borginni, stór þurs þinnu sem öðrum. Þar oft vit at vagn med fjörum fridum fátum fyrir, nam statar fyrir utan hús þeirra

hans, og vissu þá allar kvæði i seiti sár. I slaghornu lukt tók Chopin skýðum fram-förum. Þegar hann var 12 ára hafði hann numið alt, sem kennari hans kunnur, og bjó at þá síðan. Chopin gekk i lærta skólann 1823 þá 13 ára at aldri. Nammið gekk honum greiðlega, því hann var gæddur göðum námsgafum, en heldur þótt hann erklufullur i skólárum, og henti þá skundum gaman at kennurum sinum, og það hjálfum skólameistararum, en greskulaust var það gaman vit skólameistarann. Því honum tileinkati hann fyrsta söngluktinn sinn "Rondo" Operu I. Hann var efturbekktur með afbrigðum, og kikkmati skrysamyndir af mönnum.

Hann máladi og ekki gótt og lagti yfir höfuð at kalla flest á gjörfa hönd.

Árið 1826 lauk Chopin námi vid lærta skólann, og hófir þá gætt af honum þungu fargi, því þess vertur at gæta, at auk skólans var söng-höfn, og hvorugu mátti slá stóku sín.

Hana idkati hann i kom skundum sinum og vakti þá oft fram á neðun, og lagði svo at sje at hildu hans var helka búin.

Gætt hann ni nemandi vid sönglistarskóla i Warschau, sem talsner, þá alkunnur söngfræðingur og tonskáld veitti forustu.

Þar talsner sa ákjótanlegastli kennari fyrir Chopin sem hugast gat. Hann skildi að Chopin mátti ekki taka sömu tókum og atra nemendur.

Hann gaf honum lausan lauminn, en gekk þess þá um leit, at hann fengi þá frættu, sem hann þurfti.

Árið 1827 lauk hann prófi med þeim vitnisburði, at hann væri

afburta matar i sönglest.
Um þær mundir kynhest hann þetta
snillingnum Paganini, er þá efndi
til söngleika í Warschau og hefur
hann Chopin gersamlega eins og alla
aðra. Hefir Chopin vafalaust margt
og þeim samsonum lest, og sjón-
deildarhringur hans sheikar at mun.
Sama er lók hann sjer fert til
Vinarborgar. Var það reglu leg segur
föt fyrir Chopin, hjelt hann samson
í stærstu sönghöll borgarinnar. Vágrist
1829, en ekki hefir afingur á undan
sonnum gengit Chopin að öðrum
"Höfðera sveitin gretti sig, svo það var
gjelt at mjer komit at gera mjer upp
veiki fyrir höfðerit," segir hann
verst getk med, "Bondom" Vard það til
þess at hann hefti við hann og hefti
í hennar stad upp ur sjer á höfðerit,
og af öllu, sem á söngskránnu var,
þá fannst fólk mest til þess koma.
Eftir þennan samson var Chopin
á hvers mans vörum. Vitu seinna
efndi hann aftur til höfðerita, og
þá fot nú enn betur en fyrir. Blóðin hefti
ekker til spara at lofa hinn unga snilling,
Flestum þótti hann fara þó full hjelt
yfir höfðerit, leika full veikt.
En Chopin hvað það vera sinn vani,
og fjelli það stúlkum vel í get.
þegar heim kom, þótti Chopin heldur
laus vistin í Warschau. Fann hann
sjer margt til, enda þurfi ekki
mikit usaf at bregða til þess at
hann gertist dapur í bragði, svo
nemur sem hann var og vitkvemur
á fyrir öllu. Um þetta skeið fellur hann
ástarkug til söngkonu einnar við
Operuna, hjelt hin Constanza Gladkowska
það er svo litit hjelt á, at jeg er ekki
farinn at lala við hana við.

segir Chopin i öngum sinum.
Oli þetta mál honum mikillar áhyggju
þó komst aldei svo langt at hann
jafnati henni ást sína, enda svo at
sjá, at Constanza hafi aldei sýnt
honum annat en vinatku í vitmáli.
Hvort ást Chopins hefir átt sjer um
djúpar reður, og etla mefli eftir
því hve mikil Chopin gerir úr, er
vafamál. At minsta kost hjt
Constanza skamma stund ein at
hjarfa hans. Því um lútt leiti
vertur hann hugganginn af annari
stúlkun, er Alexandria de Morilles
hjet, og þau hvort af öðru. Slán var
af lignum ættum, svo at Chopin
gat létlar vonir gert sjer um, at
sá ráðhagar heftist notkru
sinni. Var það vitanlega nýtt
áhyggju efni.

(Framhæll.)
Egbert Stefánsson.

Þrot.

Hlukkun er vandrægis. Skipid hefir
blásið i sitasta sinn til brottferdar.
Sikna afl gusunnar, hefir þegar
dregit atkerin ur botni. Síðan hefir
gusunni verið burt á hreipil sjelar-
innar. Skuggan hefir snuringa sína.
Skipid er komit til strit. Vedrit er
fagurt. Þlegja lofn himinir heit skir.
Orkio frost, svo sem oft er, þá er
komit ur fram í desember. Sparastólum
er shekur. Það er sem náttúran gerir
silt, til þess at jafnvel þeir, sem sjónstúrnir
eru, geti notit þeirnar fegurtar er
hinn byður. Þegar er þakit folkir
er nýkur vedurbliðunnar og útsjónar.
Drangey er framundan á skjómböndu.
Af því sem skrafað er, má mæta þá

at margir fer nu framhjá þar i fyrsta
skipi i dagsljósi. Þeir vörast stunda bein
ad sigi met þekkingu á ynni.
Nýta þeir nu yfurburta sinna, og freða þá
er meður vita. Meðal annars má heyr,
mann um notkun, freða unga stúlkun á
þennan vegi. "Feynri er búið, eru þar þyr
og kindur en eplit er þar aðdralla þvi
menninn þurfa at ganga eftir þiga
alla leit upp á eyra." Var auðheyr at
þarna var Malmey at notkru leiti
hjet i stad Drangeyjar. Fleira mátti heyr
er smá skulit var. Margt var og ahangt
i skyringunum. Skipid þyfur áfram.
Það hefir svegin fyrir skagabana.
Nú er ikt á hafit kemur, fer at bera á
halsvertai notan öldu. Skipid velur heft
og þunglana lega. En nu þekkar folkinn
sem uppi var. Flestin, einhvern kvenfólk
hefir haft sig undir þelur. Jeg rafa inn i
reyki skala II farrymis þar síga allnar
kvalmenn. Þá þeir auðsjanlega seht at spilum.
En heft hafa þeir við þá skemkun i hili.
Jeg kemst fjótt at hvað veldur. Við þelit skemkun
matur ástjod er, at komit hefir hann i minn
kynnri vit "Bakrus. Matur þessi heldur reitu.
Leitast hann vit at byna fram á og notkru
ad þortur Malaboff hafi verið mesli og bestli
matur vor islendinga á situstu öldum.
Maturinn vördest all melokur. Þeyrend-
urnir hafa gaman af. En skymatur
á samt batsmanni kemur inn. Þeir lita
eftir farveitlunum. Gangu sitan til manna,
og biðja hann at fara fram á farrymis
þar er hann eigi verustat. Laukt svo
þeirri skemkun. Þelagi menn kemur inn
gjelt i þessu. "Við erum at koma til
Blönduós" segir hann komdu ikt, við
skulum sjá hvort margir fara i land".
Við forum ikt. Skipid hefir heft fertina.
Nú falla atkerin, með öllum sinum hávata.
Með allri skjómbönd slunningunni eftir.

og fram skemkun fjótt þjeltast þó þing um
sligann. Við þelagar þorum upp á hásilparit.
Þaðans sjáum vit vel, það er fram fer.
Við sligann er þandaginn smarpastur,
allir stája fyrir vata. Þá þarna hafa
lílit á huseisi. Þjeltur kvenfólksins fyrir
bort þorum. Því skolin og stærkir karlmenn,
sjást skjóta stúlkunum til hlitar, og hafa
sjer fram fyrir, þá er fjeri gert. Nú kemur
lílit bákur ur handi. Hann leggur þegar
ad sliganum. Feinri svigan hafa hvar
stúlkur komit niður i bákin. Þær seht
á öflustu þóttu. Slór og feitur matur fer
og ofan i bákin, skemkun hann i skulnum.
Bákin er nu lagstur mikil eftir,
því enginn var fram i. Nu sjáum vit
hvar niður sligann fer sturli og
feitur maturinn er á skypinu var.
Hann vög 237 to. Öllum til mikillar
skelfinar stekkur hann, af sliga pallnum,
ofan i skulnum á lita bákinum, sem þegar
var full hlaitinn. Þetta var því meir
en hann þótti, framendinn hóft hátt
i loft, en sjer fossati inn i skutinn.
O' hvílit höfð, sem stúlkunnar i bákinum.
ráku upp, og reyndar fleiri. Þeim gleymi
jeg seint þvi for þetta þó svo illa er
áhorfitt. Þá hann mikli matur hefti
aldrei slept hegru hendinni af katal-
handriti sligans. Gat hann því skakit
helt á sjer. Með at stot notkru er i
sliganum slótu, var hann skjótt
dreginn ur bákinum, sem hjelt þá
sliganum svo ört sem und var.
Vildi auðsjanlega ei bita eftir at
fleiri styttrigu ofan i. Dagur var
nu at kveldi kominn. Við þelagar
gennum þvi til hvílu.

Albert G. Solvason.

Skíslur.

Andlafsfríði raskat.

Ranneau fátir hlómlestarinnar og mesta fonskild frakka á 18 öld. Lá fyrir dauðanum. Hóli nokkur þunnugur Ranneau, heimtöki hann þegar svo ábólinn sígur við rímslokkin, heyrir hann að farið er að hona í Ranneau. Tekur hann þá að bjófast fyrir og hefir upp sálmasöng. Allt í einu lýkur Ranneau upp augunum, aðframskemum og segir gremjulega: "A-i-herra ábóli. Hvernig geta menn sungist svoða falstí!"

Gnykkilega svarat.

Þrestur nokkur gekk eftir götunni og raskat á drengjahóp, þar sem verið var að sprengja pístunkerlingu. Þrestur snýr sjer að litlum kroppunbaki og segir: "Getur þetta ekki verið hæfilegt göti, að þið hlandið svo nálægt sprengingunum?" "Nei! nei" segir kroppunbakur, "það er bara prestaþrugi!"

Maður nokkur er sveit gekk að búvanglugga í kaupstað, og sá þar stórt spjald, sem á var leikast: "Elefant". Hann horfði lengi á spjaldið og slafaði naznið. Svo snýr hann sjer við, og spyr skilku sem gekk eftir götunni: "Elli kaupmaðurinn Elefant sje heima?"

Argeslinn.

15 árgangur.	Sunnudaginn 24 jan 1926.	10. Bláblat.
Remur ítt annarhvorn sunnudag.	Gefit útaf: Þýpt Stefánssyni Jens P. Eriksen.	Ritstjóri Jens P. Eriksen.

Undanlegir vegir.

(Eina spönskú veikin á Íslandi árið 1918 eftir Ingibörgu Ólafsson) (þýtt úr dönskú)

Uppi á milli hárra fjalla, langt burtu frá þjóðveginum, stóð lítil bær. Þar bjó maður að nafni Sveinn, með konu sinni og þveimur börnum, dreng og skilku. Drengurinn hét Jón, nára gamall, stór og hnellum. Systir hans, Anna líla, eins og hinn altaf var kölluð, var lítil og grannvann. Þónda þótt hún væri nærri nára gömul, leit hún út fyrir að vera ekki meira en sára. Þaði voru systkinin hjóskert og bláeygt, eins og foreldrar þeirra. Það var engin örbygd á þessu líla heimili. Hjónin voru þaði itin og neygusöm. Þau áttu nokkrar kindur, eina hui og tvo hesta. Í sumrin var nóg að gera, að heyrja handa skepnumum. Í vötnum fór maðurinn til sjóvæða, og sjeri í nokkra mánuði. Í metan var konan önnum hafin heima, við að geta þrepningis, spinna, þajona sokka og vellinga. Afti þess þarfti hún að hugsa um bömin. Hún kandi þeim að lesa og skrifa, og undirstöðuabiti í reikningi.

Jón hafði þegar lært kverit og billuögurnar, og Anna líla, hafði lært botordin og trúarjökninguna. Hún kundi það eins vel og fátirvorið silt, og hlakitaði til að geta láfat þabba sínum að heyrja það, þegar hann kæmi heim til að halda jólin hjá þeim.

Skauktíð 1918 gáku menn lesid í íslenskum blöðum um skætan sjúkdóm sem kalladur var "spanstæ veikin" og sem geyrsati í iktindum. Þegar Sveinn kom heim til konu sinnar og barna, á þorleifsdag, skvæðst hann hafa heyrst að þessi hræðilega veiki, væri komin til Reykjavíkur, jólk lagi í hópum og margir væru dafir.

"Það er gótt að við búum á svo afreiknum stað," sagti konan, "þá kemst veikin ekki þingast." "Maður er aldrei öruggur," svavði maðurinn, "en okkur er best að vera ekki of kvíðafull."

Á þingadagur jóla rann upp með grenjandi stór hvið, sem þó legði þegar á kvöldið leit. Sklukkan 6 hafði líla fjölskyldan, þvegist sjer frá hvirfli til ilga, og farið í hálfþjón.

og eftir íslenskum síð kvætt hót,
í breyjum kima, jafnsel í fjösinnu
leifi á litlum grútarlampu.

Maturinn lík húsleskarbók og las
upp hátt jólaleskurinn fyrir konuna
og börnin. Börnin regndu að fylgjast
með því þau bjellu að Drottinn mundi
gledjast af því. Þau urðu sneypst í
skípti sem hugur þeirra flögandi að
göta matnum, sem þau vissu að
börnin mundi verða fram, þegar
þið væri að lesa leskurinn.

Alt í einu stótti hundurinn upp
gelteki og yfgradi. Sveinn þaggadi
niður í honum, en hundurinn sag-
aðist ekki. „Það kemur áreidtanlega
einhver ókunnugur“, sagði konan.

„Það er sjálfsgætt einhver sem hefir
vilst í stórkúttinni.“ Þó ekki hefði
vænt hin helga jólanótt, hefðu börnin
ortit mjög hrædd, og hugsað að
hundurinn hefði heyrt til einhvers
framfæringa fara fram hjá, en á
jólanóttina voru svo margir englar
altí kring að þá þrústu menn
ekki að öttast. Þó nokkrar
minútur heyrðist fóta tak fyrir
utan, og bærð var á rúðuna:

„Hver sje Guð og gletileg jól“, var
sagt úti fyrir með dimmri karlsmannsáttu.

„Guð blessi gestinn“, svarar konan,
„má jeg spyrja hvar er hann?“

„Jeg er frá Reykjavík, er á leit
nordur í land, viltist í stórkúttinni
og hjelt að jeg yrði að liggja úti í nótt,
en þá kom jeg auga á hús, á milli
klettanna og náði kringat. Getist þið
hýst mig í nótt?“ — „Já, sjálfsgætt“,
svarar Sveinn, „má skal jeg opna.“

Þráðlega sat hinn ókunnugi, — ungur
verslunarmatur, — inni við burt
pakki af öllu því besta sem konan

hafði að bjóða. Hann sagði að ástætan
hél þess að hann hefði farið svo seint
frá Reykjavík, hefðu verið verslunar-
annur, og nú hefði hann enga von
um að ná heim fyr en á annan í
jólum. Hann kvartaði um þreytu og
höfudverk, og fór þessvegna fljótlega í
rúmit. Morguninn eftir, var hann
veitur með hana hita.

„Það er sjálfsgætt veitur sem
geysati í Reykjavík, og þú sagstu frá“,
sagði konan við Svein. Já, —
svarar hann lágt. „Guð veri oss
nátugur. Mig dreyndi undanlegum
draum í nótt“ Svad dreyndi þig?
spurði konan. „Mig dreyndi að
jeg og þú flygum upp í loftit
sveipud hvítum hliedum.“

„En börnin“, hrópaði konan, „hvar eru þau?“
„Þau stóðu fyrir utan dyran og
horfðu á efri okkur.“ „Þetta var
einkennilegur draumur“, sagði konan,
„það er hvetilegt ef við eigum að
deyja frá börnunum okkar.“

„Þei, — þei, — hlum ekki meira um
þetta“, sagði maturinn, „en ætíð
okkur á Guð.“ „Það var ekki
hyggilegt af okkur, að taka ókunnuga
manninn inn til okkar, eða litla
þögn. „Vat heptum alt að láta hann
leggja úti í hlötu.“ „Sei, — þetta getur
þú ekki meint“, hrópaði maturinn.

„Það mundi ekki ganga betur
fyrir okkur, fótt við syndgutum á
móti botum Guðs, og verum ekki
gestrisin.“ „Þú hefir rjett fyrir þér“,
svarar konan, „þat var gótt af mér
at tala þannig.“

Þremur dögum sitar dó ókunnugi
maturinn. Öngum kom til hugar
að setja leikna, því þat mundi
hafa lekið minnst tvo daga.

Sveinn og Anna hans vöfðu litit inni
hveinar votu, og lögðu það í hjúkassa,
sem Sveinn hafði neglt saman. Og
gröfu hann svo í snjó. Þino fljótt og
veitrit leyfti, ekkadi Sveinn sje niður í
byggina, og segja prestinum hvernig
komit var. En nú var hann veitur, og
sama kvöldit gekk konan hans einnig
til hvílu með mikinn hita.

Börnin sem alltaf voru frísk, hjúkudu
foreldrum sínum eins vel og þau gátu.
Drengurinn mjólkati kúna, og horki allar
skemmunar — — Þó nokkrar
daga dó fatir þeirra, og móttur
hveimur dögum sitar. Kvöldit áttur
en hin dó, sagði hún við börnin:

„Þið skuldu sofa í eldhusinu í
nótt. Þó jeg dey, verðit þig að hafa
mér því, að snerta horki við mér
eða þabba yftekur. Þið skuldu reyna,
þegar veitrit er þolanlegt, komast
al byggjar, spyrja um veg til
prests setursins og segja síra
Þorsteini, alt sem oker þessu á
þessum situstu dögum, hann er
góður matur, og mun því áreit-
anlega hjálpa yftekur.“ Börnin gátu
ekki sofið fyrir grasi. Honan krosslagði
hendunnar og sagði með hanni röddu:

„Drottinn“, jeg reiti mig á þig,
að þú annist börnin mín, því þú
ert fatir föturlausa!“

Þvo lá hin kya með brostin augu.
Það heyrðist ekkert annat hljóð,
horki úti eða inni, annat en hegur
grákur hveggja barna.

Kuldi og myrkur verslunarmaturinn
grípti yfir fjöllumunum.

Þ prestsskelinu Haldi bjó ungur prestur
með konu sinni. Þau höfðu átt dóttur
álta óna gamla, sem dó úr spinokku
veitinni. Þóttin dauða litlu skilumunna
var prestsfrúin alveg óhuggandi.

Þorgin gerði hana kalda og bíða, því
henni fanot Guð hafa gerst sje svo
mikil rangf. En dauði dótturinnar
hafði ástí á móti fers prestinn í
emfa innilegra samband við Guð,
en þat átti konan svo erfilt með at
skelja. „Mjer er óskiljanlegt hvernig
þú getur gleymt Þólveigu litlu svona
fljótt“, sagði hún einu sinni við
mann sinn. „Jeg hefi ekki gleymt
henni“, svarar presturinn með.

viðhveinni í röddinni, „en mjer
finst við ekki hafa leiði til, sem
líuatar mannestkur að hveggast,
eins og sorgin swífti okkur allu
von um að hlíttast hinu megin.“

„Þ! þat er svo langt þangað til“, sagði
frúin ópolinnmótlega. „Hvernig vitum
við þat“, sagði presturinn. „Okkar
líf er ein óvíst eins og kemar.
En heyrdu vana mín“, hjelt hann
áfram eftir litla þögn. „Jeg vildi
svo fegin að þú getur skotast
Þólveigu litlu sem hún frá Guði.“

Þálta er þengum við að hafa hana
hjá okkur, var þat ekki mikil náð.
Frúin svarar ekki. „Jeg vil koma
þér darrótt sálmvör, sem oft hefir
verið mjer til huggunar“, hjelt
presturinn áfram, þat er svona:

Gods og Gæva, selu lívet,
þú er mitt
Guð har fríð;
Alt til laans mig gívet,
Nagar han kvæper síl tilbage
Har han þet
Mig kun slet
Límmet det at klage.

(Egri sarsins er: eignir og gjafir já
jafnvel lífið á þessum Gúti hefur lánað
mér það allt, og þegar hann kveður þess
áður, hefur hann reynt til þess, og mér
semir þá illa að komna.)

Nú hefur Gúti tekið aftur, það sem hann
lánaði okkur. Hvað ber þá að gera
annað en að þakka, fyrir þann
líma, sem vit fengum að hafa hana
hjá okkur? „Jeg get það ekki þóttum.“
Jeg get það ekki! Jeg veit albei
framur glöð, jeg skil ekki að það
hafi verið nauðsynlegt að einmitt
hinn skyldi deyja. „Það skiljum
vit einhverjum líman í hinum eilífu
búðum, og þá getur vel verið,
að vit þóttum Gúti fyrir að hann
tók hana svo snemma.“

Mig dreyndi hana annars í övtt,
hinn hósti svo ámeppulega á mig og
hósti: „þabbi jeg er svo önnur þessi“
Hvada annar erli það hafi verið?
spunti frinn ákíð, „Jeg veit það ekki“
svaraði matur hennar. „En vit fæm
sjálf sagð að vita það þegar vit komum
heim.“ — Töflu þetta samtal,
var prestsfrinn miklu hugaakari, í
marga daga, en smátt og smátt
huldust hin aftur í hinum dimmu
áhyggju skýjum.

(Framhald.)
Jens. P. Rasmussen.

Það hefur oft verið kvætt til
framfars og dáða innan þessa
fjelags, en sjaldan ^{verið} meiri þörf
fyrir góða menn en einmitt
nú. Í útgætt eftir formann,
nylega í „Ágeislunum“ er hóst
demi þess hve nauðsynlegt það
er, að allir fjelagar taki samann
höndum í þessu egri.

Slugsjónir eiga að skapast og
koma fram í ljósið. Vilt hvat
nótt, sem engan hefur dreynt
um áður. Hver einn einasti
fjelagomatur vertur að sjá þessa
nauðsyn; og hann vertur að gera
meira; hann er skyldur að taka
á því sem hann á til. Hann
er hann önnur, og ekki þess
vertur, að standa undir merkjum
þessa fjelags. Því mittur er hjer
vita þóttur brottur, og margir
eru á meðal vor, sem lítum
eða engan áhuga hafa fyrir
velper fjelagsins. Jeg geti meira
að segja komið með dæandi demu
þess, að sumir fjelagar hafa
beinlínis unnið að því, að hvetja
framgang fjelagsins, með því að
stötva fyrir hjer fjárflynnarvegndar
innan. Þeirnar neyndar sem
mest á ríður, og sem allt fellur
með of hin bregst. Ötvi það ekki
að vera ept á oddi hvers fjelaga
að stytja hana og stytja, svo hin
geti unnið sem best.

Þið elst þi at muna þau övtt,
er jeg sagði í haust, þegar þessi
neynd var skipuð, en því mittur er
eins og þau hafa verið löluð yfir
þeynar leyngjum.

Jeg veit að þeir eru á meðal ykkar,
sem engan áhyggju hafa fyrir fram
gangi fjelagsins í fram tíðinni, og
látið ykkur svona hjerumbil standa
á sama hvernig allt velst.

Slugsid ekkert fyrir komandi líma,
og lífið svo og deyid, en þess að
jafnvel að vita um tilveinjelt
ynnar í fjelaginu. Hvað lífi er þá
lífið og líkveru er veit að lífa?

Þi hjer vertur að koma bregting á, og
vri bregting vertur að koma frá ynnar
inna manna. Þið vertið að finna
sjálf leitina út in öngveitum og
knýja það besta sem þið eigið til,
fram í ljósið. Jeg veit það vel,
að hjer eru hvetarlegar undantekin-
ingar, því svo er fyrir að þakka,
að til eru menn og konur sem
vilja, (og hafa líka gert) leggja sig
öskjót fram, en því mittur vit
eigum allt of fáa góða fjelaga.
Það eru ekki svo fá höfundir,
þegar lítið er yfir allan höpsum
og lítur út fyrir að margt ver
hegt að gera með svo mörgu fólki.
Og vit getum líka mittið of vit
viljum, en — það má aldrei
vera meitt ef, ekkert hjer, aðens
eitt, áfram, enga líf, ekkert
sem getur hindrat okkur.
Við vertum aldrei hjer þeim
störfum sem okkur er hjer
fyrir, ef vit getum ekki það sem
vit getum.

E. Stefánsson.

Góður ásetningur.

Jeg hef einsett mér að lífa,
en ekki aðeins vera til, að hugsa
en ekki að efa; að vinna en ekki
að dunda; að framkvæma, en ekki að
vera á báðum áttum; að vita en ekki
að láta reka; að komast en ekki
að farast.

(Ör gömlu blati.)

Öfirforandi visubelmingur, vit
visupantana í 8. bl. hefur bláinu boist.
Simano skammur aðir övtt
albei meitt hann þegar.
Öf lífs brautir signist svört
sölin líkta gefur.
þeim. þóttur.

Argeslinn.

16. útgangur	Sunnudaginn 7 febr. 1926.	1. Föluhlut
Kemur út á annan hvorn sunnudag	Geft út af Eypjör Stefánsdóttur Jens P. Þórisen.	Ritstjóri Jens P. Þórisen.

Undanlegja vegja

(Stúrlag.)

Skinn ómurlegi morgun þegar Jón og Anna fundu móður sína dæna, var síðasti morguninn í gamla árinu. Jón huldí andlit móður sinnar með hvítum blúsi, og þegar hann hafði gefið skepnunum og mjólkad kúna, lesti hann, bændyrnunum, og leiddi systur sína af stað til byggðarinnar. Þæddi systkinin voru yfirbuguð af sorg. Þau gjófu ekki, sögu varla nokkurt orð.

Öflur marga tíma komu þau til næsta heyr. Þau var vel tekið á móti þeim. Og þegar bændinn heyrði hvað þau hefðu orðið að þola, síðustu dagana. Gekk hann út skínghöndur, og spenti tvo hesta fyrir sleða.

"Hvert ekkar þú?" spurði kona hans undrandi. "Jeg fer aðvita með börnin til prestsetursins," svaraði bændinn.

Fyrir utan prestsetuð mettu þau prestinum, sem kom frá kirkju eftir kvöldsöng. Bændinn sagði nú prestinum í fáum dráttum himn sorglega vithvát.

Hom þeim saman um að líkinn yrðu grafinn í snjó, þar til hegt yrði að koma þeim í kirkjugarðinn.

Bændinn lofadi einnig að sjá um skepnurnar. Börnin fóru nú með prestinum inn á skrifstofu hans, og fóru þar ír yfir höfnunum.

Nokkrar mínútur voru þau þar fyrir sjer, án þess að segja nokkurt orð. Þvo fótt hann hendur þeirra beggja og sagði: "Litlu börn, velkominn í Jesu nafni, þingad að prestsetunni."

Þvo flýtti hann sjer inn til konu sinnar og sagði henni allt um börnin og enkli með því að hrópa: "Ér þetta ekki demalaust, að nú hefir Guð sent okkur tvö börn, í stáðin fyrri þad eina sem hann fótt frá okkur!" "Hvernig getur þú faldad þannig matur?" sagði frúin gróm.

"Jeg hefi ekki meitt á móti því, að við tökum börnin að okkur en þau geta alchei bætt okkur missir Þolveigar litlu, þau verda alchei annað en vandalaus börn."

"Nei þad getur vel verið," svaraði presturinn hughræystandi.

Höfundarvitið er að þú vilgjir taka þau tvo sjáum við síðar hvernig þad fer.

Margir mánuðir liðu. Presturinn hafði alveg gefið börnunum hjarta sitt.

Þinn dag sagði presturinn við konu sína. "Ja, jeg veit alls ekki, um hvort þeirra mjer þykir vanna. Já þad veit ég svaraði hún. "Jeg get ekki hugsað til þess, að láta dænginn burtu, en stúlkuna getur mjer ekki þótt vænt um. Jeg held að þad væri betra að hún færi hjóðan. Við getum sjálf-sagt fundið, eitthvert gott fólk, sem vill taka hana sem fósturdóttur."

"Nú, mjer vintist ekki leggja meitt á því. Þad sinni getum við ekki atskilið þau. Þad væri allt of miskunarlaust, ef þú alt sem á undan er gengið," svaraði presturinn. "Jeg er annars mjög þugguð yfir að sjá, hvernig gremjan geis þig bæti heyrnarlauða og blúnda."

Getur þú ekki sjed, hvað Anna litlu þykis vænt um þig, og hvað hún fylgis þjer dyggilega efti, þó þú segi varla meitt vengjanlegt orð við hana?" Presturinn gekk hratt út ír stofunni, og lét konuna eina um hugami sína.

Þinn sunnudagsmorgun nokkrum tímum seinna, cttlati presturinn inn í herbergið, sem Anna litlu stöf, því þau var klectaskapurinn þennar. Um leit og hún opnati dymos, heyrte hún einhvern tala þot, hún stövaði ósjálfrátt í dyrnunum, og sa Anna þrygga á konju við rúmið sitt, þorpella á málthjórnun.

"Kieri gæðis", heyrte hún litlu stúlkuna bjóða. Þú manst sjálf-sagt, að áður en mamma dó, þad hún þig að geta okkar. Mjer þykis líka vænt um að þú leiddis okkur

ad prestasetunni, en nú cttlar frúin að senda mig burtu, því henni þykis ekki vænt um mig. Mjer þykis þad svo leitinlegt, að þú verður heldur að láta mig deyja, mig langar alls ekki til að lifa." Hún var litla stúlkun, fasin að hágráta. Presturinn lofadi dyrnunum iskynði, settist á bekk, á ganginum og gjot.

"Ó, hvað jeg er hardþjóstá!" sagði hún við sjálfa sig. "Þjer gengur þú og metis þig yfir sorg þinni, og letur litlu þor eldra lausu stúlkuna, sem Guð hefir sent þjer, finna sig svo einmana að hún okkar efti dauðanum. Þad er þó vissulega ranglátt!"

Hún þerrati fasin, og gekk cttlat inn á herbergi Anna. Litla stúlkun var komin í rúmið og afur þegar presturinn kom inn og stóð fyrir framán barnið, var hún dælsid utan við sig, og fór að hræfa við fötum í falaskapnum án þess að segja nokkurt.

Anna la þögul, og fylgdi hræfingum frúarinnar með nákvæmni eftirlekt. Um hvað vtu að hugsa Anna, mjer sýnist þú vera svo alvarleg?" sagði presturinn að lokum. Þannit artnati en svaraði ekki. "Hvervegna varst þú svo þugg áttan? Jeg heyrði vel að þú varst að gráta þegar jeg kom inn með sunnudaga fötin þin."

"Þad get jeg ekki sagt," svaraði litla stúlkun, og dró latit upp yfir höfuð. "Varstu að hugsa um þor eldra þina?" spurði frúin lágt. "Já," sagði barnið hjótrandi, en þad var einnig dælsid amast. "Hvað var þad?" spurði frúin, og gekk að rúminu. "Taktu latit frá andlinu, jeg hefi ekki þvást þú segi."

anna hlýddi, kinnar hennar voru raufar af getsheringunni, og fallega ljósar hárit hennar var mjög úfít.

„Hleyrðu hversvega gættur þú barn? Var það svo vont, sem þú hugaðir um? Einu beygði sig niður að henni og kyssi hana í fyrsta sinn. Þarmit vafði hönclunum um háls hennar og drög hana að sjé. „Hvat var það þá?“

„Seggi smali sagði mér, að það gæti allur sjé, að þjé þetta alls ekki vænt um mig, og jeg ekki að fara hjétan,“ stamati Anna. „Nú mér þetta ekki vænt um þig!“ sagði presturinn ákít, „hvad vart þú sigga um það?“ „Hun reis upp og lagði hárit á sjé.“ Og sluttu á epti getis hún inn í skrifstofuna. Hvar hefi þú verið? spunti presturinn undandi.

„Jeg hefi leitad alstatar að þjé.“ „Jeg hefi verið að tala við Önnu“, svarati konan hans, og heppist við að laga bókurnar í bókaskapnum.

„Annars virdist mér hún minna mig á Solveigu lílu.“ „Virdist þjé þá?“ og broski glesmolega. Jeg held við dættum að fara, að hrata okkur að útvega henni föðusforeldra. „Hvat segir þú presturinn?“ sagði þjé, og snjeri sjé snógt að manni sínum. Vart það ekki þú sem vildur koma henni hjétan.

„Hefir þú glegt þá?“

„Nú, en nú veit jeg hafa hana, jeg hefi þegar sagt henni, að kalla mig mömmu, og það sama celta jeg mér að segja þjé. Þú verda þau líka að fá að kalla þig þabba — en autvita eru sjálfráttur að þvi, jeg celta ekki að skýla mér af þvi!“

Presturinn hópt á konu sína, og sa að eitthvat hafði komið fyrir, því hann hafði aldrei sjé hana svo glata sitan

Solveig dó. „Jaf þómin eiga að kalla þig mömmu, þú virdist mér það eiga best. Vid, að þau kalli mig þabba“, sagði prestur hleggjandi.

„Þú þri er það smekki þarf þu ekki að vera í meinum vandredum met mig.“ Presturinn hópt konu sína innlega, og sagði:

„Þú ert besta konan í þjóminum, það hefi jeg alltaf sagt.“

„Nú harsatu mér ekki í dag þorstinn, jeg veit skulda það ekki, jeg hefi verið svo kald sinna í langan tíma, og breytt skakt, beti við Gud og menn. Nú hefi jeg sannarlega komið að raun um, að hann beygir hjétu vor eins og vafnsheki, og bregtis ekki við okkur epti misgjörðum okkar.“

Jeg hafði verið skuldað harða hegningu, fyrir mitt harða hugafot, en í státt fyrir það gætur hann mér kærleika þessara barna.“

Hun þunkrati augu sín, og gætti út í stogunni.

Presturinn opnati gluggann og þarfi til himins. Hjarta hans var fullt af þakkleiti:

„Hona hversu undarlegi eru vegir þínir“, sagði hann í hálfum hljóðum. „Og hversu mikil er mistun þín, við þá sem heysta þjé.“

Jens. P. Eriksen
(Þijldli.)

Frederic Chopins.

(Einhald.)

Um þessar mundir fæ álit Chopins sívaxandi, og vinsældis hans að sama skapi. Einkum var hann karegum hafður af öllu heldra fólki. Mestur vartati þó kunningskapur hans og jmsra helstu mentamanna og skalda í borginni; eigi svo mjög fyrir þá sök, að hann setti lög við kvæði þeirra („Chant polonais“). Heldur hitt, að sí umgengni hafði á hann setjandi áhrif og festi í honum þá skuldskapas sköpun (Romantík) sem hann hafði drukkut sig á ceskuárum.

Í marsmánuði 1830 epndi Chopins til sveggja samöngva, og var kafinn til skýjanna á epti, bæti á blóðum og manna á milli. Halþjórnagjafir var hann þó sjálfur, fannst honum áheyrendurnir oft klappa lög í lofa, fremur fyrir þá sök, að þeir vildu láta líta svo út, sem þeir skildu þat, sem hann fór með, og kynnur að meka þat, heldur en að þeir gertu þat í raun og veru.

Þið besta og verulegasta í leit hans og lögum, skildu þeir ekki, að þri er honum fannst. Um hlotið í blóðunum farast honum svo ord: „Í einu bláðinu er slík heimata um mig sögt — af göðum hug þó — að jeg var í öngum minum, þangað til jeg las svar í „Gazeta Polska“, er drögur stjélllega frá mér það, sem við mig hafði verið balt. Í þessari fyrirspöndu grein er það sem sjé fullt, að sa lími muni koma, að Solveig varti jafnþing þri af mér eins og þjótreyja

um af Mozart. Þetta er bejvileg þjótsheda!“ betis hann svo við.

Þetta er göt lýsing á manningum, einni bláðinu. Hann var alha mama vandvirkastur og vandlátastur við sjálfan sig, en miklatist aldri af sjer eða sínum verkum.

Þegar þri er komið sögum, var celturinn, að Chopins feru til annara landa að leita sjer þjéðar og þama; en það drögst á langinn; hann gat einhveru veginn ekki komið sjer að þri að fara.

Hann gumnati sjálfan, að hann keni aldri heim aftur. Hann var með stjélfum sjer samferðum um, að hann þvældi nú fyrir fullt og allt. Má þá gæta sjer til um, að skilnaðurinn við cttland og ceskustótrar, foreldra og síni, hafði verið þungbur til þjégun, fyrir svo viltvema sal, sem Chopin var.

Samöng hjelt hann, áður en hann fór og vandati til hans alveg sjer skatslega. Medal annara, sem aðalótutu við samönginn var Constantka, „í krlitum krlitum, með rósi í hárinu, þjérandi þjégu“, segir Chopin, og hann betis við:

„Þegar jeg hafði leit þana ofan af pallinum, hef jeg þólt lög (Fantasi) og í þetta skýli skildi jeg sjálfan mig hljóðferavertin skildi mig og áheyrendurnir skildu mig.“

Þaginn áður en hann fór úr landi hjeldu honum veidlu síni hans, og stjéttu honum að gjöf silfurbitas mittinn fyltan þóltkri mold og hebu þessi ord fylgja þjéfinni:

„Hleyrðu aldri cttlandi þínu, hvar sem leit þín kann að leggja, og heftu aldri að elska það af línu og heftu hjarta. Mundu, Polland, mundu vini þína, sem eru státtir af dltum, landa sem þú ert. Þjé vrennum

mikils og þjónu, óskir voris og þenis fylgja þjónu! Leit Chopins lics um smáþopp eitt, slundarspil frá Warschau. Þegar þangað kom, er Ólaver gamli kennari hans fyrir með flokki leiksvæna sinna, í þeim erindum að flytja Chopin skilnataröng, sem Ólaver hafði sjálfur samit það var seinasta hveitjan Hugbót Chopins velkirt, hann leit allhand silt aldris framás. Það var 2. nóvember 1839, sem Chopin lagði upp frá Warschau á leit til Vinas. Ólavin var að spna til samsöngra þess og ferdast síðan til Ítalíu; en minna var úr en tilstótt. Samsöngur hefur hann að sínu, en miklu minni gaumur var honum gefinn ni, en þegar hann kom í fyrja skiffit. Ósakið var voru ymiskona, og sumas sjálfum honum aðkenna, einhvern þessu, að svo lítið þurfti að draga úr honum hjartínum. Smá erpitlita gáta varid honum svo i augum, að hann lét algjöflega hugfallast. Meðan hann dvaldi í Vín, hóf uppreisan í Pólandi. Vildi þá Chopin snúa heim aftur, til þess að taka þátt í uppreisinni, en þannig frá þeirri fyrirséttun, fyrir þessu stöð fældra sinna; enda líklega vitað sem var, að hann var annars þessu fallinn, en vopnasburtar og sigaperlas. Vit Ítalíu ferdina mit hann líka að hætta, því að þar var þá ekki frjósamlegt í landi heldur, og líklegt góðs að vanta fyrir Chopin. Og ofan á allt þetta bæltust ni peninga kröggur. Það hafði ekki á öðru gengit alla þá alla mánuði, sem hann var í Vín, en einhvern heimboðum og heimasönum. Hann hafði einstak aflast, hvorki með samsöngum

linamitum nje þenslu, en eift miklu þjónu, enda ósjónt um að gæta þjónu. Þeninga hafði hann þá haft allmikla met sjá in fjúrtínum, en þeir voru að meslu gengnis til þessu. Þótti Chopin þá tilteki legast að halda til París. Þar voru margir landar hans búsetti, þar var sinnseittis Polverjum og París mitstótt alla menninga, í norðurlu í þeim dögum. Í leitum þangað (í Stuttgort) þínust honum mikil og ill leitindi. Það var þeggnin um, að Ríssar hefðu hestektir Warschau. Hvernig Chopin hefði oritit við þau leitindi, má marka af því, sem hann orkti þá (Revolutionsetið) op 10, m. 12 og preluos í A-moll og D-moll) og dagbókablaðum hans. Utmálar hann þar fyrir sjá með egilegum litum allar þær hörmungar, sem yfir síni og vandamenn hans muni ganga, yfir fjötur hans, mótur og sytu. Og þá er Carthage í huga hans. Hvernig fer um hana, og hvar er hún? Og hann svarar sjálfum sjá: „Líklega í höndum Moskóvítanna. Þínhver Moskóvítinn, þyrtis hana, myrðis hana, deyrur hana. . . .“ Jeg er hjer aðgerðarlaus, og fel engu orkad. Oft og einu þessu verður mjer ekki annat fyrir en að andranga hástöfum, og húa þjóðþerinnu fyrir sorgum mínum og óvæntingum.“

Eg þótt Stefáns söng
(Framhald)

Argeslinn.

Áfangangur	Sunnudaginn 21 febr. 1926		2. Fölbúlat
Remur úr annanhvorn sunnudag	Ritnefnd:	Dýrleif Jónadóttir Steindóttir Jónsson Jósef Stefánsson.	Ritgjafi: Jens P. Eriksen.

Þirkibjéd.

Leit mín lá um okkum lönd. Jeg hafði ferdast víða, og margt það búið fyrir augu mín, sem vakid hafði af dvala, ymsar hugsanir er blundetu hit innra hjá mjer, sem er og sameiginlegt, hverjum þeim manni sem í Starfanda landa yfir at ráða. Þótt þvi sem jeg ferdast lengur, eftir því varid hugur míns er óvölegri og sál mín flaug þyrst að leita, að þeim vísdóms brunnun er innsigli lífsins höfðu at geyma. Ekki er af þessu sem jeg hafði sjá gátt góft mjer nógu skýrt yfir líf yfir líf, og þær leitir sem þar i raun og vau oflast fótt. Þinn dag var jeg búinn at ferdast lengi í all slennu skapi, því verður var all kvart og kalt, og ekki er það búið fyrir augu mín sem dreypt gæti hinum óþegilegu hugsunum þessu lagins þennan dag. Allt í einu sa jeg, at vequinn sem jeg fór eftir, lá

fram hjá þirkibjéd - það var ein og einhver eðri þirkibjédin til þess at draga athygli mína að þirkibjédinni. Mjer varid lítið yfir hann. Í fyrstu sa jeg ekki annat, en þessa gömlu sýn sem alltaf er sjáanleg, þá er matar líf yfir þirkibjéd. Þarna var leitir þinna framleðnu manna, er geymdu þinas þarðnesku leifar þessa um aldur og efi, og vid hvert leitir er sjerstíkt enduminning tengel hjá þeim er þina framleðnu þessu. Þar eru og einnig minnisvartar af margstona gert, og þess þessu þessu ekki eftir því, at þeir hafi verit þeim mun betri menn, er undir þinum þjógu minnisvörtum hvila, en þeir er þelega eta ja þu vel engu minnisvarta, heldur fer það yfir gótu þessa er at þeim standa, hvort þeir hafa efni eta vilja til at reisa þeim minnisvarta eta ekki. Allt í einu verður mjer lítið á þirkibjéd er gæpti upp af einu leitingu. Þessi lifandi minnisvarti. Þetta litla þirkibjéd, sýndi mjer best vott um líf þess er undir honum hvildi, það hafði oritit at skíta vid öblitu náttúruna, ein og sa er undir því

lá, hafði ortit at berjast við jónmóga undir hinni fallega birkiþýje, er migjapnt í heiminum, sem verður á vegi hverrar manneskju á metan hin dvelur hjá á þessu skígi, tilverunnar. Þetta litla bý, barðist við storminn, sem leitastist við at leggja þat ad velli, storminn sveigti svo þinar litlu greinar þess svo at mjer syndist ekki at leggja fyrir þeim annat en at brota þei þer rjettu sig aftur við, og butu hinum öblitu nátturu öflum birgin, miklu skeltari en þer voru áður. Nu var farið at halla degi, svo jeg skildi við kirkjugardinum, með þeim ásefningi, at þá einhverja vitneskju um þann er undir birkiþýjunni vildi. Jeg fór heim á fallegan þerragard sem var skammt frá kirkjugardinum og bað um gistingu, þin var skakks lakin í bý, og eftir at jeg hefti botat gótan kvöldvert, var mjer sagt, at jeg geti lagot til hvíldar, þegar jeg vildi. Og þar sem jeg var þreyttur gerði jeg þat. Morguninn eftir kilti jeg hvarstanda við morgun verðar botat. Þor þat maðen heldur við aldur, og syndist mjer vera ristlar rinnis, sámar sorgar á svip hans. Eftir morgun verðinn, bað hvarst- andinn mjer at dvelja þat undaginn svo jeg geti skotat mig um þat í þjeradinn, kilti jeg boti hans með þökkum. Bað hann mjer at vera með sjer á göngu, hvatst hann kafa þá reglu at ganga á hverjum degi eftir morgun vert. Þá er við þessum gengit dalkla skund, og jeg fengit skipt yfir lit yfir þjerat, komum við at kirkjugardinum sem jeg kom ad deginum áður. Mundu jeg þá alt í einu eftir þeim ásefningi minum at vita hver kvöld

undir hinni fallega birkiþýje, er jeg hafði sjed kvöldinu áður. Hvarstandinn sá at mjer var stas- synt á birkiþýjun, og sá jeg ad þor komu fram í augu hans við þat. "Yður langar þil at vita hver kvöldi þjer undir þessu bý?" spurdi hann. Já, mjer finst þat hljóta at vera bundnar einhverjar stakur endur- minningar, við þetta leidi, sem þeris fengit þennan lifandi minnis- varta, og langar þess vegna þil at vita eitthvad um þann sem undir þessu kvöldi." "Svo yður finst hljóta at vera bundnar einhverjar endurminningar við þetta leidi," sagði hann, og sá jeg at þat leit eins og dalkitill skuggi yfir andlit hans um leit. Hann snjeri sjer ad leitinn og jeg sá ad hann barðist við gáttinn, um leit og hann sagði: "þjer kvöldi sonur minn, eina barnit sem Guð þeris gefit mjer, og - nu er ekkerst eftir sem minnis mig á hann, nema þetta litla birkiþýje, sem jeg þeris gróður self sjálfur á litla leitinnu hans. Mjer fannst þat minna mig á litla dverginn minn. Þat var leitit fyrst eins og hann, en með göðru aðhlyningu, verð þat shera og blómlegra. Og nu fer þat, at geta botat nátturunnu birgin. Gamli maturinn braot í grát. Eftir góða skund náði hann sjer aftur og spurdi: "langar yður þil at heyra sögu sonar minn?" "Já," sagði jeg. Gamli maturinn settist rjett hjá birkiþýjunu og hóf söguna. Hann H. sonur minn var ungur og gjörfelegur maður. Í meðan hann var heima vorum við eilt,

hvarugur mátti af öðrum sjá. Vildi hann gera alt sem jeg bað hann, og vera mjer sem bestur og hlýðnastur sonur. Svo þegar hann var vörna, fór hann þil höfundborgarinnar, þil at ganga menka veginn. Áttaf man jeg eftir kvöldinu þegar jeg skildi við hann á byggjunni. Hann var ad fara, þá lagði hann hendurnar um hálsinn á mjer og sagði: "elsku þabbi minn gleyndu mjer ekki." Síðan getti hann um boad í skipid er lá við byggjunna. Og með því fór hann hlti dverginn minn. Þat litu var gletinn ar honum leit vel í skólanum, og var hvarsmans hugþýfi. Þat var þjart yfir þjerfunum hans í þá daga. Svo fóru þau ad koma sjaldnar, mjer fannst eitthvad leggja á bak við hugsunna í hverju þjerfi. Eitthvad sem jeg átti ekki ad verða var við, síðast heltu þau alveg ad koma. Jeg skrifati þá þil skólastjórans og þjerki þetta svar; hann rjetti mjer blát, á þat voru skrifatar þessar linur. "H. M. er fariinn þjerðan ír skólanum fyrir óreglu," ytar H. skólastjóri. Þá hjelt gamli maturinn á þann, mjer fannst jeg vera ad deyja, mjer fannst lifit svo lomlegt, at mjer fannst jeg ekki geta risit undir þer. Svo litu ó löng gledi snaut ar, hvernig sem jeg leitadi og hjelt fyrir spurnum um son minn, hafði jeg ekki uppá honum. - Eitit kvöld þjerki jeg stórt innsiglat þjerfi; þat var þá syni minum. Gamli maturinn dró stórt þjerfi upp ír vasa sinum og rjetti mjer. Þá jeg ad þappurinn var ordinn linn, þjerfi oft lesit. Þat komu fram í augu gamla

mansins, þegar hann rjetti mjer þjerfi. Þat hljótaði þannig: "Elsku þabbi minn! Þegar þu fert þetta þjerfi vert jeg dinn, leknirum segir at jeg geti ekki lifat af vöðuna hvat þá meira. O' elsku þabbi minn nu þegar jeg sje ekki annat en dauðan fyrir dyrum minum, finst mjer, jeg hljóta ad regna ad fá fyrir- gefning þina, svo jeg geti flutt sattu við alla yfir þit mikla haf dauðans. O' fatis minn, ó hvíluka sorg þeris jeg bakat þjer. Jeg dverginn þinn, sem þu elskatis svo heilt; með minnu lasta fulla liferni. Jeg reyndi ad rifa mig lausan, en þat var of seint, spillingin og óreglan voru þinn ad ná svo þostum þökum á mjer, at jeg gat ekki sniut aftur. Og nu bit jeg þig, í nafni þess, sem þeris gefit okkur alt - fyrir þessu mjer - jeg veit þu þeris ekki gleymt mjer - O' nu er þjerfar minis þrotur, jeg get ekki meira þinn glataði en þu elskatis sonur H. M. Jeg var hljóta, mjer fannst jeg ekki geta sagt, jeg sá litla birkiþýjun þerast við storminn af öllum kvöldum, mjer fannst þat halla sjer í áttina þil okkar, og bitja föðurnum um náð fyrir hann, sem þu hafði verit falið ad geta um aldur og efi. Nu var jeg þinn at fá at síta, þat sem mig langati þil. Hif unga mansins er hafði þennan lifandi minnis varta þil at geta sin, lá fyrir mjer sem opin bók. Hugurinn stansati við, er jeg leit yfir þat. Og jeg hugsati, skyldi þetta vera einoclemi, - nei - nei -, eilt þat sjeu ekki margis

unglingar, sem leggja út í lífið, og falla líkt og hinn ungi matarfyri freistingunum, sem meta þeim í rikum megi. Þó svo er vinir minni, sem lesir þessar línur, að þið annaðhvort sjut ungi menn, sem erut að bygja herdominn í skóla lífains, eða eigid syri, sem þarri eru frá ykkur, þá minnið þann á föturinn, er reisk syri sínum hit unga lífandi birkibjör, minni- vanta til að minna þá, sem eftir lifta, á þann er undir þvi hvíli. Þá bendið þeim að reisa sjer sjálfr minni vanta, sem lífið í endur- minningum þeirra er eftir lífa, kynslóð þess kynslóð. Minni vanta sem er eins fagur eins og hit unga birkibjör er ót upp af leiti glabata sonarinn.

Jörðstær.

Öskan.

Þessku lídur þlerinn hegtum vanga, brosir geisla heidrið morgun skund, árin fjölga í alda drauminn ganga íll sjer hlyótum örloganna mund. Það er margt, sem þanna hulið bidur þangað ekki augun geta máð spikiminn allur þannig lídur, ótal margt er hulið gleymt og máð.

Jeg stóð við gluggann í her- berginu mínu, og stardi hugfangin út yfir þun og engi, sem nýlega höfðu hliedót sínum fjölbreytta blómstruidda. Það var vor sannarlegt íslenskt vor. Sem þarði að fera nið störf, og nýjja skundis er hugspónir þinnar upprennandi kynslóðar kviðstuf að veri fullnægt að sem mesku leli.

(minsta trosh eith svo ekkid að vera.)
Það var komid hædegi, og hit stafandi solarflót ríkti ni í almætti sínu, svo jörðin leit út, sem gljandi eld- haf, er gneisshum fleygði með hverfandi líveru út í loftit, er fram leiddu þinar furdulegar kynja myndis. Dagarinn létu, og blómur á linnunum stekkhudu ódun; jegurt þeirra ót, og þau fengu meiri og meiri þrapp og afl, sem dró þinar mannlegru veru að sjer, fullar þakklægis þelfinngu til skapanans; fyrir þá mörku og fjögu þanna, sem þann hefir lápið náttúruna kvipta til unatar og gleði, þrófum þeim, er vor lífandi eoka vor heimtar.

Þved jeg þig sumas ni þominn er veta- kaldur er gusluninn hritina að setu þessi ót hruki og munni njer, þegar jeg minnst þess að sumarið var að kvetja, en vektuninn að heilsa.

Margt þarði breglot þá sumarið var lítið. Solin þarði að mesku yfir- gefid okkar kalda þron, að eins stutta skund gegndust geislar þennar gegnum þin hrikalegu fjallaskóð, eins og þeir veru að minna okkur á að skarfa af luyð til síðrku skunda. Blómur voru visin og fjöl yfir þinar höldu haust- mekur, sem höfðu reent jörðina öllu skrandi þennar, og ni stóð þin verjulan- aftir, fyrir þinum nistandi norðan froststormum þannig líta dagar og ár, alt er stöðugum breglingum undirvöld. Þin miltlu öfl þemanna skipta völdunum milli sín, og þau alla líveru lífains þjer á jörðu til hlyðni við sig, þvi ekkert okkar höfum vit þann þraft, að vit getum spornat á miki lílæktunum gjörðum þinnar stærku valdagryfja.

Þá þessu getum við sjer að náttúran er stöðugt að bregfast fyrst og fremst áin okkar leyfis, og í öðru lagi áin þess að vit getum vit það ráðit. En hvað myndum vit vilja gefa til þess að geta ráðit þessu sjálfr? Vissulega mikit, vit myndum mikit gefa til þess, að altaz veri solskyn og sumar á okkar kalda þroni. Altaz þarf jörðina okkar signena, og blómur skreytta altaz lákit hit gjnandi þraf rísa sjett og shegðarlausst, miki þinum þrennheitu geislum áin solarinnar, þara alt þreint og beint, engu eftir leika, sem huldur eru í dag en rísa á morgun in fylgnum sínum, kugandi og hveljandi þina líggjandi einstaklinga.

Nú skulum við draga saman seglin, og bregta lítið eitt um skryt, en þoma inn á eitt hvort einstakit svit líverunna, svit þinnar skyni þeddu veru manninn. Myndi þer ekki þinnast neit, sem bebur mætti fara, og sem við getum ráðit bót á.

Ju vissulega er það margt, sem við getum bregt, og sem þarfnað breglinga. Þá er spurningin, hvata þina líps eigum við að taka til slíkra starza, til þess að arangurinn verði sem mestur, en fyrirhöfnin minst. Þvi er fjölsvarad. Það er rá þinu sem við höllum cesku. Öskan er undubiningstini til starfs og slíts og semdar á afi veiginum.

Þó lítið er á manninn, á fyrsta þrostaskedi þann; barnid í vöggunni hlyótum við að geta sjer, að þer er líverunni ekki ósvipað fyrirkomid, sem þjá blómum þeim, sem um gl- ríkan vor morgun, breita óþrostadur geinas sínar, miki líggjafa sínum solunni. En barnid breiddir aftur á miki fadmann ad okkurnum stígun

lífsbrautarinnar, veröldinni. Barnid þrostkast og eldist, sjálfstæð hugsanir fara aðgera vort við sig, í bjóski þess. Þannar hvata, sem allu þinni lífandi skreppu eru mest þedda, eru ósjálfrátt stafandi að hlutverk sínu. En hverjar eru þessar hvata, og hver eru þessi hlutverk?

Þer eru margar, og myndu hver sínar ákvednu stegnut. Þunni hálétar, summi virding sambotnar, en aðrar mitta að þeim takmörkunum, sem ekki etli að eiga sjer stad. Lítið þer sem líkast mannum, þegar barnsinn endur eru margar og misjafnar.

Öskumadurinn, sem ni leggst af stad út í lífið, hefir um margar okkunnar lítið að velja. Og þessni þann og á vali forlaganna, þemur þá fyrst fram, er þann leggst út í lífið, og þá reynit á þinnar ákvednu skotanis þann.

Margt getur komid til greina, er stóðli að velgryni eskumannsins t.d. stefna þann og hugsanir, en sem hrothveggja er edlileg afleiðing af uppeldi þvi er þonum þess autnast. Þvi uppeldi þja gödum og göfugum vanda mönnum er eitt hit djrasta þross, sem mannum glet- þlomast. Takmörk þau sem hver og einn þarf að setja sjer eru mörg. Fyrst og fremst þreinar og göfugast hugspónir, stefnandi að nýjum takmörkunum til vegs og frama, þera virdingu og þrast fyrir sjálfum sjer, samþara alid i umgengni. Lokar er eitt sem mikit þeris að segja, en þat eru göðir vinir. Það er mikit vanda vestu, og sem oft vill misþegnarast, að veita sjer göða yfella og holla vinni.

Þá þegar unglíngurinn er kominn langt frá áttíðingum sínum, tilíþekktu stada hefir þat ekki svo lítt at segja, at eiga góða og þyggja vini, hvort sem um þau er komu er at reita. Þinn óttur gamli íslenski máls- þáttur segir: „at oftr miojapn sádur i mörgu fje.“ Þetta er rítt, þat sama getum vit sagt um mennina, at þeir sjeu miojapni, ekki einungis at yfha iðlíka, heldur og einnig at sínu innra eðli. Þinn og áður er sagt, hefir mörgum ríftum og efnilegum eokumanninum misheppnaot þetta val, og þat þrappalega. Þeir hafa kosið sje þyggja vini, midur heitarlega menn sem svo hafa lítt þá ið i Sleman fjelagskapp; og þá er um leit sinn vátung og era þyggja sjálfum sje glótt, en þá er mittu þapat. Vit getum þá sagt at hrollkallur velur, óláns og óhamingju hafi þyggja þat vanþroskara þetta eokumannsing; eins og hinn raunverulegi íslenski velur, þyggja hina smáu og vana- lausu blomkransa fiskurjandarnar. Þakmark eokumansins ekki þá eðit at vera, at reyna velja þá leit, sem andugust er af samd og dattikum framkvæmdum; til þess síðar meir at geta arðit nýti og vátis i þjóðfjelaginu. Þrostun upprennandi kynslótar til þama og þyggja, er vottur um aukna mentun og vel litan þjóðatinnar. Þá eokupjóð met Íslands þama þá, og andláns þítt hvar bendur gullin þá; sel þá leit mark sem midu sje hver at, en munir efr þó þó eokum stá.

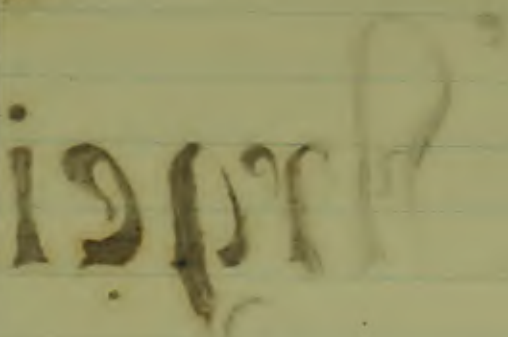
Þvar.

„Þat er sagt.“

Þau eru ekki langt mál, þessi þyggja orð. Þau eru lítt en þó stó. Þó þau sjeu fólat hugsunarlaus, bendir hver munnurinn þau efr annan, og engin veit hvatan þau hafa komit. Þau eru i svo mittu upspakalli, at þeim er alótadar lektir vel, bæti i samkvæmum og heimatisum þau eru svo andrútt, at þau þyggja óðara lífi i samtali, gera hina málstádu meolsta, hina leitnlegu skemtilega. Og þau hafa svo mittu vald, at þau veita bak- meilginni ótakmarkað þyggjaþyggja, og þyggja þana i samvirkum manna. Þess kónnumst öll vit þessi líttu orð, þat er sagt. - Þat hvat vera. Og vid kónnumst vid þat, at þegar margir hafa lektir þessi orð uppo hver efr óttum, þá er allt sem þau ná yfir lö- helgáð met þó at segja: „sjaldan þyggja almannarómur.“ Þó hann sje raunar einhver mesti mesti þyggja sem til er. Vid lóttum þetta þyggja góða vöru, at þó vid þó þó albei verulega veilt þó efr lítt, at þess orð, „þat er sagt, er nokkurstíma grima, sem dylur vótalega óþess þyggja nástílda „vampyrinni“, sem þó sje sje segja at sje blót ið sofanoli mömum, an þess þess vát, eða gela vát sig. Hún er þó enn veri óþess þyggja sem dylur undis grimumni, þat er sagt. Hún stólar þó sem meira er vest en blót, þat er mannordinn. Hún getur met þyggja þessara líttu arða, svíft heila heimili og einstaka menn, góða mannordi, en þyggja hugina met skapraun og örvenlungru. Hún getur met þyggja þessara svíft eokumni glát vestinni, ellinni

hugarroseminni, og áttinni telbinni. Þyggja menn blátt áþam, sá eða sá gerir þetta og þitt, þá metli þyggja sanna, þó metli þyggja sakleysinu. En þó menn segi, þat er sagt - hver þess þyggja á þó. Hver sagði þat þyggja? Hlák síðurseyti kona at launastu. Hvat er þess veit at gera? Mannþyggja þyggja at vaxa upp ið þyggja og þakmeilgi, ófund, hali, þyggja vótíttum og þyggjaþyggja. En lífa sig inn i góðginni, blóturþyggja, sannleikþyggja, meilginni þyggja, og ráðvæðni i arðum og verkum. Þú gullítt á nú langt i land, en hún er á leitinni. Greitum henni veg metal annars met þó, at hugsa svo vel um þyggja þyggja þat fram grimumni þat er sagt.

Þyggja.

Argæislinn.

16. árgamur.	5. Apríl. 1836.	3. Förlublat.
Kemur út annan hvorn Sumudag.	Retnspejd: Eypör Stefánsson Helgi Guðmundsson Jóhanna Maríaodóttir.	Ritstjóri: Jens P. Reikser.

Frederic Chopin

(Stíurlag)

Í þeim árum er Chopin kemur til Parísar, var sönglistin í niðurlegingu víða um lönd, svo í Þýskalandi sem annars statar. Þor skáldin voru dæm, en víðtölku hálfgerð og algerð leikskáld, sem þóttu að vísu í fótspor stórskáldanna að því er fornið smærki, en fylku upp í það með efnislausu og andlausu rugli. — Það var blekkullara öld. En í París var meira um andlegt líf en annars statar, þar sofnustust þeir menn saman, sem skörutu fram ír að andans atgerfi, þar var gíotus í öllu. Romantíska stefnan gróf um sig og náði tökum á fleiri og fleiri mentamönnum og listamönnum. Óneli var þeirra hjörard, lausn þá formjöðrum klassísku listarinnar, en meiri hlýju, meiri sól í stáðinn, meiri þumleik, gerkennileik. Berlíoz var eldhekur forvígismatur hinnar nýju stöpu, að því er til sönglistarinnar kom. Til hinnar nýju

stöpu má og koma Meyerbeer og Halévy. En auk þessara manna voru og búselt í París gjms hinna eldri skálda, svo sem Cherubini, Boieldieu, Huber, Herold. Þar var og Rossini, og veitti itöluku Óperum förfótur. Íngis söngmenn og hljóðfæra- menn flyktust þangat, svo það er skilganlegt, að Chopin hafði fýst að fara þangat. Þar mátti marg leira, og á slíkum veltvangi gafst honum færi á að meylla frekneleiks síns. Chopin komst niðri í hynni víð flesta þá menn, er nepluá voru, og gjma fleiri, svo sem Liszt, er þar var þá búsettur. Sam söng hjelt hann, skömmu eftir að hann kom, og þó að hann greddi ekki mikið á þeim sam söng- þjárhagslega, þá þekkt hann á sig það frejðarorð, sem eigi var minna um orð. Best er Chopins getið víð sam söng, er þurki einn gekot fyrir í gíotgerindarþöppum. Og nið for sem fyr, Chopin varð áhunnar- gott alls stórmennis í borginni. Því að auk þess, sem hann var af- burta listamatur, þá var hann vel mentatur at öðru leyfi, þrið. menni í framkomu og vanur at umgangast stórmenni, samgjósim og svo at seppu alinn upp víð þeirra síti og þeirra líf

Og hann gat ekki án þeirra umgengni verið, að því er hann sjálfur segir. En til þess vord hann at halda sig rítt- mannlega, og það kostadi þj. Hinnsvegur varam hann sjer líkt inn, áskedunnar höfðu versonat heima fyrir hjá forældrum hans, og þar kom, at buddan vord kom. Þá hann þá eigi annat ráð venna en fara til Ameríku, þessonar þrautalendingar manna, sem gamla heimurinn kann ekki at haznyta sjer. En þá er það, at þurki einn pólskur (Radziwill.) sem Chopin þekki frá eskvárum og at öllu gótu, kemur honum í hynni víð Rotschild- þinn aika. Þar varam hann sjer at- daun og sínáttu margra mikils- megandi manna, frá þeim tíma sheyma til hans nemandur, ríkis- pólk, sem hafði efni á at greiða honum semilegt þenslu kaup. Þá fara og at koma til hans menn sem lokid höfðu námi hjá nafn- þregum þennurum öðrum í borginni, og sýnir það í hvort álet hann var kominn. Þá fer Chopin at eiga gíota- daga. Hann hafði nóg handla á milli, naut virdingar og atdlaunar- slyttabætra sinna, sem annara, var alstadar botinn og vel kominn og ástamál virdast ekki kafa valdi honum neinna hugrauna um það skeið. Constanke er varla minst, enda hin þá bein at smúa víð honum bakinu og gift öðrum. Það eina sem at amati vis, at það er eins og veikindi þau, er sítar sóltu at honum, hafi nið farið at gera vart víð sig. Það kemur fyrir at hann kvartar um óþregju, sig dreyma- illa, hann eigi bást med at sofa, sje sama um allt, langi til at lifa,

og annat veifit langi sig til at deyja. Þó þefs tutt líklega verið ofor á þeim árum (1832-35) at hann naut lífsins og þess gæta, og þau búttust honum þá í ríttum meli. Og þó at það sje nið t.d. ekki at jafnadi talin nein himnaríkissæla at koma at í bot, þá er þess at gæta, at þau bót sem Chopin sóltu, og það sem þá þefs verið haft sjer til gamans var med nokkud öðrum heilli en geist hverdagzlega. Éta mundi ekki t.d. margur, ef þess ekki kost vilja vera víðstaddur „þankleik“, þar sem Sheopshile, Gaufier, Alexander, Dumas og Alfred de Musset eru dæmder til at leysa vedit med nýjum kvæðum, Chopin og Liszt med því at leika á hljóðfæri upp ír sjer, um efni sem þeim var þengit. Viardot- Garcia, Palkon og Eugenie Garcia med söng. Éta þá at hljóða á kappleik Liszt, Chopins og Hillers um það hver best geti farið med pólskan Marsenka. Þó stót á, at Chopin hafði haldit því fram, at pólskan söng kynnu Polverjar einir at fna med. Liszt og Hiller þótki meri sjer högg víð og vildu ekki fallast á víð Chopins at öreyndu. En svo foru leikar at Chopin þótki kafa þort sönnus á mál sítt. Víð landa sína, er flúid höfðu at heiman og þekid sjer bólfesku í París, hafði hann mikið saman víð at sellda, og oft runnu leky- urnar af sam söngvrum hans í vasa naudulega staddra út- flygjenda þatan, því at hann var Polverji alla lítt, þó at hann

dveldi þarri atlandi sínu og áttjónum
enda er djúpt í sönghöfum hans
e og efinlega híd sama: födu-landit,
sorgis þess og rauni.
Mamótin 1832-1833 eru limamót í
sögu Chopins, með því að þá fara
lög hans að koma út. Hann hafði að
vísu samit allmikil, en allt var
öfrentað, nema Rondoín, sem áður
var minst á, og Opera 2, Variationir
yfir lag úr "Don Juan" eftir Mozart.
(Reich mit die Hand mein Leben)
en þeim fagnasti Schumann sem
upphafi nýna tíma í sönglistasögum
og byjati ritdóm um þær á þessum
örtum: "Sakir ofan, góðs hálsar, fyrir
fyrir aflundsmanninum!"
Vik Chopins hjelde nú áfram að
koma út, mörg á hverju ári og
urdu almennungi kunn og flestum
ker, þó að ymsum þelli nokk um allt
hit nýja og óvenjulega, óvanta,
sem í þeim var.
Sagt er að Chopin hafi á þessum
örum verið að hugsa um að
senja Operu, enda mjög brýndur
af ymsum, og ekki síst ólónet
gamla kennara sínum. Hið er
þó líklega að Chopin hafi aldrei
eklat sje það, fullvíst að hann
lík þeim hlumelum frá Ólónet og
örtum mjög dauflaga. Hafi nokkur
matúr farið eftir því vísdomsráði
að hver efi sig í þeirri list er hann
hann, þá var það Chopin.
Og það var hans styrkur. Hann
vissi hvað hann mátti efla sje,
hann skildi það, að hann var
sterkur í því smáa!
Hið 1834-35 lét Chopin offar til sín
hegra en nokkru sinni fyr eða sítar.
Hann hafði annars hálfgerða and-

skygta að láta til sín hegra á
opinberum samsöngum.
Einn alls - Berlioz, Liszt,
Schumann o.fl. - miela á einn
veg um þau áhrif, er Chopin
hafti á menn, þegar hann hefi
á hljóðferid og honum lókot upp:
"Nokk hefi önd min undra þegar
jeg em hit ytra óviti meir,
en hit innra allt skjálfa
salar minnar silfurshemur.
Hov segris Mathias í "Sönghöfum".
Og hit sama sögðu þeir er til
Chopins heyrta.
Chopin er dainn, en andi hans
lífi í hjörtum allra söngelokandi
manna. Verkin hans geymast
svó lengi sem heimurinn
stendur. Minningin heldur oss
vakandi fyrir ljósine bjarta og
hæina ofan frá. Við setjumst
að þessum bíkar sem hann
hefi rjett oss, og drekkum þá
list okkar. Við leggjum með því
blómkrans á leiti þessa mikla
mans og blessum minningu
hans.
Uthákkur úr "Frederic Chopin"
eftir H. Leichterbritt.

Óþó Stefánsson

Elskar þú mig? Elskar þú mig?
og einu sinni enn: Elskar þú mig?
eftir Olfríð Ricard.
(þýtt úr dönsku)
Þeir höfðu farið aftur upp til Galileu,
þó sem þeir áttu heima. En það var
ekki eins og áður. Allt misti á hann,
þessar stendur, þessi fjöll, þessi hvítu
smábærir. En hann var þó ekki
hvad áttu þeir að gera? - Jeg fer
út að fiska sagði einn. - Jeg líka
sagði annar. Þitt hvad urtu þeir að
hafa fast að. Í hinum fagra vormorgni,
þó sem sólin skín yfir hettimnar,
sáu þeir mann inn í landinu.
Hann hópaði til þeirra: Þómin góð
hafst þið veitt nokkur? Éinn þekki
hann shaker, auðvita Jóhannes, og sagði
"Það er Drottinn!" Í sömu svipan
heyrðist skvamp. - Matúr hafði
hent þítt bord, - auðvita Petúr.
Dásamlega er þeim lýst. Svona voru
þeir einmitt: Jóhannes gat skilið,
en Petúr gat framkvæmt. Þó er einu
og vormorguns hómí sje yfir allri
myndinni, allt er tekið með grein-
legum dráttum og í hreimi umgjört.
Petúr syndur í land til að vera hinn
fyrsti. Hinn gamla þrá að verða minni
eitt feti framur en hinir, vor ekki frá
honum farið, árettit ekki heldur, en
kerleikum til Drottins hans og félvora
ennþá síst. Ó! - á skóndinni hann
kóla eldur. Reykurinn frá hinum gleandi
eldi dreiftist yfir sandinn.
Kóla eldurinn - kóla eldurinn, hlaut
að minna hann á hina skelfilagu
mítt, þegar hann hafði komist of morni
eldinum, og sótt hafði selt svantablott
á sálu hans. Þarna stóð hann nú þann
fyrir meistaranum, sem hann hafði

afreitad. "Simon Jóhannesson, elskar þú
mig meira en þessi?" Það var sagt
svó hegt og alvarlega. Sje sagði sam-
viskan, það veistu vel. Ém innt inni
hópadi hjartad: Jú, það gerir þú, jú það
gerir þú, þú getur ekki annad.
Já, Drottinn! þú veist að - þú ert
mjer ker". Meira þótti hann ekki að
segja. Annad sinn sama spurningin,
Já, né sagði hann ekki aftur:
"meira en þessi". Heldur áteins:
"Simon Jóhannesson elskar þú mig?"
Þá hugsaði hjartad sig um: Hann spyr
þig að þóti sama aftur hvað meinað
hann? Trúist hann þjer ekki? Sagst
þú of mikil? Éa hann að hegra
þjer með því að gera lítið úr þjer.
Ó! en jeg elskadi hann líka et jeg
afreitadi honum - í raun og senu
elskadi jeg hann. Þess vegna fór jeg
þungat inn, jeg gat ekki skilið við hann,
þó jeg vildi vera í náhegd hans, og jeg
mátti víta til hvers það yrdi. Jeg var
áteins huglekil og veikur. Og jeg elska
hann ennþá. Í hálfum hljóðum sagði
hann: "Já Drottinn þú ert mjer ker."
Hann notadi ekki sterka áherslu orðið
jeg elska, heldur áteins þú ert mjer ker.
Þó jeg þjer ker?" Þá varð hann þryggur.
Um þetta efast hann líka. Hann spyr
mig einnig um þetta. Hann trúir ekki
einu sinni, að jeg kerri mig neitt um hann.
Ó, hvernig á jeg að fá hann til að koma þjer?
Allt vitnar á míki. - Én aldri
einu skildi hann það ald. Þrisvar
hafði hann sagt: Get þú lamba minna!
Lítt þú sauti minna! Get þú sauta
minna! Þetta var jú það, er hann lofadi
mjer. - þegar jeg hefti snúit mjer til stunnar.
Þá átti jeg að styrkja með þrettum
minna sagði hann. Jeg!

og nú spyr hann þrisvar sinnum; það hlýst að standa í sambandi við að jeg afneitasti honum þrisvar. Þótt svarasti Petrus: „Hverja þú þekktist alt, — þú veist að þú ert mjú hert“ það þjórnadi, voradi í hjarta hans. Þá skasólin settist þó að völdum. Eftir þetta hlaut að hona djúðleg hvíta sunna einhvervotiman, sem hlýti að stýða alt hans langa lífsstarf. Hann varð gamall. Þá líni kom, sem Drötlinn hafði falad um á stöndinni forðum. „Lánlega segi jeg þj: þegar þú varst ungur, gyftu þú þig og gekst hvort sem þú vildir, en er þú eldist muntu iðheida hendur þinas, og annas mun gyfða þig, og fara með þig þangad sem þú vilt ekki.“ Já, hann varð gamall, og hvarir skora hjarta. Við getum fylgt sporum hans eftir bæði í Horintuborg, Baby lon og Róm. Þá komu þeir tímar að æskuhugrekkið dugði ekki lengur til að stýða Kyrtlinn, og stóðkva í bodana hvenar sem var, heldur unda harðhjóstu hermenn, til að gyfða hinn gamla hirtir, og fara hann, þangad sem engin vill fara, situstu skrefin til rjettanins. Þá hljómuðu í honum, orðin frá æskuarum hans á Galileu stöndinni: „Fylgdu mjú!“ Það er merki kerleikans Simon Petrus! og þekktast að fylgja honum, að ganga til krossins — Með þeim dauða átti hann að gera Gult djúðlegan.

II.

Ög hann kom til okkar, þegar við vorum börn, og þekum okkur á stöndinni snemma morguns, og rjet þekktum hann, hann líklist engum öðrum, hann hafði geislabaug um höfudit, og gaf gert djúðlegu hluti en

notkur annar gat, hann gat gengit á bylgjunum, breglt vatni í vin, vakit litla skilku upp frá dauðum, og mettað þrisundis mamma Ög hann elskadi smábörnin svo heitt, var góður við hina veitku og fátæku, en mennirnir voru vonda vit hann, og hann spurdi okkur: Þótt þú þig? og án þess að ihuga það og hugsa sig um svanaði barnshjartað: Já, mjú þykist vænt um þig, og hert þj áfram. Ög hann kom til syndanans sem fallit hafði svo djúðt á bregtingar skeiti æskunnar, og nefndi hann með nafni, svo þótt var engum vafa bundit, og spurdi í annað sinn: þykist þig vænt um mig? Þjst? Ög samtíð kan sagði: Nei, það geta þó allir sjt, þú hefir brugðist, þú veist að þjst er kerari syndin, heimurinn, og þú sjálfur. Þú hjelst þig í kringum kolaeldinn, brenndir fingur þina, og svortu sálu þina, en um hann hertis þú þig ekki. Þú vannektir benina, þjstlegdist þótt hans, opnatis ekki bibluna þina, falatis sömu tungu og atrið, og völdu ekki kannast við nafn hans, getu þú neitast þessu? Þen inni þjst hropati hjartað: Já, Jesús þú ert mjú samt sem áður hert, þótt jeg var alðhei gladius í syndinni, og saknati þin oft. Ög það að þú nú kemur og spyr mig með ásakandi völdu, er merki þess að þú enn þá hertis þig um mig, jafnvel þó jeg sje þess ekki verduget. Ög nú veit jeg það sem jeg ekki vissi þjst, jafnvel ekki meðan jeg átti barnabru minna, nú veit jeg hvað krossinn þinn þjst.

Hann sýntis mjú að þú elskot syndarann Ög lagt en af þreinstilni segi jeg: þú ert mjú kerari en notkur annar, jeg get ekki án þin veit, og vil óska að þjst með þinanum geti sýnt þjst og mönnumum, að þótt fylgis hugur máli er jeg segi: þú ert mjú hert. Þin lítu og hinn kristni elstot, og það gat vilgat til, vit altarisgöngu þegar dauðans skuggat fjellu á veginn að hann kumi aftur og spurdi í þriðja sinn: Þen jeg þjst hert enn þá? Þá leit hinn kristni í barn sinn og varð afar þryggur, þótt hann varð að vara: Önei, Drötlinn alt of lítit. Þst of oft hefir jeg gengit minna leit. Jeg sje nýja æsku vara í kringum mig, en jeg verð að kannast við þjst þjst, að jeg oft og lítum hefir veit skemst hirtis sautum þinum. Jeg sje at dauðinn málkast, og þótt angrat mig at hugsa um hann. Það er eins og það sje erfittara þjst gömlu hjörtus að elska, þau slá svo hegt, blóðit er svo kalt, og rennur svo hegt. Jeg get ekki lengur gert, það sem jeg gat ungur, og það gerist mig í þolinmáttan; jeg er öðrum háðit, og hlýst að nota þenna hjálp, en það fellur mjú illa, og veit svo ósamgjarn við þá. Þótt af leitir að smásaman veit jeg einnara leit min lá ekki þangad sem jeg hafði hugad mjú, og þótt þjstgir huga minn og veldur mjú gremju. Þótt er svo lítit, sem jeg hefir gert þjst ríki þitt. Þjst heitingja hirtotinn opnudist augu minn alt of seint. Jeg las alt of lítit í þinu heilaga orði, þá of sjaldan til þin, einhúm voru þjst þen minar ekki eins heitar og innilegar sem þess áttu at vera. Þen Drötlinn þjst þekktis mig betur en jeg sjálfur. Ög þú heldur áfram að minna mig á, at

jeg er þjst hert, og þú sleppis ekki hendi þinni af mjú. Ö, inst í hjarta minna — Drötlinn sjerdu ekki vott þess að þú þrátt þjst veitleika minn og hirtveglju ert mjú hert. — Fylgdu mjú sagti Jesús. Ög betra merki um kerleika sinn, geta þinir þjstna ekki gert. Þótt munnurinn getur sagt svo margt, — Ö, eta hann verður orðlaus af skómm og blýðum. Þen að fylgja honum getur aðeins sá er elskot hann. Ög lof sje Gudi það getur hann þá einnig. Þannit vissi at það var ekki undir þótt komit að sýngja fullum hálsi í sunnudaga skólanum: „Minn Jesús jeg elska þig“ Hheldur var alt undir þótt komit að vera hlýðinn og sigþrudur heima þjst, eðinn í skólanum, góður við systkini sin, og ef þessa var gett þá fylgdi matur fjelara sinum á sinn barnlega hátt. Ög það vissi ungi sýndasinn að háttlegar fullvissanis voru ekki merki um að matur væri sann kristinn, eta elskadi krist þen það sem var mest vridandi það var að gera vilja hans. Þótt menn gyftu sig ekki sjálfi, og gengu þann og sem þeim sýndist, heldur gengu þangad sem honum var þjstmanlegt, forðudust andloðingja hans, og vidustkendu hann þreinstilnislega meðal alla manna, og birtust þraustlega heitarlega og með þraustseigju, gegn ragmenstu og synd. Það var að fylgja honum. Ög væri það gert getti matur alðhei með skómm og eflisja hirt til lítinna æskunnar. Ög þetta var þannig til elliranna. Þá gerdi minnst til með tilþjstungunnar og huganunnar, og jafnvel það hirt lítit eta mikil var gert þjst ríki hans. Ög alt er þá þjst af honum einnig þótt sem atrið gera þjst manna, og regnt at sýna hirtishug þinni uppvarandi þjstlot, og öðrum sem hegt var að þafa dálkil áttu á, ja þá fylgis matur

honum, og þá sýr hann merki þess að hann er okkur þús. Og þá m á dauðum þoma, þegar hann vill, og þegar hann á að koma. Hann gekk í dauðann og ég fylgdi honum, en hann gekk einnig út úr grófinni, og hafi jeg verið einn af þeim sem elskati hann, og einnig í dauða mínum geri Guð djúrtlegan, þá vil jeg einnig fylgja honum eftir þat, og eftir dauðans dimmu nótt, kemur einnig minn upprisumorgun, og seli sam veru tíni minn á skönd eilífðarinnar með honum, sem jeg elskati og fylgdi hjó.

Jens P. Erikson
(þýddi)

Skritlus

Þú ginnudansleik situr kaupmatur einn - og gimatur - og hófs á. Allt einu kemur velbiin grimmu skilka til hans, og gerir sýr hegt um hönd og sest í hjólku hans og segir: "Þú kaupir minn, hvernig skemti þú þjó? Gamli maturinn varð skinkinn og segir: "Én ungfri góð hvar hafst þú kynst mig?" Þá svarar sú grinnata, náttúrulega með bregttum römi: "Þú lafku ekki svona, vát þekktjustum mjög vel jeg sem á barn með þjó." Alveg utan við sig stavis kaupmaturinn í þringum sig, til að vata hvort nokkur hafi heyrst þetta: "Én ungfri góð þetta hlýgur at vera miðskilningur. Þú eigst líklega son minn." "Já, jeg á barn með þjó, og með syru þinum á jeg líka út." Alveg frá sýr vildi gamli maturinn stórkona upp, þá er hópat: "Grimmas mitur" þá var gáfan rættin:

Þanga skiltan var mefnilega tengdastóttis hans.

Gifningarmitill: "Þú hefi jeg einu ungfri af alra bestu ættum, þat er þat njetta banda yður herra lektin." "Þú forðin afkar mig?" Þósktin "önnögulegt, vátþinnandi?" "Já, vátþinnandi en of löng." —

Ungru matur: "Palli, ef þú útvegar mig hárlokks af systur þinni, skal jeg gefa þjó hionu."

Palli: "Ég þjó gefit mig þótt, skal jeg láta gótt frá alla fölsku fljethunn, jeg veit hvort þú er."

Petru lítt: "Mamma hvort eru þjannar? þótt þat menn?"

Mamma: "Já gótti alveg eins og jeg of þjó."

Vit lekna þjó.

Lebum svo herra handidat, at hegru þóttinn sje nokkraum sentimethum stýtti en sá vinnu, hvort myndu þjó gjöra sem lektin?" —

"Jeg myndi haltra herra þjótt."

Domari: "Hvata áhald nokkut þjó til at fara svo illa með þarandann?"

Þóttin: "Alls ekki — Allt handavinnu."

"Hvort veit jeg at sja þú kemur fullur heim? Þóttin: "Én veit at gata sje hvófalda elkan minn."

"Hinn mig gefu (vit vin sinn):"

"Þóttin: "Én veit eitt augnablikt jeg þarf at fylgja þóttinni yfir góttuna þú getur ekki sje." —

"Hvort i ger sá þú ágeðlega?"

"Já, en i dag er þú með mig þótt."

Argeslinn

16 árgangur.	18 April 1926	4/ Fölskublað
Heimur út	Þáttnefnd	Riis Eijó
annanhandu		Jens Erikson
Þóttin		

Framtíð félagsins.

Hinn er nú, eta listur út fyrir at vera orðin nokkur þjótt.

Félagatalan orðin svo há, at þú hefir líklega aldrei verið þóttin.

Þóttin er þó aldrei vel orðin. Þóttin; þú þar í metul getur verið fjöldi af ónýtjunum, svo allt er ekki unglir fjöldanum komid. Getur oft verið betri at eiga þjótt en betri. Þóttin er svo heppin, at óniriblutun er góttir félags og margir ágeðir.

Þjóttin er orðin vönnu betri, og erum við þar nokkur þjótt, at á metun okkur tekst at fullnægja þeim skyldum sem við höfum tekist á hendur. Þóttin má ef duza skal. Þóttin er einnig átt átt af þjóttin hlut er geru skal, þóttin þjóttin vát ad leggja svo miklu áherslu á ad skrapa þeim saman, og þat hefir gengid þjóttin vel i vetur. Þóttin þjóttin er þjóttin vát, at þóttin á vát þjóttin vát.

Þóttin er svo fjöldanum

sem við þjóttin ad vinnu ad, og þat er svo ótal margt sem við eigum ógjótt, at okkur er alltaf óheitt ad halda áfram. Þóttin mest hafa íþóttin orðin á hakanum þjóttin okkur þjóttin átt, og mi svo ei lengur ganga.

Þóttin skraffirka sambandi ad beita ser meir fyrir þjóttin en verið hefir, og verðum við at eta við þjóttin, hvort þat er þjóttin.

Þá eigum við eftir at þáttin mög handtökin i gróttin okkur, svo ei nefni svo atal þjóttin málin. Þóttin i þjóttin fyrst um þjóttin vát þat ad eitja at eignast þjóttin, og fullkomna þat.

Þjóttin allt hönd á þjóttin þjóttin þat vinnast okkur lítt.

Og at þjóttin leggjum atal þjóttin á þat, at fullkomna okkur sjátt líttamlega og andlega, þjóttin at með þjóttin þjóttin við framtíð félagsins þat.

E. B.

Þóttin sá.

Þóttin 11 daga löngum við 18 þjóttin úr U. M. F. á státtin skemti: þóttin yfir ad þjóttin.

U. M. F. sáttin "hafi ritid þóttin U. M. F. mjög vinnamlegt þat, þat sem hann leitur þjóttin er

fríggja vilje yfir til Hlelulands
Nú kom þetta mál fyrir þeim
og þar var kosin þjá manna
nefnd til að sjá um förina
og hlutan kosningu Eysteins þarinn
Jens Þ. Þinkens og hvar Gudmundsson
Barst fyrst þri þeim umgangi
skjal þar sem þeir áttu að rita
nófnu þin er vildu lita þátt
í förimmi, og bodu þá til
fundar í húsi félagsins áður
nefndan dag stundvíslega
kl 10² þ.m. Þá er fyrir
þri, að nefndin hefði starfað
vel, þótt árangurinn ysti
etki meiri, þri þeirri meiri
þafa velti stærri stéini
stundlaust. Þen þá kallði
marzt að Eim þurfti í
langferð, annað að seftu við
þinnvetningu þriðji að sofu
og fjóðri, þri - þri er etki
meiri um þri, en etki um
þri nema 18 einn og vinst-
rarnar þann Þriðri í Þriðri.

Þriðri þri þri var komin
á haldar skildi af stáð, kom
einn þriðri, niður að Þriðri
og þriðri við að allir væru
komnir, en er hann kom
á dýrunum, var alt hand
lest. Hann hét þri að þriðri
dýrunum og þriðri þri, kom
þri út ein undurset þriðri
komumatur sþri þri þriðri
ri og þriðri sig langa til að komist
inn í sþri þriðri; þri gellur
einhver við inni - þri lykiltinn
er þriðri myndadýrunum, niður
etki þri og sekti þriðri

Stommatur þri til myndad-
þriðri, en hann vísar

til þriðri, og þri var lykiltinn
Þri er sendimatur þri til
þri, vóru aðeins þri þriðri
þriðri, svo kom þriðri, og þri
á meðal þriðri þriðri með þriðri
þriðri þriðri, og þriðri, þri
leud löng stund, þri kom nefndin
og í þriðri þriðri merkis þriðri
með islenzku þriðri í þriðri,
en er hann kom að þriðri
þriðri þriðri í stáð, þriðri
getu ritan þriðri þriðri þriðri,
og þri var þriðri í þriðri,
og þriðri þriðri þriðri
undir þri þriðri var 11.

Þriðri þriðri í þriðri
þriðri þriðri sem leud liggur einn
þriðri, og þriðri ritan ofan
með þriðri, þri þriðri þriðri
þriðri þriðri, þri þriðri þriðri
þriðri þriðri fram þri, og þriðri vildu
þriðri vóru aftur þri af þriðri
á stáðum.

Þriðri þriðri héli þri stáð laust
áfram und þriðri þriðri Vestur
vátur þri, þri stáð þriðri merkis
þriðri, og vóru þriðri þriðri þriðri
eftir þri þriðri á eftir var.

Þriðri þriðri er haldit vóru
aftur af stáð, þriðri þriðri
nyrd af þriðri, þri þriðri þriðri
stáð á þriðri þriðri

Nú var haldit aftur á stáð, og
nri átti að halda þriðri, en er
stund var litin þriðri vóru þriðri
að vóru, og þriðri manna að
þriðri, þri þriðri þriðri þriðri
-ari meiri að sekti þriðri utan
yfir þriðri þriðri, þriðri
þriðri þriðri þriðri þriðri;
vóru þri þriðri til að þriðri

þriðri, þri þriðri þriðri
að þriðri sig áður en þriðri þriðri
af stáð, og þriðri þriðri þriðri
þriðri, en etki þriðri þriðri
þriðri svo langa á undan
að etki vóru þriðri einhver þriðri
þriðri ef ské þriðri, að einhver
þriðri ofan, þri þriðri þriðri þriðri
þriðri við til að þriðri

Þriðri þriðri stáð þriðri þriðri
einstaka meiri þriðri sig þriðri þriðri
þriðri aðeins á þriðri þriðri þriðri
sem slappu þriðri.

Þriðri þriðri að þriðri þriðri
og er þriðri til að þriðri er við
þriðri þriðri undir þriðri
á Hlelulandi, þriðri þriðri
þriðri þriðri um stund, á
meðan þriðri vóru þriðri
þriðri og þriðri einn og þriðri
þriðri þriðri.

Þriðri þriðri merkis þriðri
með þriðri á stáð í annan
þriðri, en vóru þriðri þriðri.
þriðri þriðri þriðri
þriðri þriðri, og við þriðri þriðri
þriðri meiri þriðri þriðri
þriðri meiri 8 þriðri 2 og 2
þriðri meiri 7 þriðri 2 og 2 og einn
í þriðri.

Þriðri þriðri þriðri þriðri
þriðri einn og þriðri þriðri
þriðri þriðri. Þriðri þriðri U.
þriðri þriðri vóru þriðri þriðri
þriðri þriðri, og þriðri þriðri
þriðri þriðri í þriðri þriðri
undir þriðri, en uppi á
þriðri þriðri þriðri þriðri
þriðri gamli þriðri, og
þriðri þriðri þriðri þriðri
þriðri þriðri þriðri þriðri.
þriðri þriðri þriðri þriðri

í svo sem svo meiri þriðri
og þriðri "Vatnem Islands" iðri
þriðri þriðri þriðri þriðri
þriðri", og þriðri þriðri þriðri
þriðri var þriðri með þriðri
og þriðri þriðri þriðri við.

Þriðri þriðri þriðri þriðri
þriðri vóru þriðri, og vóru þriðri
þriðri þriðri þriðri þriðri
er og þriðri sig upp.

(þriðri)

Þriðri.

(Þriðri þriðri eftir þriðri þriðri af
U. þriðri þriðri þriðri þriðri
þriðri þriðri, in þriðri þriðri, að þriðri
þriðri að þriðri þriðri þriðri.)

Þriðri þriðri þriðri og vóru
þriðri, þriðri þriðri þriðri, er
þriðri þriðri þriðri þriðri, og
þriðri vóru, og þriðri þriðri að þriðri
þriðri í þriðri

Þriðri þriðri þriðri meiri svo
þriðri, að þriðri þriðri þriðri
þriðri að andabrá þriðri vóru
er U. þriðri þriðri.

Þriðri þriðri þriðri um að
þriðri þriðri þriðri þriðri
og þriðri þriðri þriðri þriðri.

Þriðri þriðri og annað þriðri
þriðri var endurkosin með
þriðri; þriðri þriðri að einn
er þriðri þriðri þriðri þriðri
rum þriðri áður, þriðri að
þriðri þriðri þriðri þriðri, og
als engri þriðri þriðri.

Þriðri þriðri þriðri þriðri
að þriðri þriðri þriðri þriðri
þriðri, og vóru þriðri þriðri
er þriðri til að þriðri meiri.

Skömmu eftir aðalfund barst
stjórninni heimtöð frá U.M.F. Hegra
tæn stjórnin með sínum al-
-kunna dugnaði, eins og sagt
var í fyrra lét fjöldu félaga
hlaupa April strax í Febrúar
og þótti það snembert eins og
hjá Gvendi.

Opinskár á Málavörðum
gamall kunningi „Argeislands“
var staddur hér um sjölu-
-fundum, en lét lítið á sér
bera í U.M.F. F. Legga þeir
hann einn öfugt við það sem
áður var, meir gefin fyrir verk
en ort eða ortur.

Um sýslufundum gjóðist
margt merkilegt, voru þá
flestar fyrir til að vinna
fyrir aðra en sjálfa sig, og
er dýktu á að breiðast út, og
er þá kristilegi grundvöllum
farinn að breiðka.

Annars eðli að Taku tilbóti
Páls og létu hann meik hann
út, og byggja síðan á honum
þar sem loftin eru einn svo
eftirspurdur.

Þá hafði U.M.F. svo mörg járn
í eldinum, að það varð að fá
lánaðan arinn hjá keppinautum
til að smíða.

Meistar framkvæmdir megi
líklega teljast hjá íþróttunefndinni
sem alltaf hefir starfað í veltur
og alltaf hefir safið, nema rétt
rumskast um sýslufundum,
er það sjálf sagt efni ley
íþróttumanna sveit sem hún
hefir á að skipa.

Þá má telja onedaf fram-
-kvæmdir förunu gífur að

Helulandi á sunnudaginn var
tæn um hana hefir verið rituð
hér á undan, og ætlu ég að lítu
það nýrja að sinni.

Fleiri man og ekki ein, en lét
líklega heyrn til mín seinna.

S-S. -

Doloria al fuce

Sjaldid var dregid frá. Þin mikla sönghóll
Eimarborgar var töðfull. Unni listvornat-
-urinn steyg hrotum skrefum fram í
sáttid og settist við hljóðferid.

Hann var gundi og augasteinn allur
og allir stöðu á öndinni af eftirvænting
eftir að heyrn fyrstu tónann.

Hann snart hljóðferid. Draumkendir
tónar létu út í salinn, veitir og
sterkir á vixel, þeir bregðturð í
fallanda samhljómsind og urðu að
þinglindis hreimum, sem enduðu
í grátekku stönum.

Það var að. Þin var gráður í gæti þess manns.
Þessi nokkur það? Nei - enginn.

Áli í einu var blómveig kærtil niður í
leikvörð til hans. Hann lét til þess og endi, og
augu þeirra mættu. Þill ord ledid af vörum
hans - Ála -

Vid blómveigum var festur mið, og á hann var
skrifid fullt. Dolorin al fuce (Dolur er eilíf)

Hann bar blómis ad vörum sér, hneigdi
höfundid niður ad hljóðferinum; roki feridur
í kinnarnar, augun leiðuðu.

Ári streymdi tónaflóð, tófrandi ástprungrit
steyg þeir upp, fyltu salinn af undrun.

Falhd var gjótamlega hrifid, vissi ekki af
þygar hann stóð upp. Blómum ríngdi yfir
hann, en hann hófsti aðeind á einn stúð.

Þessar þygar varir, þessi svölu
tófrandi augu. Hann sé ad hún broti.
hann heyrði hann segja „Dolorin al fuce.“

Helulandsfötin

(Kvæðilag)

Þegar allir höfðu farið í ferða-
-fötunum og þvegið spj. var
öllum búið í stofu til kaffidrygju
á meðan borid var á borid, söng
U. M. F. Hegri nokkur lög, en
Gisli frá Toppildarholth spilaði
undir á orgel. Síðan var sest
ad bordum. Helt þá formatur
U. M. F. Hegra, sýjala reðu, og
baud gestina velkomna, einnig
fyr hann mörgum fögnum
ortum um U. M. F. Sindastól,
ad sidustu óskadi hann ad vid
getum haft sem mesta áneggi
af ferðinni, og hinn yrði báðum
fjelögnum til gagns og gleði.
Formatur U. M. F. F. þakkaði fyrir
með fæinum vel völdum ortum.
Nú var drukkid kaffi og bordað
braut af miklu kappi, enginn
sagdi neik, nema ið seti sínu
spundu menn hver aðra almélka
líðenda, lét svo kinninn um
allir voru ornit meðti.

Þaut þá Ólafur bóndi okkur upp á
loft til að dansa, á meðan verið
var ad taka af bordum og undir-
-búa undir fund. Varð þá ansi
fjörugt þó stundum veri þröngt,
því rímt var líkt, en fólkid
nokkud margt, einhvern piltar,
því Hegra nes heima seturnar
voru bundnar við sköfin niðri.
Tóftir nokkra stund vorum vid
bedin ad koma niður. Vor þá
settur fundur og sungid.
„Hvad er svo glatt“ lýndi það sig
þá best ad okkur vanlati bestu
söngmenn fjelagsins, því nú
singu þeir ið okkar höp nema
merkisberinn, sem var alla ferðina
ið okkar skjöldur. Þá las Sigurður
frá Hara stöðum upp fjelagsblatid
þeirra „Hauk“, hafði það ad geyma
margt fallett, vil jeg minnast
á eina greinina er var um
alþýðukvæðskaps. Hafði einn fjel-
-aginn sem var í ritnefnd lýnt
saman í huga sínum visut sem
ortar voru af stúlku austur í
þingeyjar sjölu vid jms heiferi,
og sent þess blatinu ásamt
skýringum um hlðrög þeirra.

Þetta gæti ortið okkur til eftir-
breytni, því bedi gerir það blóttin
þjölbreittari, og verndar frá glötun
og gleymsku það sem annars
gæti tapast. Því mest flutti
Sigurdur Ólafsson frá Hára-skötum
erindi um: „Skindgarda hjarnet og
blómarnet iði og inni;“ stóð það i
Svein blúttutíma, og vor bedi þrot-
legt og skemtilegt. Hafði honum verið
falit að veða um vetu efni á
þessum fundi, eftir sögn sitasta
fundarritara, því fundargerðabókun
lá heima á hylle. Um þetta
veiddu fyrst formadur U. M. F. H.
síðan formadur U. M. F. S. og að
síðustu Jón frá Þróarsdal,
luku þeir allir lofsorti á fram-
sögunna; var málið síðan tekið
út af dag skrá og sungið:
„Vormenn Islands;“ og „Jeg vil
elska mitt land.“ Síðan var
fundi slétt og byrjað að dansa
af miklu happei uns kl 6³/₄, það
þá formadur farastímar okkur
að hugsa til heimferðar, þuggum
við okkur í flyti. En er við vorum
ferðum bænd U. M. F. H. og okkur
að drekka mjólk með brauti, ást
er við legðum af stað. Var nú
sest að bordum í annat sinn
og drukkist fast, því á ferðalagi
og á eftir dansi rennur mjólk
vel niður. Á meðan þessu fór
fram söng einn fjelagi úr Högna,
Svein Guðmundsson, ein söng og
var mjög skemtilegt. Þá bænd for-
madur U. M. F. S. U. M. F. H. heim,
einnig þakkaði hann þinar góðu
vittkun er við áttum þar að mæta.
Formadur U. M. F. H. þakkaði
fyrir heimboðit, og hvat hann að

þeir mundu þiggja það er
fjelögin, sáku þetta mest að hona
því við þarna syndi sig að
ekki er ófærir gjört að því,
Sindastól að efa sig í atala,
því nú var einn af átján er
hjelt reðu, ein samsintu með
dandapögn. Nú var haldit af
stað, og fylgdu U. M. F. H. okkur
út að lungingummi; þar höfdu
allir glatið yfir götum samfundi,
og okkur hvert öðru göts gengis.
Landnekingar stigu síðan yfir
giringuna, smjuru sjer við
og hripudu þerfalt Íslendinga
hinnar, U. M. F. H. svörðu í sama
lön. Hældum við ni af stað, og
var nú gengit hratt, spaugat,
hlegit, rit, kvædit sungit, hallat,
hoppað og hlaupt, ekki stansað
fyr en út á brú, voru þá
flokkmenn orris þeir, beid ni
hver eftir öðrum, og allir fylgdu
að yfir brúna, sem tengir Högna-
nes við vesturhluta Þaga fjardar-
sýslu, og gerir þar af leitandi ofan
greindum fjelögum miklu þegi-
legra að rjetka hvert öðru hjálpar-
hönd í barðaganum fyrir líveru
sinni. Gesti ni flokkurinn í
sama hópsum upps sandinn und
komuð var heim að þinum, komu
þá allir saman og gengu í
þjettu fylkingu upps braut
með fanann í broddi fylkingar.
Öður en gengit var inn í stöðum
var sungit „Vormenn Islands.“
Hjeldu svo allir út að Kirkju,
skildu þar með kvæðum og heillaostum
glatið og káti yfir ferðinni, og hver
fór heim til sinn, þá var kl 9.

Steinþór S. Guðmannsson

Þóður drengir

Éra þor nu hafa Íslendingar
haft ort á sjer fyrir það að
vera góðir drengir. Þóður drengur
er sá sem er byggur og hjálps-
fús vinum sínum.

En hvernig er nú þetta?
Þor það að bregfast þetta
gamla orðteki að við Íslend-
ingar sjeum „drengis góðir.“
Það halda því margir fram að
svo sje. — En ef svo er,
verðum við að reyna að vinna
að því, að þetta gamla og
góða orðtak hvergi ekki.

Við ungmennafjelagar eigum
einka hiegt með það. Við skulum
lata það verða eitt af
metnatsmálum okkar, sem
ungmennafjelagar að vera
góðir drengir. Við getum
það þannig:

1. Það enda þau loford sem
við gefum fjelagi okkar
þegar við gerumst ung-
mennafjelagar.

2. Að efna loford þau sem
við gefum vinum okkar.

3. Það vinna að heill Íslands
sem götum drengjum semit.
Þarna bændi jeg á þjju atviti
og smetti þó nefna mörg fleiri.

En ef hver og einn ung-
mennafjelagi hefir í huga,
þó ekki sjeu nema þessi
þjju atviti, og bregtir eftir
þeim, finst mjer ekki ósemni-
legt að það muni geta haft
áhrif til batnadar iðlífa.

Jeg heysi því að minsta
kost. Jeg rita þetta einungis

til þess að fá ystkur til að
hugsa um það, hvort ekki sje
rjetk ut við reynum hver med
öðrum að gera það sem að
framán er sagt.

Það hefir ekki þeningaleg
iðgjöld í fót med sjer að efna
heit sinn, en það sekur blekk á
mannorð okkar ef við bregðumst
þeim og það er meira virti.

Já! Það eru iðgjöld sem
ekki er gótt að fá uppsót á.

Ef við erum einhuga og
ásátt um það sem jeg fyr hefi
sagt, verðum við fyrst og fremst
betri ungmennafjelagar en við
erum; í öðru lagi góðir
þegar þinu Íslenka ríkis,
og síðast en ekki sist góðir
drengir. Höfum það vel
hugfast.

Valgard Blöndal

Argustinn

XVII. árg.	Þunnudaginn 28. Nóvember 1926	1. Tölublað
Heimur út áttunhöfna	Valgarðs Þlondal	Reisiförar:
Samfundsg.	Reisiförar: Sigurður Sjálsdóttir Heimur Þóroason	Frískjón Magnússon Albert Þóroason

Þráðrabönd.

Þátt dagurinn sé skuttur og leygi í lofti
og landið veffjóst svella höfðum á milli.
Þátt þást sé stundum biturt vorandi
er unadras far gætt í vorum barni.

Óg þessar fögnir voru, velji von og trúi,
er velja þarf og græðs í sálum mamma.
Það glæðir okkar félagskap, það andauð blómaból
og breiddir út það þessa góða og sama.

Við skulum allir sliga í stökk og strengi
þátt stundum blási móti svalum andi.
Ló græða þessi fögnir blóm í okkur ginstu rit
Óg anda vora þessu þessu þessu
fróðslu

Stemliferdin upp til Galla:

Þy alla að seyyja eftur ofur
lítið þá þeirnar þallaferdum,
sem ég fór, ásamt fleorum, fyrir
nokkrum árum. Þessum ferðum
þyldi tölur eftir, en samt voru
áður vor þar með höfðum og áveggju
legustu stemliferdum, sem ég hef
þar. Við vorum 10, sem tókum
okkur saman um að fara þetta.
Í fyrri skipti var það í alidrum
vori. Injóskaflur voru ein þá í fjalli

Vedrið var þjást og gott þessum
títtakna dag; við hugðum þvi gott
til fararinnar. Var svo lagt af
stað, með nesi, spinautka og mynduð
vil. Okkur var sagt að fara ekki
af gæpt fyrsta sprættum, þvi við
myndum þreyktu nozu fljótt,
þegar við fórum að safja á brúnn
uma, en þvi var lítill gammur
gefinn. Við hlupum og höpnum
um af stað, þvi okkur þást við
eiga tölur langa ferð fyrir
höndum, þátt við myndum að
þafa þrasan, meðan okkur vorum.
Þvi brátt fór gangan að verða
erfið, þvi fjallid var þátt brátt og
hítt. Við gengum upp eftir
injóskafla, er var þvi mest íslit-
inn upp undir brúnn og var
það miklum munum þetta
að ganga þann þetta er ardira.
Þvi oft máttum við hvíla
okkur, áður en eftir þyallan-
num var náð; var þá gaman
á meðan við nutum hvíldar-
innar, að sjá hve iðsýnið
varð sífellt meira og þignarlegra,
eftir þvi sem við þáttumst þetta
upp eftir fjallinn. Því þessu
meðan okkur var fallið, þar

sem þun var að þyrgja að klæðast
sumarstundum sínu. Þust inn
í þerðinnur blásti við augnum
þygi og þygelegi þessum, þyngandi,
sem vektur aðeinau allra, er líta
þaum, enda þar þaum líta margar
þeim saktis á stundum af þolti,
sem þar þyngd sei til stömlun.
Með þyld þess og sálar var þaum
þvi þinum að vifta af sei klæ-
þöndum, sem um velurinn
þofur þyft þasta þann að nokkrum
í þyrtu; og þvi sýndi þann sig
í allri þyrd sínni og þvæð þor-
þyngva sína með þröðmíttum
þómi. Ömurinn af þeim þást
þangar þeidi út um sveitina,
var sem all þaki undir með
þessum, þvi aðeinau þvæð
við lif og þyrt. — Þyngja
þeiddum við á þann upp á
við, loka náðum við alveg upp
á eftir þyrtina; gleymdist
þá þyngtan þrátt. Við þeiddum
öll þil olélandinnar áveggju
eftir sigriðum erfið þeittum.
Þyldid okkur lausad líta vel
þyrtþyrtina, með þvi, sem þátt
þafid að þyrtu, er þátt var fallið
iðsýni og þyrtu þeittum. Þyldid
sem þyngja er einu og í þyrtum
upp. — Þátt fyrsta sem við gæð-
num var að þátt okkur þeitt af
nesi okkur, þátt þann sei líta
ágeðlega, þvi við vorum þátt
eröng eftir þessa langa og erfiða
göngu, sem við þofðum þof-
þyrtu þvi þyrtum. Þvæð
okkur þást gaman og þyrtu
að sýta að meðingja þanna appi
í þyrtu og anda að okkur
þyrtu þyrtum, við

þeiddum þeiddum eftir þil þyrtu
er við olénum upp. Þvi mest
þorum við að þyrtu iðsýnisinn,
þvi þalvörðum þyrtu í að þofu í
þyrtum í allar áttir, þvi
allir þyrtu að nota þann, sem
þan var. Þyngja í austri þást
Gleymuþyrtu, með þalvörðum
þalvörðum. Þyrtu í Þreiddafjörð
þátt líta vel, en í þyrtu gíttu
þyrtu iðsýnið að miklu þyrtu,
þaum áveinu í mesta þyrtu.
Í þyrtu þyrtu þafid við okkur.
Þessu mest voru þyrtu myndir
af landsþyrtu og þvi áveinu
af þreiddafjörðum. — Þvi var þyrtu
þann upp miðjan dag. Við
þeiddum þann sem þyrtu
stund. Þyngja var þyrtu
gott, þann þátt var þyrtu að
þyrtu dælitid, áður var áveinu
þyrtu góla, en þvi þátt
þyrtu svallt upp, með þvi að
þyrtu vor þar þalvörðum. Okkur
þást þvi þyrtu að fara að
þalvörðum, þvi okkur
þafid þyrtu þalvörðum í þyrtu
upp; veldum þvi ekki láta okkur
þyrtu þalvörðum að þyrtu. Þyrtu
við svo þyrtu okkur með
þyrtu þyrtu þyrtu þyrtu
þyrtu áveinu stundina, sem
þátt þyrtu vilt okkur. Þeiddum
við svo glóð, þyrtu þyrtu góð
í þyrtu. — Þvi gíttu þyrtu
þyrtu þyrtu er áður, þorum
í þyrtu þyrtu við injóskafl-
inn langa og þátt var þyrtu
þyrtu gaman! Þvi við þorum
þyrtu þyrtu við þyrtu
þyrtu þyrtu í allri
þyrtu. Þyrtu þyrtu þyrtu þyrtu

við sumarið eftir, þar hvar engu
sýndu skemlileg en sí fyrri
dengum indelt veður. Þá o'
fvi fjalli er smilti, sem nefndur
er Anamili dregur hann
nafn af fornumanni einum
er Anu hjet. Stafti hann láti
búa sjer haug þarna eins og
fornumum gjördu oft.
Engin veðurmerki gátum
við sjet, það er líka þrumit
svo mikit þar úr fjallinu
Ljólvröðu reistum við
þarna, til minningar um
fjallferðina og eftir vill,
stendur hvar á haugstedi
gamla fornummanns. Fortuna
sáum við vel heimavard frá
okkur, munti hvar þá ávalt
á fjallaferðina okkar, sem
vit minnumst alltaf með
samri ádagju

Sigríður

Um um ferðalög.

Það er sjaldan að maður lesi
eða heyrir sagt, frá fjallaferðum
eða öðrum ferðum nú, þó er
það dálitla að aukast, að yngri
menn og konur taki sig upp
með nesli og nýja sko, til að
leggja laud undir föt, hrísta
af sjer þegaroykit og leggja hit
heilnema fjalla- og sveitaloft.
Það hafa nú undan forit veisid
að koma ík í lands- og þegar-
blöðum, frá sögur um ferðalög
manna, upp um fjöll og forandi
landrins okkar, þykur slíkt

stórkindum sata og glöfra
fauv hvar mestu - það er
slæmt hvað við ískendingar
þekkjum lítil af landinum
okkar, hvað vit vitum lítil um
ferð þess.

Það er altof lítil gerð að því,
að ferðast landveg og þá helst
fölgangandi, það stólar manni
og um lítil nýtur maður helst
útsýnisins. Þei manni veija
heldur ferðast sjóleidis eta met
öðrum fararokkjum, þar sem
þeir þurfa ekkert að hafa fyrir
lífinu, gela tekit undir með
skáldinu og sagði: "Að selja kyri
sama staf en samt að vera að
ferðast: teg hefi einhverntíma
heyrð kynmissögu þess efnis, að
eftir nokkrar aldir vestri - eftir
þvi sem nú lítur ík fyrir -
maðurinn ekkert amað en
höfidi og hendurnar, feturnar
verta sama og ekkert; sem
eye alk mudi að því, að finna
upp ígniskonar fararokki sem
maðurinn stjörni met hugsan
eta höndumum eta hvortveggi
en feturnar verta iðundan
þar úrkyrjast.

Þetta er leidirlegur spjódomur
sem eg vildi óska að aldrei
vælist, það ytri ljót óskafmá
urinn maðurinn ef hann
misti feturna - Þei láitum
slíkt ei koma fyrir, einmitt
þegar sangöngubeturnar eru
að verta svona miklar og
fullkomnar, á landi og legi og
í lofti. Þá megum vit ekki láta
þat vekja í oss dæleysi og
leti og gera oss að úrkyrjendum

mannsöflum, sem ekki geta
hreyft sig neitt utan að hafa
þifreit loftfar eða skipi. Ömmur
blife fararokki til að komast úr
stað. Þit verðum að koma að
nota framfarinnar og þessu sviti
njet, en láta það ekki verða
oss að líkamlegu tjóni. Teg
hefi oft verit að hugsa um
hve það er skakt hjá mönnum,
sem hafa miklar kyrselur,
að þegar þeir taka sjer hvíld
frá störfum sínum, þá er
það hjá fjöldanum áhetóla
lögð á það, að finna ík hvern
veg sje hentugast og fyrirhafnar
minst að komast eitthvað os
eitthvað, sem þeir alla sjer
að fara sjer til hressingar og
skemturar, í stöðina fyrir
að þeir eiga að sja ík hvernig
þeim sje það hollast að lyfta
sjer upp, og það verður efa-
laust eitthvað í þann veg.
að reyna eitthvað í sig líkam-
lega selja það ei fyrir sig þótt
þeim sje feralagitt dálitla erfitt.
Þvi það bótir verdir þá og gerir
þeim endurminningarnar
skemtilegri - Mjér dettur í
hug gátum vjer ekki gjöth
meira að því, en vit görum
að fara hjer um hjerast
okkar. Jeg að hygg að mörg
okkar hafi ei fari nema um
litlum hluta af þessu -
Gátum við ekki h. s. farid
á veturna hjer upp í fjallin
í kring. Þar kinni að
verða nokkur erfitt af
sáða þarf djúpan snjó,
en er eus og í hefi ádu

sagt líkamleg hressing.
Þeis attum nú að nota
meir himnagata og viðætta
mikla is til að lyfta
okkur upp og sja okkur
um í hvarinu. Eum
í sjar mltja að þvi man-
ar.

Þkora í þvi á ípróttla-
nefud þilaysins að þekki
þetta til ituguna og
framkvæma mri þegar.

Kristján May

Lehendurnar lífi.

Bláinn hafa boist þess
eftirfarandi vísu helmingar,
sem rokast þolnast in.

1. Gólgun andan fljúgun þv
að þágn settu markit
2. Ad upka vísu er vandalaust
líkjid þv ekki reyna?

Argvistinn

XVII árg.	Sumudaginn 12 Des. 1846	2 Blbl
Premsur ið annan hönn	Reyðir Stefánsson Pétur Pétursson	Riddhólar Krisbjörn Magnússon Albort Lólaason
Ársmuðg.	Lagardur P. Jónsson	

Opintýri

H. C. Andersen

Opintýrið er frumlegur og
lettur skáldskapur; það
þarf sér gáfu til að kenna þau
til, sem ekki er gefin öllum
skáldum.

Hjá H. C. Andersen er opintýri
mjög auðstílin og auk
þess fullkomin list. Þess vegna
hefir ekkeri skáld eus marga
slíka lesendur, viðsvegar um
heim, sem hann. Þau börn, sem
lesa Opintýri H. C. Andersen, munu
varla gleyma þeim, þau standa
skýr fyrir hugskotsríkum þeim
sem hefir þau sjálf tekið þátt
í þeim. Opintýrin setja barn-
legar og hreinar tilfæringar.
Þau leika í marga slíka stungi
sv sem hraðsk. novis, meðanumkun
og öskir. - Ni er um 90 ár
síðan H. C. A. fritaður að elri
gaf út fyrsta opintýri sín
litið affir laliskaut hefti. Það
kom út sluttu eftir skáldsög-
una "Improvisatören" (talandi
skáld). Heftið hét "Opintýri
þeir börn", í þri voru þessar
sögur "Dóttirin", "Lilli Skáld" og

stóri Skáld", "Prinsessan á
barninni" og "Blóm kemur
Ldu lítlu". Fyrir skáldsögum
"Improvisatören", fékk Andersen
mikið lof, en opintýrin öðlu
engu eftirtekt. Í þeim þau
riddómum, sem um þau
voru skrifað, var komum
viðid þá að fast við slíka
smámmi. Adicus einn
maður var í öðru máli,
það var H. C. Póled. Hann
sagði við A., að ef skáld-
sagan gerði hann þegan,
mundu opintýrin gera
hann í dauðlegan.

Það er sagt að A. spaltum
hefi fundist opintýrin tiltekt
við og að hann hefi ekki
yrmsað, að það yrðu þau
sem gerðu hann þegan.
Þessi opintýri eru skrifað
þeir börn. Um sama leyfi
sem þau komu út segir
A. í brifi til kunningsu síns,
að hann hefi skrifað opintýri
in eins og hann voru að segja
börnum þau, og einmitt
þess vegna er þau svo áhrifa-
mikil. -
Lum þann ekki maður

líka þess að heyrja þau, sem
fullorðin getum við tekið þau
aftur til lestu, en það verður
á annan hátt. - Þú haus-
lausu gleði yfir haus klaufa, sem
fékk prinsessum, meðanumkun
in með hafmeyjumni lítlu, sem
lagði allt í söluvar þess að
sína og undrunin yfir þinni
tilfæringarnemu prinsessu á
barninni. Þetta allt hefir
öskum til. Fullorðin legga
dýpri skilning í opintýrin.

Andersen opintýri geta allir
lesir, en Shakespeare og Gothe
hefðu þessá lesendur.

Andersen telur til barnanna
og spar með til allra. Það er
við að hin miklu listverk,
sv sem "Hamlet" og "Faust" eru
forskilin fjöldanum, en saga A.
mun móðurina, þarf engar seidda,
gáfu ni mentun til að skilja
hin helar til þessáns, til allra
hráða menningarstigi og hvíða
þjóðflokk, sem þeir tilheyrja.

Um þetta opintýri, sem var
þítt á 15 þungumál, þegan
skáldið varð sjálfugt, segir
dr. U. Þreit, í sínni ágeln
bók um A., að þegan skáldið
let það vera móðurin, sem
bardist fyrir barni sínn, hefi
hann náð tökum á völdug-
ustu tilfinnum mannsins. Það
var þetta opintýri, sem varð
skiljanlegast af öllum skáld-
ritum, fyrir flesta þjóðflokk
heimsins; það er svo auðvelt
að lifa sig inn í það.

H. C. Andersen hefir sænum
haft stórka löngun til að verða

þegan, þó hann voru í astu bedi
fátækur og undirskáur. Hann
var sveigðrennur, veikþygður,
klaufalegur og íþróður. Það
og spott varð hann að þola
þáfuvel þegan hann var öðrum
þétt skáld. Það er mikið
kald um hve A. hefi verið
íþróður. Þu ekki hann hefi í
raun og von verið svo
íþróður, það voru ekki ólíklegt
að hann miklu andlegu hefi-
leitar hefi var það ljóma á
andlit hans. - Í þóðurlandi

sinn var A. meðhöndlaður
svipað og heurkít barn, sem
yrði að halda í skeffum -
tilfæringun af þessu hefi
sjálfugt rukið um stórkan
löngun hjá honum, til að
komast upp í freður þundum.
Lomum entist líka allur
til að sjá þegð sína. Í
þinni þungunglegu dandru
bókhlöðu, er opintýri
A. þítt á 28 þungumál.
Andersen þann singangur
mólþróa í þóðurlandi sínn
er þinn þurpu-þróvinnar
heirvinnu þann og veittu
honum þá þegð, sem hann
þráði.

Ni setja það börn og
fullorðin viðsvegar um
heim, af öllum þjóðflokk.
um og lesa opintýrin, sem
skismitssonum frá
Odeuse skrifaði.

H. C. Andersen nefndi til
sitt opintýri - "Þagust opin-
týri svo andlegt og þannig
ríkt" skrifað hann í þessu

af þessu sinnar og hauer endaði
hana með þessum orðum:
„Jafnvel hið illa smíðist til
góðs og sorgin varð að gleði.“

P. A.

Skýldurakni

Það er slæmt hvað skyldur
meðvitund manna er mikil
sljóast nið i seinni tíð. Nú
væð hefir slíkt allaf þess
við, meir en á minna - og þá
er í lagi tíja korbómnum -
mun. Kemur það að líkindum
af því að þeir eru komnir
lausari en við kvenþjóðin og
hvað við höfum naman skil-
ing en þeir í þjóðingunni alls
og þar með skyldurakninni. -
Þú hefst við - eftir því, sem ég
hefi kynst þessum veslungu
korbómnum - það ekki beint
koma af því, að þeir vilji ekki
gjarnan reyna að gera stíllu
sína, heldur af þeim að þeir
deyja allt fram í síðustu
stundu og lenda svo í eindaga
með þessu, sem þeir eiga að
gera. - Það er þessi spóleiki,
sem ég ekki get feringefið
þessum veslingum, korbómnum.
þessum spóleiki
höfum við kvenþjóðin - sem
betur þar - svo lítilu eða jafn-
vel engar í þessu okkar og tel
ég það koma af því að við
skiljum betur hálleu okkar
hér í heimi en korbómnum.
þeir eru enn ekki orðin svo
þrokkarir, að þeir hafi gert sér
grein fyrir þessu me öðrum

mikilvegum atvörum þessa
lífs. Þeir eru þó helga sig
vera það besta og fullkomna
sem skaparinn hefir skapað
í þessu jörð, ja langi þess
öfan okkur kvenþjóðin.
Hafa þeir fyrir sér gamlar
sagnir, þar sem sagt er að
máðurinn (Korbómurinn)
eigi að vera hófuð komum.
er og að þeim eigi að vera
manni sinnu þessum og
untingefin. Ja slíkt og
þvílíkt, og í þetta halda þeir
svo dauðahaldi og skýrskoti
í þetta, þegar við höfum
veljað eða allað að reyna
að brýttast undan áranum.
eki þeirra og lífa sem
þrjúlsan manneskjur, sem
nó vonum í öndverðu skap.
öðar til að vera ekki við,
er en korbómnum, og
það skuluð þeir vita, ves-
lingar, að við munum -
og það þar er seuma - vissu
upp undan þessu og stíll-
ginni ykkar og sína ykkar
að við getum og eigum
að standa - minste kosti -
jafnþóttis ykkar, ef ekki
öfar. -

Þú skal jata, að ég hef verið
nóttuð övagin við ykkar
veslingar. Þú þegar hjálpa á
þeim, sem fullir eru sjálf-
þessingrokapoy og sjálfþóttis
deyja ekkið nema bláber
samleikun og haur þú í
verid að reypa með þessum
þessu orðum og vona að má til
ganga sínum. - Sumars er að

alorokk þessara orða minna
sín að sitstjóran þessa bláber, hafa
þú mér að ritnefudis þar, og
skipaðar hafa verið til að ritu
í bláber, hafa algerlega ríkt-
ist mun að gera skyldu sína
nema kvenþjóðin og þó sem
þar að eins þó nefndarinnar,
sem sagt er í þessu (þó skifti
sem bláber hefir komið til
þalio með þessari lítillu -
hafa þar stúlkun sítað en
þjóvir korbómnum varvakt
skyldu sína. Mikilvægt áttu
þessum! -

Þú get svo sláðar munid
í þetta sinn, en mun þala
betur við ykkar seuma það
er að reypa og hálteirist
stjóran þessuast ekki þessu að
þetta þessu upp þessu kven-
þjóðin sína og þetta svo „Eva-
rdma“ og meita að þetta greina
þar er ganga - að þeim þessu
á rétt þessu. -

Tobba

Argjislinn.

Mörg.	Samudaginn 3 Apríl 1927.	3. Sólarblat
Kennir út annanhvorum Samudag.	Ritnefnd. Guðbjörg fénaflötta, Jósefsson. Monni Sölva, Kjartan Bjarnason	Ritshjorar Krisján Magnússon Alv. Sólveig

Raddir

Það var vor. Yndislegt vor
Blómin voru mjög forinn
að heggja gullnu köllana
sína upp úr grassverðinum
upp í ljósi og yfnum. Segur
og fríur vorsins heillad mig
mjög faust ég vera hjeltur
og fleggur eins og fugli. Hvor
en ég vissi af var ég kominn
af stöð út í nállisema og
stefndi til fjalls, fjallsins sem
gnafdi yfir sveituna mína
þá er það gótt út sémi,
þá vissi ég af gamalli
reykslu, hugur minn var
sbundinn þar og gat flogið
með fuglum og vindblánum
út í bændanlegan himninginn.
Ég leit ekki til baka, fyr
er upp á fjallsbrú kom. Þar
fjékk ég mjög sæli, morgnt bar
fyrir augum. Þeirnar myndir
eins og ofurhlíð dítar mikið
á laglendum. Sjónarsvæði
dreifti sjar um hagar.

arsagtur yfir frelsinu og
blitunni. Uppi í loftinu foytt
fuglarnir hörpuslöttinu sínu
fagra. En jafnframt þessu
ollu ómudu til min þungar
dauur, eins og undir-spil allra
radda nátturunnar.
Það var á, sem hljómsprung
og drynjandi flutti raddir
vorsins út til sjávarins. Mjög
heyrðist söngur áarinnar svo
angurbliður. Þarhinn ekki að
sýngja sorgarljóð um ódugbrá
mannanna, sem bjuggu mikið
á laglendum og dabrum, sem
hinn um þúsundir ára hafti,
verit að skapa og búa til
ræktunar fyrri þá? Mjög lá mit
að halda það. Hvendur skylði
sá hinni koma, sem árnor
íslensku mega, halda að
sýngja sorgarljóð yfir igu-
leysi sínu og mannanna?
Hvendur aði afl þeirra verði
bundit og notað til að rækta
ljó og land? Sólun var farinn
að nalgast fjallin í vestkinnu.
Ég sat og hugsaði um sveitir
mína. Þorbláinn haft hvíslar

mörgun nýjnum hugsjónum
í eyra nýja. Sem annaðhvort
hafa gleymst eta geymsk í
þeirri von að þær verði ein-
hverndina að veruleika.
Geislarnir höftu mi að einu
ofurhlíða bleði til að ylja. Ég
hofti á þá senda jörðum
sitasta kossinn. Þá stóð ég upp,
þegar ég gekk niður fjallshlíð
ina fann ég það vel, hvo?
vit mennirnir sínum í raun
og vera litla samunborið vit
mikillike nátturunnar. Og
þegar ég kom heim að
bá og leit í kringum mig
fannst nýja sjónleiddor-
hvingurinn svo ómunstan-
lega litill, og ég fann að
hann þrofti að stökka —
Dálitil vindgustur þauk
fram hjá nýja. og nýja
heyrðist hann hvísla, stóra
stóra! — Þegar ég var
háttarur fannst nýja ég
er þá heyrar raddir nátt-
urunnar, en heðst gulle
í sæl minni orð vindsins
Stóra! Stóra!

Þjórn

Likarim

Kveldskuggarnir laddust
svo undur hljóðlega, eins og
þeir eru reyndar varir, og
sínkennileg kyrd hvíldi
yfir borginni. Ég var á leit
til líkhusins og stóð að

sja þeman „dramatiska“ leit
„Dandi Tenetiusar.“ Ég hafti
heyrð glet um hinn fagra leikara
Ríkhard Sills, og einnig það hve
afturá vel hann ljeki aðalhlut-
vekið í þessum stórfenglega
leik. Ég var þvi nýjög eftir-
varstingafullur og hráðaði
göngunni, þvi ég vildi ekki
verða of sínn. En fólketraun-
urinn var svo mikill að nýja
söttlikt seint. Eftir stökka stund
kom ég til líkhusins og gekk
til mínna stíku. Þá voru
aðeins 4. mínútur þangað til
líkurinn átti að byrja.
Líkhúsit var alveg fullt þá
og í morgun andliten sáust
öfeyju merki. Lokt kom sí
langpráta stund. Gjaldit var
dregið frá og líkurinn hófst.
Ég hafti búið með nýja fólki
málaförstu manni, sem var góður
sinnur minn og skólalátrúur. Þvi
kom hann einmitt í þessu og
töfe sjar sæli vit hlitina á nýja
sjarstí þáttur stóðni yfir, er ljósi
hinn gálausu lífi Tenetiusar og
hvornig hann ofbauð met alskona
óhöfslífi báði sjar og öðrum, og all
vertísk vera á barni glótenarinnar
þá er það í öðrum þátti er hinn
kennir þessi yndislega Áda
þinker er leikur Klóra unustu
Tenetiusar og sjarur hvornig
ást konunnar getur unskapað
manninn. Þá fyrst sjarst listin
í leik Tenetiusar. Þegar hann
sjar að allt er lapað og dauðinn
vit dýonar. Því stórkostlega
geturighi samfara hinn feikna
valdi svo að segja yfir hveju

svo að segja einasta orði er
ham sagt. Og síðast þegar hann
kvætur alh, og finnur að stundin
er komin, þar nær listin há-
marki sínu. Þegar fjöldi
fjellmúr, deudj vit lofatak
hröf og köll. Silts var kallaður
þvar sinnu fram, og blömmu
og sveigum rignði yfir hann
Jeg stóð upp og sagði vit vin
minu, að mig langað til að
na í Hr. Silts. og kala vit
hann, og jeg beið ekki bóðanna
og hvaðan njer inn, til leik-
hússjórans. sem jeg þekkti mjög
vell og bað hann um leyfi til
að hitta Hr. Silts. og vísaði hann
njer til herbergja líkarans.
Hann sagði njer líka að ganga
óhikað inn. þvi Silts mundi
vera í neðsta herbergi þarinnu.
Jeg gekk þvi óhikað inn, án þess
að þyrja. En hvað sje jeg-
þetta var þinnings herbergi lík-
arans og þanna láham í legu-
bekk og — og grjet — ekki
eius og máður sem grætur af
gledi, — ekki eius og máður sem
grætur af ótta eða kvíða. — Rei,
eius og máður sem byr yfir
dulðri sorg. Þetta var máðurinn
sem fyrir fásinu augnablikum
hafti lík þrosandi í móti
blömsveigunum. Þetta var hann
sem öll borgin til bað og dýktaði
— hann sem kvempjóðin hitti
hvar sem hann gat. Jeg stóð
á hverfa þvok, en þvi reis
hann upp og leit á mig.
Hin karvölu augu vöðu alh
einnu stacandi köld og vörina
kiprudust samau, vit höfðumst

í augu litla stund, svo
stóð hann upp og sjelli njer
herdina: „þekkiðu mig“
sagði hann „Rei“ — Eg heit
Óge Holm — en ekki Richard
Sills. Maust þvi þegar vit
umum samau í Konglega
líkhusinu. Maustu eftir
kvöldinu þegar njer var
útskipað frá líkhusinu
vegna þess að jeg feldi
ást til dóttur líkhusstjórans
— vinur jeg hefi umit njer
fráð erlendis þessi bór og
þar hef jeg gengit undir
þessu nafni Richard Sills.
En ni þega jeg er njer lík
með kostum og kynjum
lítlega af þvi engin veit
hvar jeg er. Jeg var fenginn
til að leika þetta hlutverk
án þess jeg fengi að vita
hvar átti að leika í móti
njer. Og samarlega vord þat
undarlegt að þat vord hann
sem vord fyrir þvi — hann
þekkti mig strax, og jeg gat
ekki dulist. — En ni er þat
of seint í morgun er jeg
dauður — Min frágt er ni
mest einmitt þegar jeg
vert að kvæða heinsinn
Af alskonar óreglu hef jeg
eyðilaggt líkama minn, og
hann getur ekki skarfað þvok
þat er henni að kenna. Hann
hefti getað — ef hjer hefti vilji
meira gat hann ekki sagt
hann hjer niðursi legu bekkinn
blóðgusan stóð fram ír honum
Hann vord dauður eftir öfþvok
minetur. — — — — —

myrker — Hann var dæim
sem hafti ljónat eius og
ginstunni í hinni lítli for-
innar. Djup sögo hvíldi yfir
öllu. menm vissu að hann
var dæim en þat var eius
og menm gólu ekki sattu
sig vit þat.

Resulato

Ad þreyta til.

Ad þreyta til, ekki í öllum
grimum, ni til hins laka-
neinu heldur aðeins þar sem þat
í við þva með öðrum öðrum. Ni
unbata all, svo sem mögulegt er
í samarlega að vera staka samleg
inlegt alluorverk, meðan ökkur endist
aldur og heilsa til, hvor helst sem ni
erum í hvaða stöðu og við hvor
helst lífshættu, sem við þvum.
Þvi alstadar eru lakiferin til þess
sendarlega mörg og ómikilsverð, sem
þess að öll verk ökkur manna
er (eius og við sjálf) og þvok allet
vord að einhverju leyti svo öf-
komin, að þau geta tekis unbótum.
Þat er undarlegt að síkhorum
eindaklung þvi að þvok unbót-
urnar í sjálfum ein og einu eigin
þvok af þvi, að þat lakiferin er honum
mest og skyldast; og svo vegna þess
að hann verður þvok til alvar
gagnþvok stöfveru í lífinu, sjálfum
er og öðrum til forvalda. Þvi þar nær
og ekki þvok þvok er þat skyldu þvok
einasta manns, að njer hefti einu
eftir megrin til að unbata lífs þvok
þvok sem þvok þvok og lífs. Þat sem
heinsinn er ni hefti en hann
vok fyrir þvok öðrum, og öðrum öðrum.

lega að þvok lítillu þvok þvok
agatismannum, um þvok öðrum
sem þvok þvok í ymsum þvok þvok
ymsum þvokum. Og þat er mikil
þvokara yfir mannlífinn ni í
heinsinn, en vor í forvalda. Þvok
þvok all og all, sem ann er á þvok-
vand. Sem þvok þvok ni þvok
lífs getað lagt til heinsmanninn
annar, ni þvok avall vord svo
þvi og vorand, en þvok þvok þvok
nólið mikilvægra ávæða og af-
stófi þvok manna í öðrum
sem mest þvok annid að þvok
mann þvok þvok. Þvi er ein meins
í þvok og þvi þvok. Ökkur allt þvi
öllum að vera þat þvok að
þvok ökkur þvok annid, og
þvok umlega þvok til þvok að
þvok sjálf öðrum til þvok þvok.
þvok ökkur þvok þvok, þat er
öðrum og öðrum svo smátt að
við getum ekki lagt öðrum lífs
til, og þvok er góður, þvi þvok
vella þvok deudum völu in lífs, sem
vok þvok ein og öðrum. — segja stöð
Öll stöð þvok, allt ökkur andlega
lífs og allt ökkur þvok öðrum
þvok unbót þvok. Ni þvok að
þvok að meta hlutina malegrin
og mennina, ekki hvað rist) með
þvok eftir þvok sama gildi
er en ekki eftir þvok reglum
þvok ni ökkur stöð
þvok þvok annid.
alstadar og í öllum hlutum þvok
ni að leita samleikans, þvi alstadar
er hann til og völu er hann þvok
legur. Þvi samleikans og völu
þvok öðrum öðrum að. Þvok meins
að segja þvok öðrum öðrum
í þvi að þvok samleikans

of þessum alla tóngum til að
 leita hans. Vaninn er þó viki í
 samleiki, okkar vortu of stáast-
 sínum. Þó gelum við allt það
 í holti að hinu varhugasendi
 of blundi vami leiddi okkur í glötu
 þó er líka holti við að hann stendi
 okkur í vegi fyrir öllum framförum
 til pála of líkama öllum um-
 þótum öllum heilbrigtingum
 Lá þeim er svo háttur þeim grimmu
 höndþjófa - vananum - að hann vill
 ekki taka framförum um þota milli
 breyts til í meium. Hann hófna
 með þó gæfu sínni of vandamaum
 sínum, ef til vill í morga lídi.

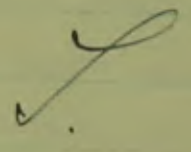
Og í vil seppi að þó maður
 er lefandi laundur of þó lítlegu
 til að móðstanda öllum um-
 þótum í öllum greinum of
 öllu sem miter til að upp-
 ljóna lífid of þota lefotjófa amon
 það er þó viki min of van í fullu
 óvæði til hvers eindaklingu
 innan þessa félags of félagsins
 í heild sínni að það sínni ofli
 megni að breytingum til um-
 þota þóði uba við of sínni við
 þó er of viki um heild of heitir
 okkar kora félags í framförum
 Sveininn Bergdóttir

Heiðsvið

Það var í fyrravör, þegar fuglamir
 voru vill að byrja að vörpa að þó
 þunfi til næsta þója. Í leiðinni
 gekk of fram í lánbreidur
 Blessuð lilla lann lá í eggjum
 sínum of fleug ekki upp þess er
 of var alveg kominn að heuum
 Sveininn voru þjóga egg. Mi
 fleug í hæg hrot hrot of ekki

að taka eggin, en þegar of þó þú
 annsingim lítil þó sig illu
 þvaf er hringur með öllu. Þó þvaf
 margir eru það ekki, þess þotta
 eggin þó þessu öllu lítil þvaf.
 umum, of þeir hinu sömu geta of
 sett of sínni í það hversan sítt
 möður þessum of þvaf þessu háði.
 leigðu ekki meuminn þess. Þó þvaf
 of þómm þessu voru þessu þvaf
 höndumum í þeim svo þessu
 þau albei of þess. Alveg sam of þvaf.
 þall of með þvaf þess, þess þess
 sömu möðurast til þómm of
 sínni of meuminn. Það öllu
 alla að þvaf það þvaf þessu
 reyleu að taka albei eggin
 þó lítlu meumast þessu þvaf
 það munda, þess við getum
 gott þvaf þvaf þessu of að lán
 eggin þessu í þvaf, þvaf þess
 er að þvaf okkur til stam-
 umur.

Og það er árcítanlega sláms.
 merki að sama breidur þvaf
 umur.

Argustinn

XIII arg	Sumudaginn 17 apríl 1922	4 Fölblið
Þessi er		Þessi er
annastvorn		Þessi er
sumudag		Þessi er

I þessum

Við öllum þvaf þessu ofli
 mauminn, þess þvaf þessu
 til vinnu of gangstettum. Hann
 erdiot þess of þvaf þessu
 það er ein of ekki þvaf gangi að
 þessu of það getur þessu
 Hann svopi of til vill myllatum
 istvinn - þvaf, þvaf, of umur
 of - þvaf of kominn til að seppi
 það. Maður getur of þvaf upp of
 þvaf vitta. Það er lítlegu lánmátt
 þvaf til þessu gangur hann um
 í veltungu þess, hann sett við allt
 þvaf - þvaf um of þvaf. Hann
 þvaf þvaf, andliti of þvaf, of
 umur þvaf þvaf umur, maum
 stendur hálfgendur sluggur of
 þessu of þvaf stórandi
 angum, þess þó þvaf til
 þvaf umur þvaf þvaf þvaf
 um. Þvaf þvaf meuminn með mat
 um - þvaf þvaf þvaf of þvaf
 of þvaf - það lítur þvaf ekki
 ut þvaf að hann þvaf viki
 svangur. Klukkan of þvaf þvaf
 þvaf þvaf þvaf til þvaf þvaf.
 umur þvaf í þvaf þvaf -
 þvaf þvaf of mat þvaf þvaf
 ofli Beethoven. Við öllum

gangur um í þvaf þvaf of
 meðan þvaf þvaf ofli
 þvaf. - Þvaf - það vafur þvaf
 í þvaf, þvaf þvaf viki ofli
 í þvaf að þvaf þvaf. Þvaf þvaf
 ofli þvaf þvaf þvaf þvaf
 þvaf þvaf þvaf þvaf þvaf
 þvaf þvaf, of meuminn þvaf
 of þvaf í þvaf þvaf. Beethoven
 þvaf þvaf þvaf þvaf í dag
 þvaf þvaf þvaf sig. "Umur
 Beethoven er mi í Berlin, of þvaf
 þvaf þvaf viki þvaf í Leipzig.
 Hann vafði þvaf, stó ut
 þvaf - "Þvaf"! Þvaf!
 þvaf, þvaf! Þvaf þvaf: með
 þvaf þvaf þvaf, þvaf ofli
 "Paradell" ofli þvaf, það þvaf
 í þvaf þvaf - þvaf -
 þvaf - þvaf - en þvaf þvaf
 þvaf, þvaf - þvaf - þvaf. Of svo
 þvaf þvaf þvaf með
 ofli þvaf - þvaf "Paradell"
 getur gert maum alveg viltum.
 Þvaf þvaf þvaf viki
 þvaf alþvaf er þvaf þvaf, þvaf
 þvaf stendur þvaf þvaf, stó
 all í einu öllu í þvaf þvaf,
 en þvaf þvaf þvaf þvaf
 þvaf þvaf þvaf þvaf þvaf -
 langt - langt þvaf þvaf andi

manns krigur i heilagi litningu
við altari listasinnar.

Paradelli er á enda, sveitin er
mett. Hú skulum við vita
hvornig kunningja okkar leður,
hann er líklega bíur, að bóða.

Stei, ónei. - Hann situr þarna
enn þá alveg eins og þegar við
förun, og hefur ekki hreyft við
matnum. - Klukkan slær 7.
Hann stendur upp - hann
reykar eins og drukkinn,
hann gengur að skem Tobordum,
tekur upp peninga - þogar.

Þogar fyrir hvað? Hann sem
ekki leit einu sinni á matnum,
því hefur hann verið spurður
hvaða mat hefur verið borðun
fyrir hann, þá hefur hann
vafalaust ekki getað svarað því.
Hann gengur út alveg í sömu
þöktum, álitum, höttum í herðum,
slagar hann eftir göttum.

Hver þandinn? Hú fer skönnu
þekkingu - Hann sest þarna við
luktarstaurinn, hann tekur bók
in vasa sínum, og fer að skrifa.

Við gaggjumst yfir óhlua -
jú, það eru niður sem hann skrifa
tonsmidur er annaðhvort í Odur
eða á moll, hann er ekki kominn
svo langt, að hvegt sje að greina
hvort heldur er, en yfirskriftin er:
"Die Ehre Gottes".

Hú verðum við að láta vin
okkar eiga sig, því mi verðum við
að hræða okkur í sönghöllina.

Við fáum gótt seeti þá
mi ekki hepara standa sönghöllin
er að vera fullskipuð. Þó minnst,
þá er nokkuð löng leið. -
O! Hú skótuin fólk! sem er í

kringum okkur á meðan.

Það kemur fyrir að maður sjá
kvenmanns höfuð hvíla á karl-
manns ötl, og karlmannsanna
hvíla sveiflað yfir kvenmanns
en maður tekur ekkert til þess.

Hú er að koma hreyfing á
fótgaldid - "Húrra!" Hú byrjar
symfonian. Þyrst hann forleikur
drama tekur, þrungið af andagift,
skáldsins, sem endaði á cello solo,
svo byrjaði symfonian sjálf, 160
mamma sveit, og hrisringur er
stöðkrostleg. Þegar fyrsti þáttur
minur endaði var löfa klappid
og letur ístjórlegt.

Áneggjan skem út í öllum
þen sko! þarna kemur vinur
okkar fram á svalinnar beint
á móti, hann er að koma fyrst
nina, sko - hvað hann hóf
undrandi á gledi letur í fólkinn.

Hú byrjar annars partur
Hú í einu kvædu við rödd:
"Ekki sama fljótt!" "Ekki að
hamast sova!" "Hlekkid! Hlekkid!"
Annars! - Hú gránaði gamant
fólkid aðladi að verða villaustr
"Út með fídar spillinum!"
Út með hann! Út!!"

Þá hvað við stórk karlmanns
rödd: "Það er meistarinn
sjálfur Beethoven!"

Þessi augna blit var búið að fara
smillinginn sjálfan upp á söng-
pallinn; - við þekkjum þann
vinnu okkar, manninn sem gekk
í þöktum, sem við hjældum að hann
að syngja látna hernstur. Hann stírn
aði symfoniumni sjálfur til enda.

Hú naut maður meistarans
sjálf, maður gat ekki dregið

um annað eins. Þeirri
hispning og aðdæm verður
ekki með ordum lýst.

Risulato.

Stokkur mein og kostur G.M.F.

Af því jeg bjóst við að hafa
líkinn þina, til að skrifa reki-
lega um þetta efni, ætla jeg
jég njer fyrst að skrifa
minnast í meinin. Því í þeim
götum við beitt með göðum
samfötum og um leið elft
kostina. - Leit af aðal mein-
unum, sem þjáir fjelag vort er
að alltof margu fjelagur láta
sjer vera sama um fjelagsstörf
og varpa þeim áhyggju laust á
lannar herdar.

Við höfum allt of mikið af
hinum svo nefndu laudu fjelögum,
og jeg held að þeim sje því miður
að fjölga. Þeir láta ekki sjá
sig nema þegar einhverja
skemtur er að setja ökeypis í
skaut fjelagsins og víðra fram af
sjer störf, sem eru lögd þeim á
herdar, og eru þungu og seini
til hjálpar ef til þeirra er leitad.
Þar erfðara fyrir hugandi og
stargandi fjelaga að bejast við
þá "laudu" en við misfölskingu
illkvötni utan fjelagsmanna, sem
þó er í rjensum sem betur fer.

Þetta má þó ekki skilgjast
svo, að fjelagid eigi ekki

viljugum og göðum starfsmönnum
á að skipa og hinir njer fjelagur
flestis hafa best í þann hóp, en þá
eru sumir eldri fjelagarnir, sem
eru að "deyja".

Annad meinið nokkuð skylt
þessu þó ekki sje það eins skem
er það, að sumir fjelagar þjota
upp til handa og þjota og verða
stöðkrostleg af einhverju njermeti
og vilja láta sinna því tafarlaust,
en þegar til franskvænlandanna kemur
er áhuginn ordinn gat stöðum og
allur á bak burt. - Vil jeg því
skora á hvorn fjelaga, að setja
vel fundi okkar, láta þátt í
fundarstöfum eftir megru, og
fylgjast vel með göðum fundanna,
og vera firs til að veita aðstöð
sina, þegar fram á hana er farið
af fundi eða starfsmönnum fjelagsins.
Þriðja meinið og eit þá
versta og samfötnuð hinum
tvöum, og ef til vill undurist
þeirra eru lögur okkar.

Þetta ber þó ekki að stíla
svo að okkar lög sjer að öllu
overi en önnur lög slíkra fjelaga,
mei þvert á móti. Þau eru
mei þeim betri, að nokkurn
greinum kanske undantektum.
Hleddur er það meinið að
við þurfum lög. - G.M.F. ætlu
að vera svo langt komin að
þau þyrftu engin lög, og þau
komast svo langt.

Þen jeg skil það vel að meiri
hluti fjelaganna vilji tryggja
meiri til starfa með lögum,
þen hann áhuga þá spaldnast
að þeir sem eru kigadist til
fylgis vil eitthveit eða einhverj

verda þeir sjaldnast tryggja fylgiss-
menn. — Þannig er það líka í
U. M. F. P., menn sem eru á möti
2. grein laga okkar munu festis
vera henni hlýðnir, og þeir, sem þegar
eru til Stafla munu festis hugast
á stat með obilgjarnu skipun.

Þannig getum við óbeinlínis
í möti vilja okkar, orðið til þess að
fjölga þeim „dauðu“. — Auk þess
þófa það spillandi áhrif á þroska
fjelaganna að hafa þau lög, sem
fjöldanum, er ekki mögulegt að hlýðnast.

Þá er svo ekki að fjölgyrða
meira um meinin, mörg þeirra er
hlegt að lesna og hin skera burt.
Ef okkur tekst það hvortveggja
hestum við tryggja fram tíð fjelagsins.

Þótt fjelagsins eru afar
margir, áta ég aðeins að minnast
á einum sem ég tel aðalkostinn,
og sem sameinar flesta hina í sjón,
það er möguleikinn til að þroska
sjálfan sig, andlega og líkamlega,
og sem svo alls margir nota sjá ekki.

Mjög þykir vænt um U. M. F. P.
vegna þess að það hefir gefið mjög
þennan möguleika, og sem ég hefir
regnt að nota mjög óþakkað a. m. k.
þann fyrstaldar þvi miðis hefir okkur
flestum gefið minni kostur á að nota
þann síðaraldar. — Ég í U. M. F. P.
og fjelögum þeim sem samtímis mjög
hafa verið í því mjög mikilvægt að þakka.

Þóttinn Þjarnason.

XVII. árg.	Sunnudaginn 29jan 1928	5. Féluráð.
Hemur út annarhvor Sunnudag.	Ritnefnd: Dýrleif Arnadóttir. Ástíður Skjansdóttir. Guðmundur Andriesson.	Ritstjórnar: Th. G. Magnúss. Jens P. Kristján.

Kaffid.

Árið 1534 kom kaffid fyrst til Meklagaards. Þyrkjum þótti það staks góður drykkur, og hefðu faldverð af því. Hálfri öld síðar fluttist kaffi til Venedig, og svo þaðan til flestra landa í vísið síðasta hluta 16 aldarinnar. — Var það þá mjög dýrt og þótti mesta óhöf að reyta þess. — Á milli 17 öld byrjuðu Hollendingar að reykta kaffiplöntuna á eyjum, sem þeir áttu í Austurindíum, einkum á Java. Þar þóttu kaffiplöntur svo vel að stór svæði voru tekið til kaffiyrkju, svo verðit á kaffinu hekkadi faldverð. 1782 var fyrsta kaffiþjéðstínglinum stungið niður í jötu í Brasilíu, við höfuðborgina Rio Janeiro. — Þar bjó rútur maður sem kaffi komið sjer upp skemtingardi, og hafði gaman

af að sja sjer ymsar plöntur, og reyna hvort þær gætu þrifist í sínum gardi. Þá voru mest innfeddir menn þar, en tilfölulega fairs hvítir menn, flestir frá Portugal, sem höfðu heyrð á landið og lagt það og fjöðina undir sig. — Þeir veittu nefndu kaffi — plöntu enga eftirtekta. Því þeir voru ekki að hugsa um að yrkja landið, heldur reyta það af gimsteinum, sem þá fannst mikið af í Brasilíu. — Þegar menn sáu hvað veljag kaffi plantan var að vara í nefndum skemtingardi, fóru ymsir að planta hana hjá sjer, og höfðu til þess aðhryfja þrela, svo vinnan var ekki djr. Þen þeir sem gráðugastir voru í gimsteinaleitina, heldu kaffiyrkju mennina fyrir vitleysu, að eyða vinnukraftinum frá gimsteinavinnunni í kaffiplöntun, sem aldrer yrði að gagni. Þen svo fóru leikar, að gimsteinaleiternar hettu, en kaffid eldlist svo, að níc er flutt frá Brasilíu helmingur af öllu kaffi.

sem notað er í heiminum, og Brasília fyrir það með ríkustu löndum — eða ríkasta land í heimi.

Árið 1800 voru fluttir 2 sekki af kaffi frá Brasilíu.

En í byjun 19. aldar var út flutt þaðan 500 miljon kilo af kaffi.

Fyrir það fengu landsmenn árlega 400 miljon Króna.

Oft er mjög mikils vísir engum datt í hug að litla kaffi-

plantan, sem andmaturinn plantaði í skemtegarði sínum,

af gamni sínu, yrði aðal- og uppsprettan landsins í langri framtid.

En það er ekki aðeins eigendur kaffisins í Brasilíu, sem gæta, heldur allur heimurinn; því fyrir það að þar

er kaffiplantan svo vilgug að vaxa, að reitur hennar þessvegna

kottar svo litla fyrisköpn, að kaffit verður svo ódýrt, að hver

fatteklingur getur gætt sjá kaffi.

En áður var það svo ódýrt að aðeins andmenn gátu neytt þess.

Guðmundur Andjost

Skap vort og heilsa.

Það er góður síður, að vera gláður í bragði.

„Elesin er fakkargjöld til Eudis“, segir gamall málsküttur.

Elesin yngir og upplyftir, en istöðuleysis þjáir og þjakar.

Elaturinn hefir ekki síður áhrif á lífið en tárin.

Ljettúðin er aftur á móti, skaplöstur, þreklegsi, ljettúðugir

menn rista ávallt grunt, en bjarteyni og ljett skap, er eit af

bestu gæðum lífsins; það er edli, sem oft er samfara djúpa

og alvarlegasta skapi, edli er sýmir hina sönnu andlegu yfir

burði; — og það er nokkinn það, sem hver og einn getur tannit

sér að meira eða minna leyti þegar maður getur öll

skapsmuna sína, getur maður með bruggu og glöðu hjarta,

yfirbugað hinar þyngstu þrautir.

Þá sem hefur ljetta hund, tekur hlöruna á rjettan hátt, og

skodar ákvöldum lífsins í rjettu ljósi.

Yari lífið aðeins byggð og hammagrætur, mundum vjer

alls ekki vera eins rötgrónir því, eins og allflest af oss erum.

Oss ber að taka á móti góðu dögnum með þakklæti,

en það glegmist því midur, oft og einatt; — og um bein mót hendi

med þolgedi, og hafa það jafnan hugfast, að eins víst og það er, að

gönu daganna taka fyr eða síðar endar jafn víst er það, að mót hendi

tekur einnig enda. — En gláðlyndið getur sem best

yfirbugað hin mestu vonbrigði, ef sjer aðeins viljum það sjálf.

Allir eiga að reyna að temja sjer að litla björtum augum

á tilveruna, en ekki horfa stöðugt á skuggahlidarnar.

Það er mjög oft algengt, að konur og karlar eru þát og gláðir

í samtvernum, en oftur á móti önnug og uppskott, þungþynd og

óáhægd hversdagslega og heima fyrir.

En það er nú einmitt daglega lífið, sem hefur þyngingu fyrir

oss sjálf, og þá sem ungangast okkur.

Margir menn eldast fyrir tímam, hörunlið verður

mukkrótt, andlitsdrættimur betur og hörkulegir.

Éf þessir eru heilbrýgd, þá er orsökun verjuga

sér, að hinar óumflygganlegu sorgir og áhyggjur lífsins, smíar

sem stórar, frá óhindradar að laumast inn í hugskotið,

eyðileggja Tangakelst og lífs-þróttinn; — og marku sjer djúps

spor af huktum og rákum í andliti, sem varð hverja þannar.

Skynsamlegir og reglubundnir lífráttarhettir, styrkja heilsu

vora og Tangar, og veita oss bráðmagn gegn hinum marg-

þreyttu vonbrýgðum lífsins.

En undir öllum þringum- stæðum er áridandi að lata

ekki áhyggjumnar og kvíðan fá yfirhönd yfir oss.

Leins og hvei skynbar maður á að stjórna hugsanum sínum.

Gamalt málteki segir: „Vjer getum ekki afþað fuglumum

byggja sjer heitir í hári vort.“ Éf vjer ekki rekkum hinar

gagnslausu grillur og áhyggjur á flokka, lidur beði heilsa vor og

útlit við það. — Það þarf afingur til þess að knýja fram hvefi leika

sinn til hins yfirasta, en það þarf ekki afingur til þess að hvetta því og

hvíla þá algert. — Afður íþrótt-

maður getur haldit áfram afingur sínum svo tímum skiftis, þar sem

hinn óeðdi verður skjótt uppgefinn.

Maður þarf að þekka fakkvörkun fyrir Tangastyrkleik sínum, og að geta

meiðað íþróttum uppástungum og heimboðum o. s. frv.

Það út heimtis of meiri stáðfestu, að segja nei heldur

en já. — Maður á líka að forðast, að sökta huganum niður

í sorglegar endurminningar.

Heldur þóert á móti, knýja hugsun, augu, og eyru, að öllu

þinnu hjarta og vongláða, að því sem hefur í sjer fylgrið afl og

styrkleika. — Ljós og skuggi skiftast alstáar á, í tilvernum.

Þegar einhver hefir orðið fyrir muklum vonbrýgðum, eða

míst ástanni sína, svo sorgin er djúps og edileg, á maður að

þekka hana niður. — Það er gagnslaus

laust að sökta sjer niður í sorglegar hugsanir, því það er

sjálfum oss til ils eins.

Í stáð þess, að loka sig inni í herbergi sínu, og gráta sig uppgefinn

eins og mörgu kvenfólki er hett við að gera; er langt um betra að

neyða sig sjálfan til að ganga góðan spól ulti. — Uteloflið styrkja

skapit bjóst isjálfrítt og þáfr-
atregið ekkert.

Glata og vonjast hugsanis eru
hollar fyrir heilsu og fangar.

þer halda húðinni sljóttu og
eskuvinu, augunum stærum, og
síðast en ekki sist, þer gera oss
þegar til að reykja höllun vora í lífinu.

Dýrleit.

Dýravendunarfélög okkar
hjúma er all of farent umþá,
til þess að þat geti sjnt af sju
gagn. — Margir hafa látið
þat í ljósi, að þeir vildu koma
í þat, og að nauðsynlegt væri
að efla þann fjelagskap.

En þó hefi þat dregist að sjna
viljann í framkvæmdinni.

Sumir hafa þáfrvel látið sju svo
barnaleg ummæli um munnsfara,
að þeir vildu ekki koma, í dýra-
vendunarfélög, þó en þat væri
þútt að þá sju lög, samþykkt af
alþingi, svo að hver og einn fjelags-
maður hefði rjett til að taka mit
valdi, dýrin af þeim mönnum
sem illa feru með þau.

Þá etli enginn, sem ber
velvældarhug til dýranna, að láta
þat undir höfuð leggjast að ganga
í dýravendunarfélög, eta þess
deildir, sem stopnadar hýnum að
verða út um landið.

Að taka málstað hans málhansa
og vernda rjett hans í sem flestum
sviðum; — er fallega gert og
þáfr hveijum göðum dreg og komu.

Ekki hvat sist er þjer verkþer
fyrir börn og unglunga að vinna
fyrir göðan málstað.

Jeg hefi heyrt menn oft
hafa þvi fram, að rjettur smel-
ingjanna í þjóðfjelaginu sju
þrotinn, að þer sju kigatir af
auðvaldinni, og undirokadir af
valdhöfunum. — Þetta kann
að vise satt að vera, en þó er
jeg sannferdur um þat, að
einskis manns rjettur er þó
eins þrellelega þrotinn eins og
rjettur málleysingjanna.

Vit mennirnir, þótt við
sitjum sumir lagt í mannfjelaginu
stígum, og okkur finst við ekki
við rjetti okkar, gagnvart yfirbótum
okkar, og við sjnum þreittir af
klóm auðþýfingum;

þá höfum við þá, þá stórn
og miklu náðargjöf fram yfir
dýrin; — þat er mál.

Svo vit getum látið í ljósi
hugsanis okkar yfir þeim mál-
rjetti, sem við þyrjumst þreittir.

Þegar við sjnum hestum
barinn, hundinn laminn, fyrir
sakleysi, þá getur maður ekki
annað en tekið eftir þegar
svipnum, sem oft er á svip
dýranna, en þeim er málens
varnad blessudum. — Þau geta
ekki kvartað og verða að taka við
þvi, sem at þeim er rjett.

Þótt stórn hljóti þau
stundum að vera yfir meðferðinni.

Þegar dýravendunarfélög
þjer, þófr 2-400 meðlimi, þá geta
þat byggjt sju sjúkna skýli fyrir
vanada hestna, hundna og annars dýra.
Svo þau þau geta notit aðhjúkrunar

göðra manna. — Þetta mun mi
þykja notknuð storkostlegar skýli
þer, en engum efa er þat þreitt,
að þetta getum við, þáfr viljann er
nógr einbeittur, þáfr að: „Sigrsall er göður
vilji“. Og göður vilji, eindeginns
vilji, er málhugasta valdið í heiminum.

Gudmundur Andriesson

Kæddi.

(eftir Gudmund Gudmundsson)

1.
Ef valds er ekki í vishu og
kerleiks neytt;

þat verður þeim, sem hefi þat, til
hvalar við þann, sem engu vörn
sjer getur veitt,
er votta sýnd yf gálanst þvi er beitt,
sem fyrir lömi Drottins gegn
oss Talar.

2.
Þer aðstu dýrin, — villudýrin vest,
sem verðum einatt, — þungt er klítt að jata
vjer höfum valdið, óvort af oss berst,
þve oft við saklaus dýri, midur ferst,
vjer sjánum ekki að salir þeirna grata.

3.
Þer veð jeg hreyklesli: „Hafa dýrin sál“
mun hioþað verða, um sveiti, þog og sketti
Oss breskur sumu, beði vit og mál,
hver þer að slíkir hafi sál,
og etli, að högg og þrelkun best þá beði.

4.
En hitt er víst, að göðleik, ástærsl,
þá einatt mönnum betur — dýrin þinna
þer kuanum ekki á skýri þeirna skul,
en skýld vjer eum samt að þinna til,
með þeim og að þeim eftir megni hlýma.

Þer teljum gund, að grata saklaus börn,
en grunden sama er dýrin vor að kvæla.
Svo gerumst öll þeim varnarlausem vörn!
þer vona að þjóð vor ung og þama gjörn.
þann þagra samdarveg sju þjósi að velja.

(Sest í blattit af G. A.)

Þiu lagabodart geftra kvænna.

(sem sagt er að barment, ^{þer} lúmenindrotning hafi samit)

1.
Ekki skaltu vera orsök til fyrsta
isamlyndis ykkar kvænna, en
þerji hann, skaltu vera málstað
þinn daglega. — þat hefi vana-
lega göðar af leiðingur að vinna
fyrsta sigurinn.

2.
Hafðu þat hugfast, að þú giftist
manni, en ekki Gúti, og verður
þvi að taka vegilega á brestum þess.

3.
Gertu ekki alþag, að nauða um
peninga við mannum þinum.
Regndu að komast af með þat,
sem hann með göðu letur þig fá.

4.
Ef þer finst maður þinn vera
kaldlyndur, þá gefðu honum
daglega vel til þuinn mat met
blidu, og þá munstu hatta þjarta
þrengi þess.

5.
Þinstitur sinnum skaltu lofa manni
þinum, að hafa síðasta vortit,
þat gletur hann, en skatas þig ekki.

6.

Þó þú eigi annars daglega, skaltu samt lita í blöð og bekkur.

Það gletur mann þinn að geta þalad við þig um almenn mál efni, en ekki sífellt um háskuggur og matarskrá.

7.

Vertu ekki félkjufull við manninn þinn, mundu eftir þvi, að síu var þiðin, að þú settis hann að gættum og hóstum, upp fyrir alla aðra menn.

8.

Vertu kenda við tekiþeri einstökum sinnum, að maður þinn hafi sjött, og að þú sjött sjálf ekki fullkornlega óskekul.

9.

Sjá maður þinn hafi leikamaður, skaltu vera honum vinur.

En sjá hann það ekki, skaltu vera honum vinur og ráðgjafi.

10.

Þú skalt virða skyldmenni manns þins, eintrú mistur hans; - þú elskast hann löngu fyrir en þú.

(Sent í bláid af:)

Gudm. Andhyssing

XVIII árg.

Þemur íð
annan
tvöum sunnudag

Sunnudaginn 12 Febrúar 1928.

Ritnefnd:

Eysteinn Þjarnason.
Falgard Blöndal.
Jóhanna Mariusdóttir.

A. Föðublað

Ritstjóri:
Jens P.
Birksson.

Gróðrar-rikið.

Jörðinni er skipt í þessi gróðrar belti:

1. Hitabelti, frá miðjardarlinnu, ítt að hvarfbeygnum.

Þar er allur jartargröður ákaflega mikill, og stórvaxinn (frum skógar), og þar er mikill af rektutum jurtum.

2. Semprudu beltin, ná að 58° norður og suður. Í hinum heitari löndum þeirra (s.d. Þjópu suman verðri) eru ýmsar sömu plöntur og í hitabeltinu, í skógunum eru sígur lauftyl.

Í hinum kaldari löndum eru laufvörðir (mið-Þjópu) eða bar-skógar (Lviþjóð).

3. Heimskautabeltin, ná frá 58° svo langt norður og suður, sem jurtu gróa. — Þar skiptast hvar um sig, í skógabelti og skóglaukst belti. — Með því að hitum þeirra þvi herra sem dregur frá haffleti, er líka þalad um heðarbelti [regioner]

eftir gróðrinum. Í heitu löndunum sumstadar s.d. tjá Brúta, þarf sé, er vill skroða gróðrabeltin eigi annað en að ganga upp háa fjallshlid. Hann fer þá um þau öll, eins og ef hann ferðast alla leið sunnan frá miðjardarbaug norður að heimskauti.

Gudm. Andhyssing

Mannkynd.

Af því að hvergi meiri er fullkunnugt um fólksjölda í Ríka og í Afríku, er eigi auðvið að staðkafa neitt um fólksjölda á jörðinni allri. — Þó fullþýða mestu fæddi menn, að tala mannkynsins muni fara fram í 1400 míljonir. — Mannkynd skiptast í ýmsa kynflokkka. Þar á meðal er fyrst að telja hinn Indó-Þjópeiska flokk. Hann byggir lönd austan frá Indlandi, allar götur vestur ír. Þjópeiskir Átt þess byggja hann mikinn

Flann var ein kominn uppá
háa hest, og sí byggðin fyrir neðan.

Flann hafði lengi hugsað
fram undan sjó. Margar undan
leggj endur minningar flugu
gegnum huga hans.

Lotsins settist hann á
stein, fól andlitid í höndum
sjó, og þung andvörp leid þá
byrði hans. — Þótti litla stund
fyr hann at tala við sjálfan
sig: „Já, nú er jeg á heimleið.“

Þyema fyrir neðan stendur
litla húsid hans þabba.“

Svo hópaði hann mest skerandi
raust: „En mamma er þar ekki
lengur!“ „Og það er mjútt að
henna að mamma leggur ni
undir grænni torfu.“

„Ó, mamma, að jeg skyldi vera
svo hartbygsta.“

Þallbyggðin var of litil fyrir
mig, jeg vart að fara langt í
burtu, til ókunnuga stadar.

Mamma þá vildi þetta
ekki, en jeg fór eftir minum
eigin vilja, en skreytti ekkert
um þenir þinar. — Jeg fór
burtu langt þá födurhúsumum.

Þar valdi jeg í fyrsta skifti
opetta fjelaga. — Þeir voru
vondur, og jeg vart vondur,
veru en fjelagar minir.

Mamma skulpaði mörg byrj
til min, en þekkti engin í
statin. — Bryggunum
hennar kastadi jeg í eldinn.

Þannig hefi jeg halchit í þam
í mörg ár, alveg þangat til
mína, að jeg heyrði að mamma
hefði dáið svo srennum fyrir
minar aðgerðir.

Stir hekkadi hann róminn.

„Ó, Gud, bara at jeg geti fengit
að beta með góðu allt hið góða
og vondu, sem jeg hefi gert.“

Flann kalladi sjó aftur á
baki, og þessi hjarta skerandi orð,
komu af vörum hans:

„Gud, jeg veit að myrkva-
höfðinginn og árar hans, vonast
eftir sálu minni um alla
ei lífd, en þar sem þú heldur
þin eigin orð, að þú sjest sam-
leikun, — þó að syndin minnar
sjeu raufar, sem purpura, skulu
þer verða tvítar sem snjór, —

þú skal hinn vondu lampa
á þessari stundu bida ósigur.“

Orð hans voru ekki fleiri,
því rödd hans hefstist af græti.

Við skiljum nú vit
fertamanninn, á hestunum fyrir
utan fedingar sveit hans.

Madurinn hét Knútur Skinnud.
Stokkrum dögum síðar

gegnumst við inn í húsid á
Stinnud, sjáum þar Knút
leggandi, fölan og röglegam
ríminu, en hin demmbláu augu
hans, vitna um heilagan sálar-
frið. — Knútur er veikur,

heknirinn hefti sagt að engin
voti veri um bafa það eru
síðustu stundirnar sem Knútur
er hjer í lífi. — Þjett áður um
hann á at stiga gegnum hlíð
dandans, er það at hann opnar
augun og segir með skerri röddu:

„Stir fyrst er jeg á rjstun
heim leið.“ Jeg hugsadi ekki íti,
er jeg var á leið til föður-
húsrana um niðruna, að til
veru fleiri en ein leið er geti

kallast „Heim leið“, en samt
sem áður var það ein ánnur.

Þegar jeg kem heim, vonast
jeg eftir að mæta mömmu,

henni, sem þornadi svo
mögum, þarum fyrir dreginn
sinn, að hið heita móður-
hjarta hlaut að springa.

En nú skulu engin
sorgarfar renna niður vanga
hennar oflar.

(Sjöttu in norskun)

Jens P. Vikson.

Sunnudaginn 26 febr. fundarfall, fyrir sambandsfund er
 var þann á Reykjunum í tungumálum

XVIII árg.	Sunnudaginn 11 mars. 1928	2. Fölblið
Heimur ut annarhvorn Sunnudag	Ritnefnd: Byskinn Bjarnason Jalgarð Blöndal Ritstjórn Stefánsdóttir	Ritstjóri Jens P. Kutlsen

Heimilið

Fjá ort hlyoma þáfu
 yndislega í tungumálum
 manna, sem ortið heimilið.

Það er meira en hlyom-
 fagurt ort, því það lækna
 er það það þydingar mesta
 og besta, sem við manna
 höm getum eignast á lífs-
 leið vori. Því sem hvern
 verður stutt eða löng, vörug
 eða greið. — Heimilið er sá
 eini statur, þar sem meim
 geta fengið skjól í svölum
 neðingum lífsins.

Þvíl eftir umid dagsvert,
 og safnað niðjum kröftum til
 þess að geta tekið til starfa
 aftur. — Þaðan koma
 þjóðinni allur kraftur hennar
 og styrkur. Þar myndast
 hugsunar kraftur hennar, andleg
 og líkamleg heilsa barna
 hennar. Þar er lagður grund-
 völlum andlín allt það, sem

ad framtid hennar lýtur,
 hvort sem það verður til bóta
 eða það gagnstæða.

Þvíl ytra skraut
 megnar að gera heimilið
 að selustad. Það er
 heimilislífid sjálfst sem það
 gerir, sambandið, sem tengir
 það fólk saman, sem heimilið
 byggja. Ort þess og alþafnis
 gera það fullkomid, eða
 ófullkomid, að lastandi eða
 óastlandi. Hærist höll,
 með gnefð alþafis þeirra
 og skrauts getur verið höld og
 tím. En láfa heitid getur
 geymt þann aut og þá
 hlyja, sem gerir það að
 verkum, að þar finnis hves
 madur sig eiga heima.

Og þar er allt af skjól:
 „þó moti blasi kaldar kyfju“,
 er einhverri átt, og mangt
 skotti til fullkominna
 þeginda. Í þeim heimilum
 sér hversleikuminn að völdum,
 og hvortu alla, sem þar dreifa
 undir þaki, að leggja fram
 alla krafta sína fram, til þess

Já, heim - heim. -
En jeg heft ekki að þessu
undir eins. Myr fannst
jag verða að kynmast betur
þra. En allan tíman, sem
jag dvaldi þar, kvældist jeg af
heimþránni, og ekki síð eflis
að jeg þor að kynmast.

Þá kom alltaf betur á hjótt
tve innilega myr fannst myr
þykja verð um að eiga heima
á Íslandi. - Eallvaris sem
myr fannst jeg finna, þá er jeg
var heima, hvarfu fyrir hinum
miklu löskum, sem jeg fann
í þjóð lífi hinna er lundu
skripjóna. Það kom fram á
myr eins og svo oft er rjottilega
sagt: "at glögt er gests augat".

Jeg dvaldi heft á þra.
Sá mikil fallet, og mikil hjótt.
Og ekki get jeg list huga
minum er jeg var kominn íst
í skipid, sem atti at flytja
mig heim til Íslands aftur.

Og er jeg sa þjalla hundana
rísá ír sel, þá fann jeg að þar
átti jeg heima og hvegi annars-
stadar á jörðinni.

Jeg geri varla ráð fyrir
því, að jeg sje nein undantekning
með þetta, og af þessu veit jeg
íþpráin vart myr til góds.

Hinn kandi myr tvers viti
abjörðin var, þvi það veit jeg
að gata, að það var myr ekki
gjótt fyrir.

Ít þá þessu cheg jeg þvi ályktnum
að unglungunum sje með skópud
íþpráin til þess á þeir heri á
rjettan hátt að þykja heim-
kynni sín.

Jeg hefi átt tal við nokkra,
sem hafa sagt myr að þeim
finnist þeir aldrei vera heima
þvi þvi að þeir yfjögfa æsku-
stóðvarna. Jeg bjóst vort að
þannig sje um mörgu þu ymsar
óvdráðanlegar orsakir verða til
þess að menn eigi ekki afnlega
heft með að dreiga þar, sem
þeir helst vilja.

Því að jeg fann hvaða
áhrif afleiðing útþrænnis hafði
á mig, þá finnst myr ekki
rjett gjótt að reyna að bela
hann niður hjá unglungunum.

Þvi mikil má veða ef
þessara áhrifa sem jeg hefi
getið um, verður ekki vort hjá
fleirum. Og ef þat er, sem jeg
tel fullbúið, þá þá verður þat
til þess að abjörðin, eignast
betri sonu og dætur.

Jeg get þess í upphafi
máls míns að áskan vort
mottkefaleg fyrir ymsum
aðkomandi áhrifum þer þat
edleleg afleiðing þess að á þvi
skeld lífsins er unglungunum
að mótast. Og myr finnst að
jeg sje sannferdur um þat
að kvími verkileg þein ást í hjarta hand
til heimkynnisins og abjardarinnar
á þeim tíma, þá glegmist þeim
slíkt ekki. - Og svo vil jeg að
lokum þeina sjerstaklega rítturum
ordum til ykkar sem eru ung-
mennafjelagar. Þið sem hafið flykt
ykkar undir merki áskunnar,
munu skyldu ykkar gagnvort
fjelögum ykkar, stýnu skia þeina,
og þá síðast en ekki síð,
skyldunnar gegn abjörðinni.

Þf að þið vortum fyrir
áhrifum útþrænnis, þá látið
af henni, ferdist og leuit.

Og minnið þá ordanna, sem jeg
sagði áðan. Þvi jeg spái að
heimþráin vakni einnig í byrðum
ykkar. Heimþráin eftir landinu
ykkar, landinu þagra, og landinu
góða. Látið þá einnig at heimþránni

Farid heim og vinnit af
alefli að heill abjardarinnar,
svo at eftir nokkur ár verði
þjórvit allra Íslendinga:
"vort, vort, Ísland alt!"

ye
Jalgarð Bládal

Reglur fyrir kynningu
(5 ára gamalt regl)

Í dag er jeg svo - - -
hvad á jeg að segja?, svo gláður
og í svo góðu skapi, fullur
starfsþra og lífsgleði.

Jeg er mjög ámegetur, með
þakfan mig. Og hinum er
blár og líftid svo þert.

Heimurinn virðist þoka
elskandi á móti myr, og
elskandi vildi jeg helst litka
breiða þadmiru móti þeim.
"Hver er þetta? þjómandi
falleg blinnar!" þessi vortur
og þessir þetur! - - -
Þú kemur þin nær - - -

Jeg hefi sjeit margan
drengra kóllinn, en engum
svoan yndislegan áður
jag vort. - - - jeg vort að
kynna mig, vort að kynmast þeim,

veit að ávarpa þana.

En hvernig gjöra menn
þat á kurteislegastan hátt?
Þvi jeg þannst, eða minsta
kosti uppáminna á romantisku
tímunum, geti jeg vitnað í:
"Þagra ungfri leyfist myr"
og þvi að þin líti þeimnilega
sleður fyrir sig, vossi jeg, að vort
min heftu hafst líkellada
vortum. En ni á tímunum
getur maður ekki gjótt slíkt,
og þessvegna vil jeg alls ekki
reyna þat. Þetta er at
hekketast þolunmetinni og
láfa þessinna ráða fram í
þessum vanda.

Því lík þjómandi þer þra:
Þer í grendinni er skemtilig,
leggja ekki þin smáu spor þeim
þvít þangad? Jeg stekki á undan!
Þkun minna þessu þin sjálf sagð
fyrir löngu skilid. Jeg tek myr
seti afsíðis á þekki - - -
Ígallega komid fyrir! Vort síþum
hvort þjá öðru. - - - Þú getur
jag kvækt myr í vundlingi.

Þki jeg að þjóða þeim einn?
Þat veit of uppáþrengjandi.
Þetta er þat að spyrja:
"Þyrirgefid, náðuga ungfri,
þellur yður þat ekki illa að
jeg reyki?" Þetta er kurteisleg
þpunning og þreft svors.

Jeg geti líka hafst vundlingum
virkvartan uppi myr.
Þaldspitun glegmast svo oft.

Þf til vill skilur þin spyrjandi
augmarid mitt, ef til vill þessu
þin sjálf - - - þessu stultu!
Hvad vill þessi svarki þá?
Hvad? Þin stekkur upp?

Flun hefir stefnumót hjarna
Sari hin i hoppandi!

Þú er kominn kaffi tími!

Flumin er þitt skygádur.

Það getur orðið swalt...

Þáttur lega all upp tekið.

Nei, þarna er autt bord.

Nei, ekki autt. Þven þáttur

þekki aðeins þven þáttur, heldur

líka þvenmadur. Myndlaðegar

þvenmadur. Nei, hin fulllegaða

kona, sem ég hefti nokkur tíma

spjót. Jég geti eiginlega gengið

meir og spurt hátt og skýrt:

"Ma jég ségast við þetta bord?"

eta, "Nei laust rúm þjer, náðuga

gír?" svo skýrt að afsamhald-

andi viðredur grðu barnaleikum

Rjettara er þó að gna engan

neyðar spurningar að fyrra bragði

Fyrst þvegi jég mig þeggandi,

hin mun einnig þengja sig

þeggandi, og... jég set

það er einnig góshert barn

við bordið þja okkur. It jég að

klappa á kollinn á þvi?

Óstangar meður vilja það ekki

Jég geti líka spurt: "Hvat heitir

þi barnið gott?" eta, þykja þjer

góðar kökur?" — "Hvad þessi

þorgari allar að ségast?"

Það er þó ekkert rúm meir

Flam heilsar varla... Rjett.

Gamall vinur þinninnar. Þó þvót slagan

karl. Þjónn!! Þarga!!!

(Framhald)

